

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

§
ROMAN

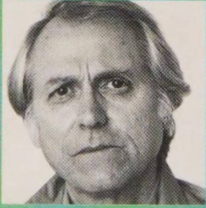
DON DELILLO
Koşan Köpek

Nisan 1945'te, Berlin'de çekilmiş gizemli bir film. Filmin peşinde bir porno koleksiyoncusu, bir senatör, antrepodan bozma kalesinde yaşayan bir pis işler prensi, eski bir CIA ajanı, mafya ve Radial Matrix...

Radial Matrix, dışarıdan bakıldığında saygın görünen, oysa amaçlarına ulaşmak uğruna terörizme bile başvurmakta hiç sakınca görmeyen bir şirket.

Olay, porno koleksiyonerleri hakkında araştırma yapan Gazeteci Moll Robbins'in işlere burnunu sokmasıyla iyiden iyiye karışır. Bir adam öldürülür, o sırada başka bir adamın idamına karar verilir, yolda bulunan cesetler de hikâyeyi çıkmaza sokar.

Koşan Köpek, gerilim, entrika ve heyecan dolu bir Don DeLillo başyapıtı.

Don DeLillo

"Sokak öncekinden de kalabalıktı. Belli ki hareketli olaylar olmuştu. Polis arabaları, bir ambulans, bir televizyon ekibi. İnsanlar kameraya bakıp dil çıkarıyorlardı. Selvy gözüyle kalabalığı taradı, sonra Nadine'i binanın önünden, oradan da bir kavşaktan geçirdi ve en yakın restorana soktu. Karanlık bir mahzendi burası, bir et lokantası."

§ EVEREST

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DON DELILLO

White Noise ve *Libra*'nın da aralarında olduğu on üç romanın yazarı Don DeLillo ABD'de ve yurtdışında pek çok ödüle lâyık görüldü. National Book Award, *Irish Times* Uluslar arası Kurgu Ödülü, bütün eserleri için Kudüs Ödülü ile *Underworld* adlı romanı için Amerikan Sanat ve Edebiyat Akademisi'nin Howells Madalyası'nı kazandı. Son romanı *The Body Artist*'tir (Beden Sanatçısı, Everest Yayınları, 2003).

GÜROL KOCA

1964 Bursa doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi Biyoloji, Marmara Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği'nde okudu. 1989'da çeviriye başladı. Bir ara Remzi Kitabevi'nde editörlük yaptı. Aralarında *Annemin Öğrettiği Şarkılar* (Marlon Brando), *Ruj Lekesi* (Greil Marcus), *Karşıdevrim ve Başkaldırı* (Herbest Marcus) ile *Sevginin Halleri*'nin (Stephanie Dowrick) de bulunduğu birçok çevirisi bulunmaktadır.

Don DeLillo

KOŞAN KÖPEK

Türkçesi: Gürol Koca

Çağdaş Dünya Edebiyatı 115

Koşan Köpek

Don DeLillo

Kitabın Özgün Adı:

Running Dog

İngilizceden çeviren: Gürol Koca

Kapak tasarım: Utku Lomlu

Mizanpaj: Bahar Kuru

© 1978; Don DeLillo

© 2009; bu kitabın Türkçe yayın hakları

Onk Ajans aracılığıyla Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2009

ISBN: 978 - 975 - 289 - 598 - 0

Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (212) 674 97 23

Fax: (212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

e-posta: everest@alfakitap.com

www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Eydie ve Phil'e

KOŞAN KÖPEK

KÖPEK

Burada alelade insanlara rastlayamazsın. Özellikle de karanlık bastıktan sonra bu sokaklarda, eski depoların saçaklarının altında. Bunu elbette biliyorsun. Mesele de bu zaten. Bu yüzden buradasın, bu gün gibi ortada. Rüzgâr nehirden eserek yıkım sahalarında tozu toprağı birbirine katıyor. Evsizler rıhtım yakınlarında paslı petrol varilleri içinde ateş yakıyorlar. Toplaştıklarını görüyorsun, ellerine geçirebildikleri her tür paltoya, çöpten çıkartılmış süvetere ya da bunların oluşturduğu karışımlara sarınmışlar. Depoların yakınlarına park etmiş kamyonlar var, bazılarının içinde birileri oturuyor; karanlıkta sigara içip Canal Sokağı'nın ilerisindeki barlardan çıkan homoseksüellerin yolunu gözleyen adamlar. Adımlarını hız-

landınıyorsun, ama soğuktan kaçmak için acele ettiğinden değil. Gittikçe sertleşen rüzgârdan hoşlanıyorsun. Köşeyi dönüp bir anlığına içine dalıyorsun rüzgârın, elbisenin sımsıkı dokulu kumaşının bacaklarına tatlı tatlı yapışıp baldırlarını ortaya çıkardığını hissediyorsun. Boş arsalardaki kırık cam parçaları beyaz mika gibi parlıyor. Nehir mis gibi kokuyor bu akşam.

Artık doğu yönünde ilerlemektesin, bir binanın duvarına spreyle boyanmış dört harf görüyorsun. Kargacık burgacık bir yazı. ANGW. Ama bir şekilde tanıdık da geliyor sana, zamanda bir gedik açıyor sanki. Ve yirmi yılı aşkın bir mesafeyi katederek geliyor. Salzburg ziyareti. Kuzenler, oyunlar, müze. Baltalı bir kargının üzerine işlenmiş dört harf. Babanın açıklaması: *Alles nach Gottes Willen*.

Silahlar ondan sonra tanrısızlaştı. Silahlar dinden imandan çıktı. Çocuklar büyüdü ve tuhaf mesafeler kaydettiklerini fark ettiler. Artık kaçınılmaz olduğunu hissediyorsun, bir köşeyi daha döneceksin, orada biri olacak, mal ve hatta hizmet alışverişiyle alakası olmayan sessiz bir pazarlık yapılacak; pazarlığın konusu gerçekte ne olduğunuzla alakalı yalnızca: şartlarda anlaşmaya çalışan iki gece kuşu. Attığın her adımda koyu bir sevinç büyüyor içinde.

Tanrı'nın dediği olur. Bedenin Tanrısı. Rujun ve İpeğin Tanrısı. Naylonun, Parfümün ve Gölgenin Tanrısı.

Genç adam sivil arabayı Hudson'da kuzey yönüne sürdü. Ortağı yanındaki koltukta kestiriyordu. Direksiyonu batıya, nehre doğru çevirirken Del Bravo nasıl bir manzara ile karşılaşacağını biliyordu. Bir sürü meyve sandığı ve karton kutu. Eski bir binanın önünde duran bir inşaat iskelesi. Kamyonlar ve buldozerler. Bir ateşin başına toplanmış

evsizler. Tecrübeleri ona, göreceklerinin bunlar olduğunu söylüyordu.

Bir kadın görmeyi beklemiyordu. Ondan tarafa, zarif adımlarla yürüyen bir kadın. Saçları uzundu, koyu sarı. Gidererek yaklaşan kadının ne kadar çekici olduğunu yirmi metre öteden görebiliyordu. Siyah mantosunun önü açıktı, parlak kırmızı renkteki elbisesi rahatlıkla seçilebiliyordu.

Aklı başında hiçbir profesyonel böyle metruk yerlerde dolaşmazdı. Göz alıcıydı, eyvallah. Bu âlemlerin kadını bile olsa, sokakta çalışmadığı belliydi. Rehberde numarasına rastlayamayacağın biri. Doğu Ellinci Sokak'ın oralaradaki yüksek beyaz apartmanlarda oturanlardan. Kadın, gaz kesmekte olan Del Bravo'ya manzarada bir uyumsuzluk gibi göründü. Hoş bir görüntüydü, kabul, ama biraz da rahatsız ediciydi. Bu resme oturmuyordu.

Kadın arabanın yanından geçtikten sonra Del Bravo dikiz aynasından baktı. O güzel, canlı, seksi adımlarıyla yıkım sahasına doğru ilerliyordu. Mevsimlik değil, tam bir profesyonel, diye düşündü Del Bravo. Telsiz cıyıkladı. Bloğun etrafından dolanırsa aynı uzun caddenin sonunda kadını tekrar yakalayabileceğini düşündü. Kadına bir kez daha bakmak istiyordu, yapacak daha iyi bir işi yoktu nasılsa.

“Uyan Gannett.”

“N’oluyo?”

“Antenleri aç G.G. Bakmanı istediğim bir şey var.”

“Neredeyiz?”

“Sabret, şu manevrayı da yapayım.”

“Rüya gördüm galiba.”

“Nereye kayboldu bu?” dedi Del Bravo.

“Rüyamda kayalar gördüm. Deniz kenarlarında koca koca kayalar olur hani, onlardan. Kocaman, dev kayalardı. Hem oradaydım, hem de değildim.”

Sokak boştu. Del Bravo yavaş yavaş ilerledi. Görünürde kimsecikler yoktu. Bloğun etrafını dolanmak çok vaktini almamıştı. Yürüyüş hızına göre kadın aşağı yukarı sokağın buralarında olmalıydı.

Ateşin başını bekleyen kimse yoktu. O boş arsadaki ateşin çevresinde birtakım adamlar olmalıydı biraz evvel. Ateş hâlâ alev alev yanıyordu. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Del Bravo bunda bir bit yeniğini olduğunu düşündü.

Arabanın farları havalanan tozları yakaladı, bayağı yoğun bir toz bulutuydu bu. Uçuşan tozlar orta bloktaki inşaat iskelesinin ikinci katından geliyor gibiydi. Olası bit yeniği. Birkaç dakika önce buralarda toz yoktu. Şimdi vardı. Binada kimsenin olmaması gerekirdi. İşçiler evlerine gitmişlerdi.

“Hem oradaydın, hem de değildin, ha?”

“Bazen rüyalarımda olur bu,” dedi Gannett.

“Şu binanın içine bakmak istiyorum.”

“Neden ki Robby?”

“Feneri versene.”

Del Bravo içi tamamen yıkılmış bina ile onun hemen doğusundaki bina arasındaki dar geçitten geçti. Arka tarafta pencerelerin, tıpkı sokağa bakan pencereler gibi tahtalarla kapatılmış olduğunu fark etti. Binanın ön kısmına geçip inşaat iskelesini daha uzun inceledi. Uçuşan tozları gözlerinde ve ağzında hissetti. Gannett hafifçe burnunu çekerek ön koltuktan onu izliyordu.

“Tırmanmayı düşünmüyorsun herhalde, çünkü sana el vermek için arabadan çıkmaya hiç mi hiç niyetim yok.”

“İkimiz de o eline verilebilecek yegâne şeyin ne olduğunu biliyoruz.”

“Ne arıyorsun, söyle de ilgilenelim.”

“Şu payandaya erişebilirimsem yukarı çıkabilirim.”

Del Bravo birbirine bağı bir dizi kiriş ve kalasa tutuna tutuna kendini yukarı çekerek iskeletin sokak seviyesinden yaklaşık beş metre yükseklikteki ikinci katına ulaştı. Orada tahtalarla kapatılmamış bir pencere vardı, molozları boşaltmak için kullandıkları pencere bu olmalıydı. Feneri içeri tuttu. Üst üste yığılmış ahşap yer kaplamaları. Öbek öbek alçı torbaları. İç duvarların hepsi yıkılmış. Su boruları sökülmiş. Gannett'in aşağıdan bağırıldığını duydu:

“Zemin çökebilir.”

Del Bravo tam pencereden içeri girerken, fenerin ışığı sıva tozları arasında kadını yakaladı. Anorağının altındaki omuz kılıfından kısa namlulu 38'liğini çıkardı ve feneri binanın zemini boyunca gezdirdi, önce kalasların üzerindeki çivilerden sakınarak, biraz da oranın havasından, görüntüsünden, insanda ádlandırılamayacak duygular uyandıran ortamından irkilerrek yaşaşı ilerledi.

Kadın sırtüstü yatıyordu, gri toz bulutunun içinde hemen fark ediliyordu. Başı bir tarafa düşmüştü. Karnından, göğüs kafesinin hemen altından hâlâ kan sızıyordu. Tüm bu tozlar, başının bir yana düşmüş olması ve elbisesinin durumu bir boğuşma yaşandığına işaret ediyordu. Kısa süren bir boğuşma olmuştu besbelli.

Del Bravo cesedin yakınlarında bir silah olup olmadığına baktı. Sıva ve tahta tozu burun deliklerine doldu. Parfüm ve ter kokusu da alıyordu. Kadının rimelinin akmış, yüzündeki kalın pudra tabakasının yer yer çatlamış olduğunu fark etti. Nabzının attığına dair hiçbir belirti yoktu. Kan akıyordu. Del Bravo pencerenin önüne gitti.

“Merkezi ara G.G.”

“Ne var elimizde?”

“Ceset, bir tane, kadın.”

Del Bravo tüm bölgeyi araştırmaya başladı, hiçbir şeyi yerinden oynatmamaya özen göstererek, eşyaların üzerinden atlaya atlaya yürüdü. Silahını kılıfına koyup kadının cesedinin yanına çömeldi. Gannett'in iskeleyle tırmandığını duydu. Olay sırasında kadının mantosunun tek omzu açılmış ve elbisesinin, o ısıltılı kırmızı kumaştan yapılmış elbisesinin eteği yukarı sıyrılmış, sol tarafında toplanmıştı. Sutyenin sağ tarafı yerinden oynamıştı. Del Bravo, içinin sırf dolgu olduğunu gördü.

Dört ayak üstünde durarak ışığı sutyenin hemen altına tutunca, yeni tıraş edilmiş kıl köklerini fark etti. Cesede dokunmadan feneri kadının ellerinde, yüzünde, saç çizgisinde, boyunda ve bacaklarında gezdirdi.

Gannett nefes nefese ve küfrederek pencereden içeri girdi. Del Bravo onun yolunu aydınlattı, ortanın tavan dört buçuk metre yükseklikte olmasına rağmen, kamburunu çıkararak yanına yaklaşmasını izledi. Gannett, Del Bravo'nun yanına çömeldi.

“Elimizde ne var?”

“Elimizde ya hormon sorunu olan bir kadın var ya da... Çok yaklaşma.”

“Ne düşünüyorsun Robby, bıçak mı sence?”

“Kesinlikle bıçak bence.”

“Çok darbe almış gibi görünmüyor. Tek darbe izi görüyorum.”

“Ya da giyim konusunda tuhaf zevkleri olan bir adam,” dedi Del Bravo.

“Işığı saçının altına tutabilirsen.”

“Dokunma.”

“Bence tek bir darbe. Bu kadar kan çıkmasına şaşırdım doğrusu.”

“Gelişmiş teknikler.”

“Sen ne dersin Robby?”

“Bana bıçak yaralarını saymam için para vermiyorlar.”

“Böyle kan revan içindeki cesetlerden nefret ediyorum.”

“Çok gördün bunlardan, öyle mi?”

“Benim gördüklerimde bıçaklayan genellikle kadındı. Kaç kere oldu bilmiyorum. Olay mahalline giderim, bir bakarım içeride bir kadın kanepede oturuyor, böyle uykulu uykulu, bilirsin, birlikte yaşadığı adamsa seksen bilmem kaç bıçak darbesiyle mutfakta yerde yatıyor. Kadın uyudu uyuyacak halde. Belki de yoruluyorlardır. Bütün o bıçaklamalar yoruyor herhalde. Üzerlerine battaniye örtüp telsizi kapatmak geliyor insanın içinden.”

“Geldiler galiba, seslerini duyuyorum,” dedi Del Bravo.

“Bu nasıl bir şeydir anlamıyorum, ama bana hep ceset mutfakta denk geldi. Daima mutfakta.”

“Yoksul insanlar yiyeceğe yakın olmak ister.”

“Ne düşünüyorsun, cidden, tek darbe mi?”

“Yiyeceğe uzak kalmak istemiyorlar, bıçaklı bir kavganın ortasında bile.”

“Eğer tek darbeyse, hayati bir şeye denk gelmiş olmalı.”

“Makul. Ben de olsam öyle düşünürdüm.”

“Her taraf kan,” dedi Gannett.

“Ve asil kan.”

“Asil mi?”

“Dokunma G.G.”

“Anladım,” dedi Gannett. “Bir kraliçe.”

Yarım saat kadar sonra Del Bravo kaldırımında dikilmiş, avuçlarına hohluyordu. Genellikle arabanın arka koltuğunda duran sarı şapkeyi başına geçirmişti. Yakınında bir ambulans, iki sivil araç ve iki polis arabası vardı. Parmak izi uzmanlarıyla fotoğrafcılar gelip gitmişlerdi. Bir servis aracı gelip durdu. Birkaç saniye sonra üniformalı bir polis memuru Del Bravo’yu görüp yanına gitti.

“Buradan uzaklaş arkadaş, suç mahali.”

“Ne?”

“Bu bölge mühürlendi.”

Del Bravo bıkkın bir yüz ifadesiyle rozetini çıkarıp ceketine iğneledi.

“Son zamanlarda nedir bu böyle? Herkes gizli çalışıyor.”

“Biliyorum memur bey.”

“Kimin polis olduğunu insanlar nasıl anlasın, söylesene. Kılık değiştirmeler falan. Polisler bile birbirini tanımıyor. Uyuşturucu müptelaları, araba hırsızları, sakallar, şapkalar. Köpekli bir kör adam dönüp sana ateş edebilir mesela. Eskiden kimin ne olduğunu giysilerinden anlayabilirdin. Ama artık anlaşılmıyor.”

“Cinsel organlarından anlarsın o zaman,” dedi Del Bravo memura.

Gannett yanlarına geldi, ağzından buhar çıkıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Merdiven gözümüzden kaçmış,” dedi.

“Neden bahsediyorsun sen, ne merdiveni?”

“Orası eskiden restoranmış. Binanın batı tarafında dışarıdan mutfığa çıkan bir servis merdiveni var. Bina batı tarafına gitmedin mi?”

“Binanın doğu tarafına gittim,” dedi Del Bravo.

“Neyse işte, kurbanı o merdivenden yukarı çıkarmışlar. Biz de salak gibi inşaat iskelesinden tırmandık. Onu merdivenden yürütmüşler, sonra da kapıdan içeri sokmuşlar. Merdivenin tepesinde bir de kapı var Robby. Kilitli değilmiş.”

“Arka tarafı kontrol ettim. Doğü tarafını, ön tarafı ve arka tarafı kontrol ettim.”

“Dörtte üçünü yani,” dedi memur.

Gannett, kolları hâlâ bağlı vaziyette, ellerini koltukaltlarına soktu.

“Şimdi Florida’da olmak için neler vermezdim.”

“Git biraz daha kestir. Belki rüyanda görürsün.”

“Haklısın, kumsalı görürüm.”

“Rüyasında kayalar görüyor da,” dedi Del Bravo memura.

“Bir kumsaldaki kayalar.”

Memur lafın gerisini bekledi.

“Hem oradayım, hem de değilim,” dedi Gannett.

I KOZMİK EROTİKA

1

Altmış altılık Lightborne, Batı Broadway'den başlayıp SoHo galeri bölgesine doğru sık sık gerçekleştirdiği gezintilerinde yürüyüş bastonu kullanırdı. Bu bahar akşamı, yine her zamanki gibi gezintiye çıktıktan kısa bir süre sonra sağ ayak kabısının (mokasen giyyordu) tabanı açıldı. Bu durum yürüyüş bastonuyla yaratmaya çalıştığı etkiyi bozuyordu.

Sağ topuğunun üzerine basarak gerisin geriye ihtiyatla yürümeye başladı. Dökme-demir bir binaya girdi, kendisini korkutan ve nefret ettiği rüzgârlı bir tertibat olan yük asansörüne binip dördüncü kata çıktı. Üst kattaki dairesinin devasa metal kapısının üzerinde kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

KOZMİK EROTİKA LIGHTBORNE GALERİSİ

Galeri boyunca yürüdü, bir bölmeden geçerek oturma bölümü olarak kullandığı yere girdi. Mobilyalar koyu renkli ve ağırdı, kıvrımlı motiflerle süslüydü. Köşe sehpası biraz bel vermişti. Çalışma masasının iki ayağının altına dengeyi sağlamak için kibrit kutuları yerleştirilmişti. Lightborne çalışma masasının çekmecesinden küçük bir Elmer's marka yapıştırıcı kutusu çıkardı ve ayakkabısının sağ tekinin tabanını yapıştırmaya çalıştı.

Sekiz buçukta yirmi kadar ziyaretçi gelecekti. Bunlar en iyi müşterileriydi ve elinde onlara göstereceği yeni şeyler vardı. Yalnızca tek bir yeni kişinin gelme ihtimali vardı. Bu kişi, seksin büyük bir ticaret haline gelişiyile ilgili bir yazı dizisi hazırlamayı planlayan gazeteci Moll Robbins'ti.

Diğerleri koleksiyoncular, bazı koleksiyoncuları temsil eden bir-iki kişi ve tabii ki bu tür ilginçliklerden hoşlanan, sıkılğan bir meraklı grubuydu. Lightborne bu meraklı grubundan rahatsız olmazdı. Onlar Lightborne'u eksantrik bir araştırmacı, erotik öğretilerden hoşlanan biri olarak görür ve durmadan bir yerlere davet edip bir şeyler verirlerdi.

Ayakkabısının tabanını yapıştırdıktan sonra eline küçük bir makas alıp favorilerinin uçlarını düzeltti. Sonra da saçlarını, ensesinde neredeyse bir ördek kuyruğu oluşturacak biçimde fırçalamaya başladı. Saçları yer yer sarıya çalan gümüşü kırdı ve Lightborne saçlarını uzun severdi. Son olarak bir boyunbağı takıp fitilli kadifeden, kemerli bir ceket giydi. Görünüşüne dikkat etmesini gerektiren bir durum olduğundan değil. Galerideki bu tür toplaşmalar her zaman resmi elbise gerektirmeyen türdendi. Koleksiyoncular öylesini tercih ediyordu. Lightborne onlara kâğıt bardaklarda Wink* ikram ederdi.

Moll Robbins'in diğerlerinden önce geleceği tuttu. Üzerinde kot pantolon ve bol bir süveter vardı. Uzun, ince bir kadındı, salına salına yürüyordu. Sağ omzundan sarkan askının ucunda büyük bir deri çanta vardı.

Lightborne ona galeriyi gezdirdi. Galeri, doğru açılara ve akıllıca yerleştirilmiş küçük eğimli geçitlere sahip o ferah yerlerden değildi. Daha çok iflas etmek üzere olan bir antikacı dükkânına benziyordu. Bronz ve porselen parçalar, üst üste yığılmış resim ve baskılar, kitaplar, ahşap oymalar, vazo ve çanaklarla dolu küçük masalar vardı. Daha ilginç parçalar kaide-ler üzerinde sergileniyordu. Duvarlardaysa bir sürü yağlıboya tablonun yanı sıra Hindu tapınakların ön cephelerinin ve Pompeii'nin uğur getiren falluslarının büyütülmüş fotoğrafları bulunuyordu. Duvarlar boyunca içlerinde resim, daha fazla baskı, daha fazla fotoğraf dolu kutular ve içleri yüzük, bilezik, kolye dolu birkaç cam kap diziliydi.

Moll Robbins tüm bunları biraz tereddütle inceledi, porselen bir çaydanlığın kapağına (Çin imparatoru ve cariyesi olduğu belli bir kadın) parmağıyla dokunup camın altındaki bir sikkeye (Yunanlı erkekler âlem yapıyor) göz attı.

“Masum bir halleri var, öyle değil mi?”

“Hareketli değiller,” dedi Lightborne.

“Hareketli değiller?”

“Hareket, eylem, bir saniyede akan kareler. İçinde bulunduğumuz çağ böyle bir çağ, iyisiyle kötüsüyle. Buradakiler etkileyicilikten uzak biraz. Sadece oldukları yerde öylece duruyorlar. Hepsi de kütleden ve hacimden ibaret.”

“Safı yerçekimi.”

“Kesinlikle. Hareket kabiliyetinden yoksun bir şey asla tam anlamıyla erotik sayılmaz. Bacak bacak üstüne atan bir

* Kuzey Amerikalı Canada Dry firmasının ürettiği, üzüm suyu aromalı gazoz. (ç.n.)

kadın erkekleri çıldırtır. Hareket eder çünkü. Hareket, faaliyet, pozisyon değiştirme. Bugün erotizmin tam olabilmesi için buna ihtiyaç var.”

“Haklı olabilirsiniz.”

Herkes geldikten sonra Lightborne dev kapıları kapattı ve etrafta dolanmaya başladı. Moll süveterini çıkardı ve alçıtışından yapılma bir kilise papazının kalkık uzvuna astı. Bu arada Lightborne’un zamanının çoğunu bakımlı ve iyi giyimli, otuzlu yaşlarda, emrinde çalışanlara kısa ve kesin talimatlar vermekten hoşlanan genç ve çok zengin işadamlarına benzeyen biriyle geçirdiğini fark etti.

Moll birkaç kişiyle konuştu. Laflarını kurnazca dolandırıcılarını düşündü. Erotik şeyler hakkında konuşmaktan çekinmiyorlardı, ama konuya dikkatlerini yoğunlaştıramıyorlardı da. Aceleleri varmış, kafalarının içindeki bir görüntü dikkatlerini dağıtıyormuş gibiydiler, at yarışı hastaları gibi, çaktırmadan, ucundan kıyısından akıllarını kaçırmaktaydılar sanki.

Lightborne, Moll’u bir süredir sohbet ettiği adamla tanıştırdı. Adı Glen Selvy’di. Sonra başkaları tarafından yanlarından uzaklaştırıldı.

“Sizin ilginizi çeken neydi Bay Selvy?”

“Sekste insanın ilgisini çeken nedir?”

“Ama herkes koleksiyonunu yapmaz,” dedi Moll.

“Zaman geçirmek için işte. Çizgi, zarafet, simetri. İnsan vücudunun güzelliği. Bunun gibi şeyler.”

“Koleksiyonunuz için çok para harcar mısınız?”

“Yeterince.”

“Sanat hakkında epey bilginiz olmalı.”

“Zamanında kursa gitmiştim.”

“Kursa gittiniz demek?”

“Lightborne’un en iyi parçalarının örtüler altında saklandığını bilecek kadar öğrendim bu işi.”

“Lightborne hakkında bana kendisinden duyamayacağım şeyler söyleyebilir misiniz?”

Selvy gülümsedi ve yürüyüp gitti. Daha sonra, ziyaretçilerin çoğu gittikten sonra, Lightborne ev olarak kullandığı bölümde Moll’la konuştu. Moll’un sorduğu tüm soruları cevaplandırdı, ona bu işe 1946’da, beş parasız bir halde Kahire’de bulunduğu sıralarda, Mısırlı bereket tanrısını kalkık uzvuyla resmeden bir yüzüğün eline geçmesiyle başladığını anlattı. Yüzüğü iyi bir paraya eski bir Nazi subayına satmış, sonradan yüzüğün yolculuğunu Kral Faruk’un parmağında tamamladığını öğrenmişti. Bundan sonra bir bağlantı diğerini izlemiş, Orta Amerika’ya, Japonya’ya, Ortadoğu’ya ve Avrupa’ya gitmiş, alım-satım ve takastan oluşan dünya çapında bir ağ kurmuştu.

“Peki ya dostunuz Selvy? Meraklandım doğrusu. Onun pek bu taraklarda bezi yokmuş gibi görünüyor. Koleksiyonu nasıl?”

“Dudaklarım mühürlü.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Moll.

“Bazı insanlar buraya sadece bakmak için gelir. Bazıları satın almak için. Bazıları da başkaları adına satın almak için.”

“Paravanlar.”

“Kesinlikle.”

“Kimliğinin bilinmesini istemeyen bir kişi veya grup adına alım yapanlar.”

“Böyle söylendiğinde kulağa pek hoş gelmese de doğru bir ifade,” dedi Lightborne.

“Selvy’nin kimin adına alım yaptığını biliyor musunuz?”

“Tahmin ediyorum desem daha doğru olur.”

“Adını duyduğum birisi olabilir mi?”

“Selvy bu işe başlayalı üç ay falan oluyor. Bu işte bayağı iyi. Temel bilgilere sahip.”

“Söyleyecekleriniz bu kadar mı yani?”

“Rivayetlerle dolu bir iştir bu Bayan Robbins. Bazen bir şeyler çalınır kulağıma. Filanca Girit’te ziyarete kapalı bir kilisenin mahzeninde bronz bir heykelcik bulmuş. Hermafrodit bir heykel: Greko-Romen. Hep duyarım bu tür şeyler. Kulağıma çalınır. Ortalıkta laftan bol bir şey yoktur. Bazen söylenenlerin doğru çıktığı da olur. Ama çoğu boş laftır.”

Glen Selvy bölmenin diğer tarafından başını uzatıp iyi geceler diledi. Lightborne onu kahve içmeye davet etti, o sırada odanın bir köşesindeki GE marka makinede kahve fokur fokur kaynıyordu. Selvy saatine baktı ve üstü toz kaplı kocaman bir koltuğa oturdu.

“Guatemala’daki adamım bu geziden seçkin mallar çıkacağını umuyor.”

“Zamanı gelmişti,” dedi Selvy.

“Mezarlardan kendi elleriyle çıkıyor.”

“Başka mezarlar da bulmuş yani, öyle mi?”

“Ormanlar mezar kaynıyor,” dedi Lightborne gizemli bir ifadeyle.

“Patronum senin Kolomb öncesi döneme ait parçalarının sahte olduğundan emin. Şu el sanatları hakkında ne söylediğini duymak ister misin?”

“Ona bu geziden söz et.”

“Bu gezi farklı yani.”

“Farklı,” dedi Lightborne.

Lightborne üç fincan kahve koydu. Moll, Selvy’nin sesinde ve tavırlarında hafif bir ilgisizlik sezdi. Tepkileri biraz otomatığa bağlanmış gibiydi. Bu işten fena halde sıkılıyor olması mümkündü.

“Bu arada,” dedi Lightborne, “sana bir ahtopotla bir kadın gösterebilirim.”

“Başka zaman.”

“Porselen bir süs.”

“Zulada bir şeyler var mı cidden? Yoksa ben gidiyorum.”

“Sen cidden dedin. Doğru mu duydum acaba?”

“Doğru duydun.”

“Genç hanıma rivayetlerden bahsediyordum. Bu işte rivayetlerin oynadığı rolden. Altı ay önce mesela, belki senin patronun da dahil birçok insanın ilgisini çekebilecek bir parçayla ilgili bir rivayet çalındı kulağıma. Bu rivayetin tuhaf tarafı, aynı rivayeti ilk kez otuz yıl kadar önce çok renkli ve çeşitli şahsiyetler tanıdığım Kahire’de ve İskenderiye’de, sonra da, hafızam beni yanıltmıyorsa, aynı yıl, yerleşmek için gittiğim Paris’te duymuş olmamdı. Söz konusu parça bir film baskıydı. Daha doğrusu, orijinal kamera negatifi.”

Lightborne sessizce şeker ikram etti.

“Genç hanıma hareketin, ufak pozisyon değişikliklerinin önemli bir erotik niteliğe sahip olduğunu söylüyordum. Belki de eski ve yeni erotik sanat tarzları arasındaki tek büyük fark filmidir. Sinema. Hareket eden görüntüler. Sinemayı sanat sayman kaydıyla tabii.”

“Sayıyorum zaten,” dedi Moll.

“Onu resimle, heykeltıraşlıkla aynı kefeye koyman kaydıyla.”

“Kesinlikle.”

“İyi o zaman,” dedi Lightborne. “Bu çok ilginç film hakkında dolaşan rivayetleri aylarca işittim. İşin içinde olan insanlardan. Koleksiyonculardan, satıcılardan, ajanlardan. Dedikoducuların dünyası bu. Ne yaparsın? Ama sonra sesler kesildi. Fısıltılar yok olup gitti. Kimsenin fark ettiğini zannetmiyorum. Zaten rivayetle yola çıkmak mümkün değildi. Neredeyse kimse ciddiye almamıştı. Böylece otuz yıl çıt çıkmadı. Bu konu hakkında tek kelime edilmedi. Derken altı ay önce aynı rivayetler tekrar dolaşmaya başladı. Bunları üç kişi-

den, birbirini tanımayan üç kişiden duydum. Tam tamına aynı şeylerdi söylenenler. Öyle bir film sahiden de vardı. Kurgusu yapılmamış ham bir film. Tek kopya. Orijinal kamera negatifi. 1945 yılının nisan ayında Berlin’de çekilmiş.”

Lightborne kendi yorumlarına kendini iyice kaptırdığını belli eden bir ifadeyle başını salladı. Buzdolabına gitti ve bir kutu Graham krakeri aldı. İkram etti. Kimse almadı. Tekrar yerine oturdu.

“Sığınakta,” dedi.

Kutudan bir kraker çıkardı ve kahvesine batırdı.

“Biraz daha açık konuşur musun?” dedi Moll.

“Reich Kaçılaryası’nın altındaki sığınakta.”

“Peki bu filmde kim varmış?”

“Orada durum muğlaklaşıyor. Ama seksle ilgili olduğu kesin gibi. Anladığım kadarıyla bir orijinin, şu yeraltı sığınaklarından birinde yapılmış bir orijinin film kaydı bu.”

Selvy tavana baktı.

“Şahsen buna inanmıyorum,” dedi Lightborne. “Ben şüphecinin önde gideniyim. Ama bu durum o kadar tuhaf ki! Son rivayet ilkinin tıpatıp aynısı, aralarındaki otuz yıllık boşluğa rağmen. Böyle bir şeyin varlığına, en azından olabilirliğine inanan az sayıda insan, ikna edici bazı tarihi kanıtlar gösterebiliyorlar. O dönemi ben de iyi bilirim.”

Robbins ile Selvy, Lightborne’un elindeki krakerin kahveye bulanmış, yumuşak yarısının fincanın içine düşüşünü seyretti. Lightborne krakerin fincan içinde dağılan çamurlaşmış kahverengi kısmını kaşığıyla toplayıp yedi.

“Her ihtimale karşı bu hikâyeyi sonuna kadar kovalamamın yararlı olacağını düşündüm, şansım da yaver giderse belki kaynağına bile ulaşabilirim, dedim. Gel zaman git zaman, güvendiğim bir tanıdığım beni biriyle temasa geçirdi. Sonra o kişiyle buluşmayı kararlaştırdık. Bana adını söyleme-

di, ben de sormadım. Otuzlarında bir adam. Biraz aksanlı. Sinirli, sürekli diken üstünde. Ham filmin nerede olduğunu bildiğini söyledi. Film hiç banyo edilmedi, dedi. Garanti verdi. Ful metrajmış. Sonra hüzünlendi. Yüzünü görebiliyorum. Gelmiş geçmiş en tuhaf ve en akıllardan çıkmayacak performanslardan biri olduğunu söyledi. Filmde yer alanların kimliklerinin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını da belirtti. Gelgelelim, ona filmi gözleriyle görüp görmediğini ve bütün bunların rivayetten ibaret olup olmadığını sordüğümde, bana doğru dürüst cevap vermedi.”

Lightborne kahvesini karıştırdı.

“Filmin satışına aracı olmam fikrinde anlaştık. Bağlantılarım vardı, piyasayı iyi kötü biliyordum. Seks sömürüsünün varmış olduğu noktaya bakılırsa, böylesine yeni bir şeyin dağıtım haklarını almaya can atacak güçlü ve zengin gruplar bulmakta hiç zorlanmayacağımız konusunda da hemfikir-dik. Düşünün bir kere. Bu yüzyılın dekadansının nihai parçası.”

“Ve hareketli,” dedi Moll.

Lightborne tekrar yerine oturdu, bacak bacak üstüne attı, fincanla tabağı göbeğine koydu.

“Böylece,” dedi Lightborne, “ufak çaplı, erotik ıvır zıvır taciriyken, kâh kaliteli, kâh vasat şeyler satarken, birden devasa bir pornografi tezgâhında arabuluculuk şansı çıktı karşıma. Ülkenin şu bölgesine bu bölgesine, Dallas’taki falanca kişiye, Stockholm’daki filanca kişiye yoklama çekmeye, üstü kapalı laflar yollamaya başladım. Ortalık kıpırdamaya, piyasa kızışmaya başlarken adamım ansızın yok oldu. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Benimle hep kendisi temasa geçerdi çünkü. Bunun üzerine insanları aradım, sağı solu soruşturdum, sürekli bulduğumuz yerlere takıldım. Nihayet bizi ilk tanıştıran adamdan haber aldım. X öldü dedi bana. Ölmekle

kalmadı, öldürüldü. Öldürülmekle kalmadı, çok acayip, tuhaf koşullarda hesabı kesildi.”

“Nasıl tuhaf?” diye sordu Moll.

“Öldürüldüğünde kadın kılığındaymış.”

Selvy, Moll Robbins’e baktı, aynı anda da Lightborne’a ara vermesini işaret etti.

“Yanındaki çantada ne var?”

“Nikon F2,” dedi Moll.

“Çantanda kalacak tamam mı?”

“Bilemem, profiliniz çok güzel Bay Selvy. Bir hikâyenin başına ya da sonuna yakışabilir, yazı dolu sayfalara nefes aldırır biraz.”

“Orada kalacak, yoksa sen gidersin.”

“Bir de Sony teyp,” dedi Moll.

“Çıkar onu lütfen. Bakmak istiyorum.”

“Bay Lightborne burası sizin eviniz. Beni buraya siz davet ettiniz. Bana hiçbir sınırlama getirmemiştiniz.”

Selvy deri çantayı yerden aldı, içini açtı, teybi çıkardı, baş aşağı çevirdi, pil kapağını açtı, içindeki dört kalem pili çıkardı ve onları en yakın masanın üzerine koydu.

“Çok beceriklisin,” dedi Moll. “Evde bayağı işe yarıyor-sun anlaşılan.”

“Ses yok, fotoğraf yok.”

“Buna hiç gerek yoktu. İstemiyorsan o kuru sesini kaydedecek değilim zaten.”

Lightborne’un tüm bu olanlara tepkisi fincanıyla tabağını lavaboya götürüp yıkamak olmuştu. Lavabodan yerine dönerken kraker kutusunu Moll’a doğru itti. Moll bu sefer bir tane aldı, krakeri tam ortasından böldükten sonra bir parça ısırdı.

“Olaylar böyle felaket bir hal aldıktan sonra,” dedi Lightborne, “konu kapandı, ortalık tümüyle duruldu. Ama sana bu

konuda biraz bilgi vermek istedim Glen, çünkü daha dün küçük bir haber fısıldandı kulağıma. Durum yine ilginç bir hal alırsa, patronunu bu konuda haberdar etmek gerekecek gibi geliyor.”

“Olur, tabii.”

“Size gelince Bayan Robbins, geveze bir ihtiyarın kusuruna bakmadınız umarım.”

“Anlattıklarınız ilginçti, gerçekten.”

“Kimin için çalışıyorsun?” diye sordu Selvy.

“*Koşan Köpek*,” dedi Moll.

Selvy biraz duraladı.

“Bir zamanlar huzursuzluk yaratan bir oluşum.”

“Bayağı radikaldik, doğru.”

“Şimdi ana akımın rahatlığı içinde yerini buldu.”

“Rahatlık denemez pek.”

“Sürekli büyüyen ortanın bir parçası.”

“Hep siktirli miktirli konuşuruz.”

“Tam da onu diyorum.”

“Tam da neyi diyorsun? Tam da onu dediğini fark etmemişim. Tam da diyecek bir şeyin olduğunu bilmiyorum.”

Selvy ayağa kalktı, Lightborne’a iyi geceler diledi, sonra Moll Robbins’e eğilerek selam verdi. Eğilirken iki topuğunu birbirine vurdu. Moll, Selvy’nin peşinden daha önce kilise papazı heykelinin kaskatı uzvuna astığı süveterinin bulunduğu galeri bölümüne kadar gitti, sonra tekrar Lightborne’un yanına dönerek kendisine zaman ayırdığı için ona teşekkür etti. Lightborne onun pilleri teybe tekrar yerleştirmişini seyretti.

“Merak ettiğim bir şey var,” dedi Moll.

“Nedir?”

“Her zaman böyle telaşlı mıdır? Yakalaması gereken bir uçak var galiba. Ya da belki banliyö treni.”

“Glen etrafta takılıp havadan sudan konuşacak insanlardan değildir.”

“Onun kimin adına alım yaptığını öğrenirsem, bu kişi ilginç ve önemli biri çıkarsa ve bu bilgiyi yazılarımdan birinde kullanırsam senin için iyi olmaz, değil mi?”

“Çok kötü de olmaz,” dedi Lightborne. “Glen’in temsil ettiği koleksiyoncu kendisine teklif ettiğim parçalara pek ilgi göstermedi. Glen’e bakılırsa beni tümüyle bırakmanın eşigindeymiş.”

Galeriye doğru yürüdüler, Lightborne etrafta dolanarak ışıkları söndürdü. Moll’a on metre kadar uzaktan baktı.

“Trenlerden ve uçaklardan bahsettin.”

“Sadece sesli düşünüyordum,” dedi Moll.

“Eğer Glen’in gittiği yere gidiyor olsaydın, ki bu sadece bir tahmin, herhalde uçağı tercih ederdin. Gerçi uçak yolculuğundan hoşlanmıyorsan trenle de gidebilirdin.”

“Kısa uçak yolculuklarına katlanabilirim. Ama bir saatten uzun süren her şey beni biraz huzursuz eder.”

“İdare edersin sanıyorum.”

“Trenler eğlencelidir. Trenleri severim.”

“Üç buçuk saatlik tren yolculuğu insanı biraz yorabilir.”

“Haklı olabilirsin.”

“Ama Penn İstasyonu. Tabii o eski yapı hâlâ yerli yerinde olsaydı. O yapıyı görmek yol yorgunluğuna değerdi. İstasyonun içinde yürümek bile yeterdi. Muhteşem bir mimarisi vardı.”

“Merak ettiğim bir şey daha vardı,” dedi Moll.

“Nedir?”

“Nasıl giysilere ihtiyacım olurdu acaba?”

“Orada hava birazcık daha sıcak olabilir.”

“Birazcık daha sıcak diyorsun.”

Son ışık da söndü, Moll açık sokak kapısının önünde, karanlıkta kaldı, Lightborne’u hiç göremiyordu artık.

“Ben sadece tahminde bulunuyorum, anlıyorsun değil mi?”

“Meteoroloji uzmanı değilsin ne de olsa,” dedi Moll.

“Ben sadece Tanrı’nın bilmemi istediği şeyleri bilirim.”

Moll gittikten sonra Lightborne kapıyı kilitledi ve oturma odasına dönüp ceketini, boyunbağını ve gömleğini çıkardı. Lavaboya gitti, dolaptan tıraş makinesini aldıktan sonra Gillette tıraş köpüğünün kapağını açtı. Tıraş köpüğü kutusunun üst kısımlarının biraz paslanmış olduğunu fark etti. Sabah ilk işi birisiyle buluşmak olacaktı. Şimdiden tıraş olursa sabaha vakit kazanabileceğini düşündü.

Moll Robbins, Houston Sokağı’nda bir taksi çevirdi, yirmi beş dakika sonra Batı Yetmişinci Sokak civarındaki daire-sinde telefonun başındaydı. Baş editörü Grace Delaney’le görüşüyordu.

“Hâlâ Washington’da bir temsilcimiz var mı?”

“Adı Jerry Burke.”

“Numarası kaç?”

Telefonu kapadı ve tekrar aradı.

“Jerry Burke’le mi görüşüyorum?”

“Kimsiniz?”

“İktidar çevreleriyle inanılmaz bağlantıların varmış diye duydum...”

“Saat kaç?”

“Ben New York’tan Moll Robbins, Jerry. Tanıştığımızı sanmıyorum, ama belki bana yardım edebilirsin.”

“Sen film eleştirileri yazarsın.”

“Zaman zaman, evet, ama bu bambaşka bir konu. Senden benim için birini araştırmanı istiyorum.”

“Yeni King Kong’u yerin dibine batırmıştın.”

“Batırmışımdır Jerry, ama şimdi beni dinle... Glen Selvy adında, beyaz, otuzlu yaşlarının başlarında, 1.83 boylarında,

muhtemelen orada devlet işleriyle uğraşıyor. Bu adamın adı devlet çalışanlarının listelendiği büyük rehberlerden birinde mutlaka geçiyordur. Eğer bu konuyla ilgilenir ve adamı soruşturursan sana ebediyen borçlu kalırım, makul sınırlar içerisinde tabii.”

“1.83, öyle mi?”

“Bunun önemli olabileceğini düşündüm.”

“Boyunu ne yapayım ki?”

“Dedektiflik yapacaksın ya,” dedi Moll. “Tüm ayrıntılar önemlidir.”

Glen Selvy arabasıyla havaalanından ayrıldı ve Navy Yard yakınlarında, çoğunlukla siyahların yaşadığı bir bölgedeki dört katlı bir apartmanın önünde durdu. Aylardır burada oturuyordu, ama dairenin yeni taşınılmış gibi bir hali vardı. Hiç mobilya yoktu. Boşaltılmamış bir sürü karton yatağın yanına istiflenmişti. Kablosu hâlâ düzgünce sarılmış halde duran bir abajur vardı.

Selvy gelip geçicilik duygusu veren bu tür salaşlıklardan hoşlanıyordu. Bir şekilde sorumluluk duygusunu azaltmaya yarıyordu bu. Her an on dakika içinde çekip gidecekmiş gibi yaşıyorsan, diğer insanların uyduğu vasat kurallara uyman beklenemezdi.

Ceketini çıkarınca, 38 kalibrelik Cobra marka hafif kolt tabancasını taşıyan omuz kılıfı ortaya çıktı. On beş santim namlulu ve klasik kabızalı Smith & Wesson 41’lik magnumunu yatağın yanındaki bir kutuda saklıyordu.

Ertesi gün akşama doğru Moll’a Jerry Burke’den telefon geldi.

“Bir sürü kayıt defteri inceledim. Sonuç sıfır. Sonra aklıma Soyağacı Kitabı geldi. *Politik ve Yardımcı Görevlerde Bulunanlar*. Devlet işiyle ilgili bir sürü, meslek var içinde. Açıklamalar. Görevlilerin isimleri.”

“Harika,” dedi Moll.

“Seninkinin ismi yoktu.”

“Lanet olsun.”

“Ama bir Senato bülteninde bir eke rastladım. Kongre Kota Transferleri diye bir bölüm var. Bir sürü isim var içinde, her ismin karşısında seni filanca sayfaya gönderen alfabetik kodlar yer alıyor. Bu küçük listelerden birinde Howard Glen Selvy diye birini buldum. İsminin karşısındaki koda bakılırsa Senatör Lloyd Percival’ın yönetim kadrosunda görevliymiş.”

“Jerry, müthiş bir şey bu!”

“İkinci dereceden yönetici asistanı gibi bir şeymiş.”

“Percival son günlerde gündemde, değil mi?”

“Bir süredir gündemde aslında, ama kapalı komite toplantılarında. PDK/KTD isimli bir grubun araştırmasını yürütüyor. Bu grup görünüşte tüm ABD istihbarat örgütlerinin koordinasyonunu sağlıyor, yani görev ve bütçe bakımından tam anlamıyla kurul-üstü bir yapı. Percival’ın yaptığı hiçbir araştırma bugüne kadar dışarıya sızmamış.”

“Gizli duruşmalar.”

“Her gün,” dedi Jerry.

“Harflerin açılımı nedir?”

“Hangi harflerin?”

“PDK/KTD,” dedi Moll.

“Washington’da böyle bir soruya cevap verebilecek çok az insan vardır.”

“Eminim dünya genelinde de öyledir.”

“Personel Danışma Komitesi, Kayıt ve Tediye Dairesi.”

“Böyle bir ismi olduğuna bakılırsa, pek tekin olmasa gerek.”

“Yoksa Percival niçin böyle bir şeyin içinde olsun ki?”

“Dürüst biri, öyle mi?”

“Boş ver bunu şimdi,” dedi Burke. “Benim asıl merak ettiğim senin Selvy denen adamla neden ilgilendiğin?”

“Çok yakışıklı da ondan,” dedi Moll.

2

Takım elbiseli Glen Selvy, beş yüz metrelik mıcır dökülmüş koşu yolunda ağır ağır yürüdü. Etraf kuşlarla doluydu, havada döne döne uçuyor, otların içinde mekanik hareketlerle zıplıyorlardı.

Elli metre ileride siyah bir limuzin koşu yoluna paralel uzanan ıssız sokağa döndü. Selvy oraya yöneldi ve limuzinin arka kapısının açıldığını gördü. Zihninde hiçbir özelliği olmayan bir odanın görüntüsü belirdi. Bir yastığın üzerine ata biner gibi binmiş çıplak bir kadının bulunduğu bir yatak, tanımadığı bir kadın, sonra seks, onun vücuduyla kadının vücudu, incelikten yoksun bitirci seks, tak tak tak tak.

Lomax'ın kiralık limuzinlere karşı zaafı vardı. Onun bu zaafı, döküntü bir Toyotası olan Selvy'yi rahatsız etmiyordu. Arabayı kiraladığında yanında şoförü de kiralamıyordu herhalde; şoför Lomax'ın tanıdığı biri olmalıydı. Belki de göze çarpmamanın artık o kadar da önemli olmadığını düşünmüştü. Belki de limuzinler Washington gibi bir şehirde fazla dikkat çekmiyordu. Belki Lomax'ın kendi tercihiydi bu. Kişisel tarzı. Alışılmışın dışına çıkma yolu.

Lomax tıknaz biriydi, saçları modern kesimliydi, şakakları biraz ağarmıştı. Saçını eliyle yoklamayı, düzeltmeyi ve hafifçe sıvazlamayı severdi, saçları hiç dağınık olmasa bile. Selvy, bu-

gün üzerinde golf giysileri olduğunu fark etti. Arabanın içinde, arka kapıya yaslanmış bir dizi golf sopası duruyordu.

“Dün bir şeyler öğrendim,” dedi Selvy. “Lightborne, Christoph Ludecke’i tanıyormuş. Ludecke öldürülmeden önce Lightborne onunla birkaç kez buluşmuş.”

“Konu neymiş?”

“Ludecke elinde tüm porno endüstrisi patronlarının dağıtım hakkını almaya can atacağı anlaşılan bir film olduğunu iddia etmiş. Lightborne filmin satışında aracılık yapacaktı.”

“Yardım beklenmedik bir yerden geldi desene,” dedi Lomax.

“Evet, Lightborne’dan. Lightborne’un böyle bir işte parmağı olabileceğini kim tahmin edebilirdi! Bu her şeyi açıklıyor.”

“Açıklıyor mu, neyi?”

“Senatör’ün Christoph Ludecke’le bağlantısını. Artık biliyoruz. Senatör o filmin Ludecke’in elinde olduğunu şu veya bu şekilde öğrenmişti. Telefon numarası ya da telefon numaralarından biri, tespiti en zor olan ama bizim yine de tespit ettiğimiz numara, Ludecke’in küçük defterine girmeyi başardı şu veya bu şekilde. İşin en can alıcı noktası bu işte, Senatör’ün bu işe bulaştığını belirleyen en önemli kanıt. Percival filmi koleksiyonuna katmak istiyordu.”

“Film topluyor mu ki?”

“Bu ilk olacaktı.”

“Şu filmin özelliği nedir?” dedi Lomax.

“Gerçek bir Nazi seks cümbüşü.”

“Harika.”

“Sözümüne Hitler’in son günlerini geçirdiği yeraltı sığınağında çekilmiş.”

“Muhteşem,” dedi Lomax. “Tek kelimeyle muhteşem.”

Yolun ilerisinde bir dere kıvrıla kıvrıla doğuya doğru akıp uzaklarda kayboluyordu. Bir parkta, Doğulu gençlerden oluşan bir grup, artistik hareketlerle *tai chi* yapıyordu: dövüş hareketlerine benzeyen egzersizler. Değişmeyen ve akıp giden bir tempoları vardı, sekiz kişilik bir grup olmalarına karşın aralarındaki uyumu bozan bir kişi bile görülüyordu. Sanki ağır çekimde hareket ediyorlardı, bir kol ileri uzatılırken öbürü geriye çekiliyor, geriye çekilen kol dirsekten kırılıyordu. Parmakları sıkı sıkı bitleştirilmiş, eller mızrak gibi sivri duruyordu. Kollar çeşitli parçaların birbirine eklenmesiyle oluşturulmuş bir silah, eller de bu silahın ön parçaları değil de, sivri uçları gibiydi. Hareketler ve karşı hareketler. Öndeki ayak kıvrılıyor, arkadaki ayak geriliyor. Aktif, pasif. İleri it, geri çek. Hafif bir rüzgâr esti, ağaçlardaki ince dallar yavaşça yukarı savrulurken yapraklar telaşla çalkalandı. Dönen lotus tekmesi hareketini yapmakta olan sekiz vücut. Dere bir karaağaç kümesinin ucunda yeniden görüldü, orada daha hızlı akıyordu, güneş ışığı altında.

“Elimizde Senatör’e karşı kullanabileceğimiz istemediğimiz kadar koz var.”

“Politikaları ben belirlemiyorum,” dedi Lomax.

“Ona karşı kullanacağımız porno koleksiyonu var elimizde. Bu filmle neden bu kadar ilgilendiği de cabası.”

“Ben politikaları belirlemem, yalnızca uygulamam. Bilgi toplarım.”

“Elinde bir zamanlar Goering’e ait olan parçalar olduğunu biliyoruz.”

“İnsanlar bana soru sorarlar. Ben de cevap yerine geçecek bir karşılık uydururum.”

“Diğer önemli şeylerin yanı sıra,” dedi Selvy.

“Zamanı gelince olur. Soruşturmalarında ısrar ederse ona neler bildiğimizi, bunları nasıl kullanacağımızı söyleriz. Seç-

menleri deliye döner. Medyanın halini bir getir gözünün önüne. Değerleri bir milyon doları aşan müstehcen sanat yapıtları.”

“Bize karşı bir şey yapmasına imkân yok.”

“Ama politikayı ben belirlemiyorum,” dedi Lomax. “Ben sadece bilgi topluyorum.”

“Kim belirliyor peki? Kim belirliyorsa ona söyle o zaman. Percival’la ilgili ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. Ben de o arada onun ofisinde kâtiplik yapmaya devam ederim.”

“Oyun içinde oyun,” dedi Lomax.

Günümüzdeki tabiriyle Selvy okuyucuydu. Senatör Percival’ı okuyordu. Aynı zamanda Percival’la gizli bir ittifak halindeydi. Senatör’ün ofisinde Selvy’nin evrak akışını yönetmek için değil de Percival’ın sanat eserleri alım işini yürütmek için kiralandığını hiç kimse bilmiyordu.

“Ama buna porno dememelisin,” dedi Lomax.

“Porno mu dedim ben?”

“Daha önce dedin ya, porno koleksiyonu dedin.”

“Fotoğrafları gördün, çektiğim fotoğrafları.”

“İlginç fotoğraflar,” dedi Lomax. “Gittikçe ustalaşıyorsun.”

“Bu sefer daha çok vaktim vardı.”

“İnsan vücudunun utanılacak bir tarafı yok. O koleksiyonda hoş sürprizler var. Çok güzel şeyler. Adamın zevkli biri olduğunu söyleyebilirim. Buna porno dememelisin. Ama sen porno dedin.”

Üç koyu kızıl av köpeği Reservoir Yolu’nun yakınındaki çayırda koşuyordu, biri aniden yön değiştirdiğinde birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı. Bir grup kız öğrenci çim hokeyi oynuyordu, üzerlerinde iyi dikimli üniformalar vardı. Kahkahaları ve çığlıkları limuzinin olduğu yere sanki normalden daha temiz bir alandan, sesi bozan engellerin olmadığı bir yerden geçerek

geliyor, böylece dinleyiciye daha hakiki bir insan sesi, hareketli bir oyunun capcanlı titreşimleri ulaşıyormuş gibi oluyordu.

“Kadını bulduk,” dedi Lomax.

“Nerede?”

“Seyahatte.”

“Nerelerde?”

“Başkentte.”

Kirazların çiçek açma zamanıydı.

Moll’un Washington’da ruhu daraldı. Devlet binaları yüzünden. Tarihin büyük ağırlığı ya da onun gibi bir şey. Rehberli turlar. Okul kitapları. Yaz tatilinin son pazarı. Anne, hastayım.

Ayaklarında bağcıklı sandaletler, üzerinde bol, pamuklu bir elbise vardı ve beline bir kuşak bağlamıştı. Karşısındakini yanıltmak istediğinde hep böyle giyinirdi. Hoşlanmayabileceğini düşündüğü bir adamla çıkacağı zaman örneğin. Çekici biri olduğuna inanırdı, ama bu haliyle değil. Giysiler, bu şekilde kullanıldıklarında, asıl gelişmeleri beklerken onun hakiki benliğini korumanın bir yolu haline geliyorlardı. Normalde dalgalı ve bukleli olan koyu kumral saçları bugün daha elektriklenmiş görünüyordu. Keçe gibiydi saçları. Aşırı nem yüzünden belki de, o kadar abartılı görünüyordu ki neredeyse bir tarza dönüşmüştü.

Açıkgözlülük yaparak senato kanadındaki bir koridorda Lloyd Percival’la konuşmaya çalışan bir grup gazetecinin arkasından geçti. Biraz önce çıktığı bir televizyon programından kalma portakal renkli makyajını hâlâ silmemiş olan Senatör, yalnızca bazı soruları cevaplandırıyordu. Onları da kısa kısa ve yarım ağızla. Altmış yaşındaydı, iriyarıydı, şişmanlamaya başlamıştı. Etrafına bıkkın bir ifadeyle bakıyor, yumu-

şak gözaltı torbalarının üzerindeki yorgun, küçük gözlerini kırptırıyor.

Sağa çark etti, üzerinde yırtıcı bir kartal figürü bulunan kocaman bir maun saatin önünden geçti, bir kez daha sağa dönüp merdivenlere yöneldi. Tam bu sırada gazeteciler sanki gizli bir haber almışçasına Senatör'ün peşini bırakıp dağıldılar. Moll tek başına, onu senatörlerle meclis çalışanlarına ayrılmış olan asansöre, asansörden bir başka koridora, koridordan bir başka köşeye kadar takip etti. Kendisini takip ettiğini anlasın diye aralarında üç metre mesafe bırakıyordu.

“Ne istiyorsun?”

“Adım Moll Robbins.”

“Yazılı basın mı, görüntülü basın mı?”

“*Koşan Köpek* dergisi.”

“*Koşan Köpek*,” dedi Senatör.

“Evet.”

“Hâlâ hayatta mısınız siz?”

“Kör topal idare ediyoruz.”

“Emperyalizmin uşakları ve koşuşan köpekler.”

“Hatırlayan hatırlıyor demek,” dedi Moll.

Senatör büyük bir kapıyı iterek açtı, içeri baktı, tekrar Moll'a baktı, çenesini yukarı kaldırdı, bir an durdu, sonra omzunu silkerek, “Aman boş ver, gir içeri,” dedi.

Devasa ve oymalı kakmalı bir erkekler tuvaletiydi. Görünürde kimseler yoktu. Lekesiz fayanslar, pırıl pırıl parlayan musluklar. Hafif bir balsam ve limon kokusu. Percival lava-boya eğildi.

“Şu makyajı çıkarmalıyım.”

“Seyrettim,” dedi Moll.

“Neyi, şovu mu?”

Moll, Senatör'ün doğrulmasını bekledi, böylece akan su sesinden uzaklaşıp söylediklerini duyabilirdi.

“Adamın kafası karışmış gibiydi.”

“Kimin, program sunucusunun mu?”

Moll, Senatör’ün başını tekrar lavabodan kaldırmasını bekledi.

“Evet.”

“Onun kafası her zaman karışık. Adam safi imaj. PDK/KTD gibi bir şeyden söz edemez o. Küçük elektronik noktacıklardan ibaret. Öyle samimi bir havada ki, haber programını oturma odası dekorlu bir stüdyoda, ayağında terlikler, ağzında pipo, şöminenin önünde yapsa daha iyi olur.”

Moll bir raftan havlu aldı ve Senatör’ün uzattığı eline bıraktı.

“Ona felaket haberlerini bir tepsinin içinde, üzümlü kurabiyesinin ve kakaosunun yanında getirecek, nazik, yaşlı bir hostes lazım.”

“Oysa biz *Koşan Köpek*’te farklı bir şey yapalım diye düşünmüştük.”

“Ne kadar farklı, öğrenmek isterim.”

Moll konuşurlarken Hatıralardan Silinmeyecek Bir Olay’ın yaşanmakta olduğuna dair belli belirsiz bir şeyler hissetti, arkadaşlarına bu olayı anlatırken hayal etti kendini: “*Birleşik Devletler Senatosu’nun erkekler tuvaletindeydik, başını Floransa mermerinden bir lavabonun içine sokmuştu, pisuvarların üzerlerinde eyalet amblemleri var mı diye kontrol ettim, Delaware buraya işiyor ve bu da Kansas’inki gibisinden...*”

Sıra sıra kapıların olduğu uzun koridorun sonundan sifon sesi geldi. Kapılardan biri açıldı, içeriden ihtiyar siyah bir adam pantolonunu toplaya toplaya çıktı. Moll yaklaşan adamı izledi.

“Bugün nasılsınız Senatör?”

“Bu şartlar altında, iyi diyelim iyi olalım Tyrell.”

• “Bilmez miyim,” dedi Tyrell.

Adam beyaz ceketinden bir fırça çıkardı ve fırçayı havada gezdirerek Percival'ın omuzlarıyla sırtını fırçaladı. Bu sırada Moll'a ilk kez baktı, en azından açık bir biçimde. *Her neyin peşindeysen onu yanlış yerde arıyorsun*, diyen, kibirli bir umursamazlıkla karışık bir bakıştı bu.

Koridorda Senatör daha makul bir hızda yürüyordu.

"Rahat bir yaklaşımı tercih ediyoruz," dedi Moll.

"Benim sözde insani taraflarımı ele alacaksınız yani."

"Boş zamanınızın çoğunu Georgetown'daki evinizde geçirdiğinizi bilmeyen yok gibi. Orası konuşmak için uygun olabilir."

"Yardımcılarım senin gibi insanları yakınımına sokmazdı. Sana nasıl izin verdiler?"

"Röportaj verecek misiniz Senatör?"

"*Koşan Köpek* ha? Ne bileyim."

"Sorunlarımız tamamen mali konularla ilgili. İçeriğimiz veya formatımız konusunda çok şikâyet almıyoruz."

"Çıplak fotoğraf yayınlıyor musunuz?"

"Ara sıra."

"Erkek mi kadın mı?"

"Kadın."

"Kasıklar tıraşlı mı?"

"Oralarını spreyle kapatıyoruz."

Sokağa açıldığı anlaşılan bir kapının önüne geldiler.

"Eski değerlerin ölmediğini bilmek güzel," dedi Senatör.

Bir süre güneş ışığında gözlerini kırıştırtarak durdular.

"Gizli toplantılar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bununla hiç mi hiç ilgilenmiyorum. Sizinle yaptığınız diğer şeyler hakkında konuşmak istiyorum Senatör. Okuma alışkanlıklarınız, aileniz, çağdaş yaşam hakkındaki görüşlerinizle ilgili. Hobileriniz, geçmişiniz, boş zamanlarınızda neler yaptığınız hakkında."

Moll bir taksiye atladı ve havaalanına gitti. Uçağın kalkış iznini beklemek üzere piste yanaşmasına aşağı yukarı bir dakika kala Glen Selvy, koridordan Moll'un oturduğu koltuğa doğru yürüdü, onu gördü ve selam verdi. Uçak havalandıktan on beş dakika kadar sonra tekrar Moll'un yanına gitti, ona uçağın arka kısmında boş koltuklar olduğunu söyleyerek, birlikte oturmayı teklif etti.

Moll yanıtını en gevşek kategoriden seçti, adamı uzun uzun inceledi, sonunda peşinden gitti.

"Washington'a sık gider misin?"

"Kennedy Center'da film galası vardı. Arada film eleştirileri yazıyorum. New York'a Lightborne'la görüşmeye mi gidiyorsun?"

"Lightborne'a da uğrayabilirim, evet."

"Tatlı bir ihtiyar," dedi Moll.

Moll yolculuğun son on dakikasını uyuyarak geçirdi. Uçak piste iniş yapınca irkildi, aniden uyandı, elini uzatarak Selvy'nin kolunu kavradı. Selvy ona boş bir ifadeyle bakıyordu. Moll uyuduğu süre boyunca onun kendisine sürekli bu ifadeyle baktığı duygusuna kapıldı, bundan hoşlandı.

Birlikte bir taksiye bindiler ve sıkışık trafikte uzun süre beklediler. Nihayet tam gün ışığı ölgünleşmeye başladığı sıralarda şehir merkezine ulaştılar. Moll, Selvy'ye yıllar önce gittiği, Doğu Üçüncü Sokak'ın o zamanda donup kalmış bölgelerinden birindeki caz kulübünü aramayı teklif etti. Bu kulübün uzun zaman önce kapandığını öğrendiler, ama yakınlar da salaş bir yer buldular, bir şeyler içmek için içeri girdiler.

Selvy kravatıyla ceketini çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı. Şat bardaklarından Jim Beam içiyordu. Önce üstünden küçücük bir yudum alıyor, kalanını atletik bir tavırla bir dikişte bitiriyordu. Yüz ekşitişi ve zevkten kızarıışı üzerinde uzun

uzun çalışılmış gibiydi. Moll sulu skoça başladı. Su yüzünden kendini suçlu hissedip buzlu skoça geçti.

Bir süre, dünyada gittikleri farklı yerlerde içtikleri değişik içkilerle ilgili bir sohbete daldılar. Yanlarında oturan kafası bandajlı bir adam eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi. Bu, onu eve götürmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Bunun Frankie'nin Tropik Bar'nda âdet olduğunu söyledi adam. Dominikliydi. Onlara, beni ister kendi evime götürün, isterse-niz kendi evinize, ev olsun da hangisi olursa olsun fark etmez, dedi. Trujillo'yu kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi.

“Âdetlerin başımın üstünde yeri var,” dedi Selvy.

Taksi tutmak için dışarı çıktılar. Kafası bandajlı adam şiş-man bir kadına tosladı. Kadın onun ağzına vurdu. Adam et-rafa bakındı, bir silah arandı. Sonra bir bisiklet ilişti gözüne, alıp havaya kaldırdı. Karanlıkta bisikletin bir parmaklığa zin-cirli olduğunu fark etmemişti. Kadına doğru hamle yaptı, bi-sikletle onu biçmeyi veya bisikleti üzerine atmayı tasarlıyor-du. Bisiklet olduğu yerde kaldı, adam üzerine düştü ve eli te-kerleğin tellerine sıkıştı.

Moll, Selvy'yi kolundan tutarak yeşil ışığı bekleyen bir sı-ra arabanın bulunduğu yere sürükledi. Kuyruğun sonunda bir taksi bulup bindiler. Şehir dışına, sonra da batıya doğru yol aldılar. Selvy, Moll'u evinin önünde bıraktı ve kim bilir nereye gitti.

Ertesi sabah erken saatlerde Selvy, Moll'un kapısında bit-ti. Yüzünde kaçamak bir bakışla içeri girdi, etrafı inceledi.

“Şahin Tepesi'ne hoş geldin,” dedi Moll.

Kahverengi duvarlar. Espresso makinesi. Gümüş kaplama-lı telefon. Akrilik seyyar merdiven. Siyah uzanma koltuğu. Küre televizyon. Beyaz plastik saksafon.

“Duvarlar kahverengi.”

“Sütlü kahve mi desem diye düşünmüştüm.”

“Çikolata rengi.”

“Ama sonra boş verdim.”

“Önceki kiracı eşcinseldi herhalde, öyle değil mi?”

“Onun duvarları,” dedi Moll.

“Merdivene birkaç çiçek koysaydın bari.”

“Çiçek bakamıyorum ben.”

“O tiplerdensin sen de, öyle mi?”

“Dokunsam ölüyorlar.”

Moll, etekleri yerlere değen, rugby tişörtü biçiminde bir gecelik giymişti. Ayaklarında spor ayakkabıları vardı, bağcıkları bağlanmamıştı. Tişörte benzeyen bu geceliğin boyunu ilginç bir biçimde uzun gösterdiğini düşünüyordu. Selvy’nin buzdolabını açıp içinden kola almasını izledi. Selvy kolayı iki yudumda bitirdi. Tıraş olmamıştı ve tehditkâr bir görünüşü vardı. Sırtını buzdolabına dayadı, kollarını kavuşturarak Moll’u seyretmeye koyuldu.

Selvy, Moll’un gözüne bu sefer Kozmik Erotika’dakine benzer bir adam gibi görünmedi, yani kibirli bir genç yönetici gibi. İçtikleri gece aurasını soldurup garipleştirmiş, ona insafsız bir nitelik kazandırmıştı. Büyük beceriydi, bir insanın kendi makyajıyla içindeki karanlık gücü ima edebiliyor olması. Bunu Frankie’nin Tropik Barı’nda sezmişti, ama sonrasında gördükleri bu sezgisinin doğruluğunu iyice pekiştirmişti. Onun o ihtiyatlılığını, değişmesi zor önceliklerini, normal bir günde karşılaşmadığı o sabitfikirliliğini daha iyi anlamıştı.

Howard Glen Selvy. İkinci dereceden danışman yardımcısı. Asistanın asistanı.

Küçük yatak odası, çöplerden oluşan bir Zen bahçesini andıran boş bir araziye bakıyordu. Moll yatağın ucunda eğilince, Selvy arkasından ellerini uzun geceliğinin altına daldır-

dı, geceliği baldırlarına kadar sıyırdı. Moll sırtüstü yatarak dizlerini yukarı çekti, Selvy geceliği dizlerinin üzerinden aşırıdı. Telefon çalarken ellerini Moll'un kalçalarında, kasıklarında gezdirdi, sonra da göbeğinde ve göğüslerinde. Kolları Moll'un kaburgaları üzerinde gerili vaziyetteydi, onu biraz yukarı kaldırdı. Moll başının üzerinde çaprazladığı kollarıyla geceleğini sıyırıp çıkarttı, telefon çalıyordu, sonra yatağın ortasına geçip Selvy'nin günün birinde hayatını kurtaracak bir tatbikat yaparcasına soyunmasını seyretti.

Sevişmelerinde bir parça rahatlama ihtiyacı ve belirli bir amaç vardı. Selvy ince ve kıvraktı. Moll onun omuzlarını tırmalar buldu kendini, bedeni adaminkine karşı alışılmadık bir gayretle hareket ediyordu. Selvy hafifçe terlemeye, daha derin nefes alıp vermeye başladı. Hafifçe uzamış sakalları Moll'un yüzüne ve boynuna batıyordu. Moll sol elini onun belinden çekti, kolunu arkaya uzatarak yatağın başlığının pirinç demirine hafifçe vurmaya başladı. Selvy'nin nefes alış-verişlerinin ritmine uygun bir ritim tutturdu, sonra onun alış-verişleriyle harmanlanan kendi nefes alış-verişlerinin ritmine.

Dertop olmuşlardı. Yekvücuttular, hoyratça sevişiyorlardı. Kim bu orospu çocuğu, diye düşündü Moll.

Moll yemek odasında çıplak vaziyette oturuyordu. Bacaklarını antika bir kilise sırası boyunca uzatmıştı, daha doğrusu antika bir kilise sırasının bir parçası boyunca. Selvy, üzerinde baksırla kitaplığa yaslanmıştı, bir kola daha içiyordu. Moll, Selvy soyunurken baksırını fark etmemişti; belli ki onu gizleyen pantolonuyla birlikte bir çırpıda çıkarıvermişti. Moll onun bu haliyle müthiş görüldüğünü düşündü; böyle yaslanmış, başı içmeye hazır bir vaziyette ve o arkaik donla birlikte, Balaklava Savaşı'nın eşiğinde bir İngiliz mızrakçı. Moll

yoğurttan bir kaşık daha aldı, tekrar çalmaya başlayınca telefona göz attı.

“Ofis mi?”

“Evet,” dedi Moll.

“Ne yapmak istersin?”

“Tenis oynamak.”

“Harika.”

“Ama saatlerce kort beklemek veya özel bir kulübe üye olmak ya da birdenbire çok zengin olup terasına kendi kortunu yaptırmak gibi şeyler gerekeceği için imkânsız.”

“Saçma.”

“Oynayabileceğimiz bir yer biliyor musun?”

“Dün gece taksiyle seni eve bıraktıktan sonra Central Park’taki küçük, ıssız bir yerde birtakım kortların önünden geçtik. Yoldan otuz metre kadar ileride, ama arabayı durduramayacağın bir yerde. Yürürüz. Buradan kolay olur. Sorun değil.”

“Delisin.”

“Fazla raketin var mı?”

“Hiç kimse kapıdan sola dönüp elini kolunu sallaya sallaya Central Park’a gidip tenis oynayamaz.”

“Hadi, giy üstünü.”

Moll baldırları arasında tuttuğu yoğurt kutusuna kaşığını son kez daldırıp bir kaşık yoğurt daha aldı, sonra üzerine bir şeyler giymek için yatak odasına gitti. Selvy’nin telefonda bir numara çevirdiğini duydu. Giyindikten sonra Selvy’yi kendisini yatak odasının kapısında bekler buldu. Selvy giyinmek üzere odaya girdi, Moll da patronu Grace Delaney’yi ofisinden aradı.

“Aradığında cevap veremedim.”

“Öyle görünüyor.”

“Percival istekli, *galiba*. Ayrıca benimle Georgetown’daki evinde konuşacağını da düşünüyorum, büyük ihtimalle koleksiyonlarının bulunduğu yerde.”

“Seni onların yanına yaklaştıracasını düşünmüyorsun herhalde.”

“Bence yaklaştıracak Grace.”

“Hayali bırak, gerçeklere bak,” dedi Grace şarkı söyler gibi.

“Bana koleksiyonlarını *gösterecek*, onunla konuştum, aramızda ufak bir yakınlaşma oldu.”

“Neden fısıltıyla konuşuyorsun?”

“Birlikte erkekler tuvaletine gittik.”

“Ayrıntıları bilmesem de olur.”

“Sonra görüşürüz belki.”

“Orada kim var da böyle fısıltıyla konuşuyorsun?”

“Hasta bir arkadaşa bakıyorum.”

“Nesi var, belsoğukluğu mu?”

“Muhabbetine doyulmaz Grace.”

Ellerinde raketler, parkın içinde kuzeydoğu yönünde yürüdüler. Selvy bir çocuk bahçesinin ardındaki ağaçlıkların arasındaki çıplak bir alana işaret etti. Orada boş iki kort olduğunu gördüler.

“Hiç sakeyle kafayı bulduğun oldu mu?”

“Tabii ki,” dedi Selvy.

“Ben bir keresinde şu hızlı trenlerden birinde, Kyoto’ya gidiyordu galiba, az kalsın nalları dikecektim.”

“Nalları dikmek istiyorsan Hollanda cini birebirdir.”

“Nerede?”

“Grand Prix için Zandvoort’a gitmiştim.”

“Voleybol Grand Prix’siydi herhalde.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bak,” dedi Moll.

“Bunlar tenis kortu değil, değil mi?”

“Bunlar voleybol sahası,” dedi Moll.

Yine de oynamaya karar verdiler. Ağ çok yüksek olduğu için sadece alttan vuruyorlardı; tuhaf bir beden dili kullana-

rak topa dalıyorlar, dizlerini esnetiyorlardı. Küçük bir kız çocuğu yakınlardaki bir kaydırağın tepesinden onları seyrediyordu. Oyunlarında yavaş yavaş, çılginca bir ritim kendini göstermeye başladı. Oyuncular yavaş yavaş oyuna alıştılar. Bu sınırlamalar içerisinde oynamaktan hoşlanıyor gibi görünüyordular, puanlamaya daha çok dikkat etmeye başladılar.

Moll hatalı bir servisin ardından küçük bir tepeden aşağı kaçan topun peşinden koşturdu; korta geri döndüğünde Selvy'nin otuz beş metre kadar ileride, elinde raket, çimenlerin üzerine park etmiş siyah bir limuzine doğru yürüdüğünü gördü. Arabanın arka kapısı açıldı, Selvy arabaya bindi. Moll arabanın kaldırım taşının üzerinden zıplayarak yola çıkışını, sonra sola kıvrılıp hızını arttırarak, bir tümseğin ardında kayboluşunu seyretti.

Kaydırağın tepesinde dikilmekte olan kız da seyrediyordu, hem de biraz daha iyi bir açıdan. Moll küçük kıza baktı ve omuz silkti. Küçük kız işaretparmağını ileri uzatmıştı, parmağı arabayı izliyordu. Sonunda kolunu indirdi, kaydırağın parlak rampasından kaydı ve ailelerle çocuklardan oluşan bir gruba doğru yürüyüp gitti.

Moll bir elinde iki top, diğer elinde raket, çevreyi tarayarak bir süre daha dikildi. Çocuklardan biri oynarken çığlık attı, Moll başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde Selvy'nin iki sıra bank arasındaki asfalt yoldan kendisine doğru geldiğini gördü. Yavaşça şunu söylediğinde onunla arasında elli metre kadar bir mesafe vardı: "Raketini unuttun."

Moll yine kilise sırasına uzanmıştı, üzerinde bu sefer Selvy'nin iç donu vardı. Selvy banyodan çıktı, üstü başı hâlâ biraz ıslaktı, beline havlu sarmıştı, Moll'un o erkek donlu halini görünce sırtıttı.

“O havluyu az önce kullanmıştım.”

“Önemli değil,” dedi Selvy.

“Temiz bir havlu alsaydın.”

“Böyle iyi. Ben memnunum. Keyfimi bozma.”

Selvy, Moll’un karşısına masaya oturdu. Başparmağıyla, Moll’un o ykanırken çıkardığı burbon şişesinin etiketini sıyırmaya başladı.

“Yeni bir insani potansiyel grubunun ilk üyeleri olabiliriz,” dedi Moll. “Birbirinizin giysilerini giyin.”

“Bunu çoktan yapmışlardır.”

“Birbirinizin giysilerini giyip birbirinizin duygularını anlayın. Bu hareketin gittikçe büyüdüğünü şimdiden görebiliyorum. Dans ve konser salonlarında büyük toplantılar. İnsanlar harekete katılırken beden ölçülerini belirten formlar doldurmak zorundalar. Bu harekete bir isim bulmalıyız.”

Selvy masanın üzerinden uzandı ve Moll’un kucağında tuttuğu kadehe bir parmak burbon doldurdu. Sonra kendi kadehine koydu, buzdolabından birkaç parça soğuk yiyecek aldı ve tekrar yerine oturdu.

“Giysiyle Kişilik Değişimi.”

“Bunun üzerine hardal ister misin?”

“GKD.”

“Yanlış istesin,” dedi Selvy. “Girişimci, tüccar olmalıymışsın.”

“Babam reklamcıların duayenyidi.”

“Belli oluyor.”

“Evi kastediyorsun, anladım. Ama gerçekten tüketici zihniyetli veya marka delisi biri değilim. Bütün bunlar bir yıl önce geçirdiğim dönemden kalma. Bir sürü süslü püslü şey aldık, bunlardan şimdi belki pişmanım. Ama konumuza dönecek olursak, Maytag için cüce kampanyasını babam başlatmıştı. Bu onu işinde ölümsüz kıldı.”

“Galiba bunu kaçırmışım.”

“Maytag’inizde bir cüce yıkayın.”

“Kaçırmışım.”

“Babamla sürekli münakaşa ederdik. Korkunç bir şeydi. Onun bu hastalıklı toplum içindeki en aşağılık dalkavuk olduğunu düşünürdüm. O sıralarda Penner’la birlikteydim. Babamı yılda iki kez görürdüm, onunla görüştüğüm her seferde tüketim toplumu, devrim hakkında, artık aklına ne gelirse bağıra çağıra tartışırdık. *Zabriskie Point*’i seyrettiğim günü ve evin havaya uçuşunun, pırıl pırıl renkli eşyaların havada patlayışının ağır çekimde gösterildiği o son sahneyi hatırlıyorum da... Koca yılımı kurtarmıştı. Hangi yıldaydı hatırlamıyorum, ama o yılın doruk noktasıydı bana göre. Filmi, ihtiyar Ted Robbins’e seyrettirmeye çalışmışım, sırf kötülük, pislik olsun diye; tüm o deterjan paketleri, hazır çorbalar, kulak pamukları, rimeller ve o koskoca ev, güüm.”

“Penner kim?”

“Gary Penner’ı hatırlamıyor musun? Tüm ülkeyi dolaşıp binaları havaya uçuran yıkım uzmanı. Telefonla Bomba Siparişi.”

“Hatırladım,” dedi Selvy.

“Ülkenin bir ucundan diğer ucuna korku salmıştı. FBI deli gibi onun peşindeydi. Penner, J. Edgar’ın gizli takıntısıydı. Penner’la yedi ay birlikte yaşadım. *Koşan Köpek* o sıralarda en iyi günlerini yaşıyordu. Ayda bir falan, Penner’ın ağzından sırada hangi bankayı ya da hangi şehirdeki hangi hedefi vuracağını ipuçlarını veren bir bildiri yayınlıyorduk. Bildirileri ben yazıyordum. Amma tuhaf zamanlardı! Tuhaf zamanlarda yaşıyorduk. Penner tanıdığım *en* acayip orospu çocuğuydu. İnsanın aklının almayacağı şekilde patlayıcılarla sarılıydı etrafı. Ayrıca asla karşılaşmak istemeyeceğin türden acımasız mı acımasız bir piçti.”

“Ama sen acımasız piçlerden hoşlanırsın.”

“Çok şükür acımasız piçlerden hoşlanırım.”

“Nasıl öldü?”

“Kadının teki vurdu onu. Arizona’da bir motelde. Biz ayrıldıktan bir yıl kadar sonra. Öldükten sonra *Koşan Köpek* siyah bir çerçeve içinde ölüm ilanını bastı.”

Hapşıracağını hisseden Selvy ayağa kalktı, masadaki yiyecekten uzaklaştı, havluyu belinden hızla çekip tam zamanında burnuna dayadı. Sonra havluyu açık duran banyo kapısına doğru fırlattı. Bakıştılar. Moll kadehteki tüm burbonu bir dikeye bitirdi, sadece birkaç damla kaldı geriye. Sonra başparmağını iç donun lastiğine soktu, donu açtı, içkinin kalan birkaç damlasını içeri akıttı. Selvy’nin bu duruma gayriihtiyari tepki verişini seyretti. Ayağa kalktı, kadehi masaya koydu ve yatak odasına doğru yürüdü, yanından geçerken Selvy’ye hafifçe dokundu.

Moll uyandığında akşam olmak üzereydi. Yağmur çiseliyordu. Yağmur damlaları düşüyor gibi değil de sanki havada asılı duruyor gibiydi. Biraz üşüdüğünü hissetti, çarşafı yatak örtüsünü almak için yere uzandı. Selvy’yi uyandırmamak için örtüleri üzerine dikkatle örtmeye çalışırken onun kendisini izlediğini fark etti. Selvy’nin omzunu ısırdı, göğüs uçlarını yaladı. Selvy kıpırdandı, toparlandı, Moll gözkapaklarını, kaşlarını öperken ve parmaklarını göğsünde gezdirirken Selvy’nin gözleri kapalıydı.

“O limuzinin kime ait olduğunu biliyorum,” dedi Moll.

Selvy’nin yüzü tavana dönüktü, gözleri kapalı.

“Senatör Percival’ın, değil mi?”

Moll parmağını Selvy’nin sol kulağının etrafında yumak olmuş saçların üzerinde gezdirdi.

“Onun adına çalıştığını biliyorum Glen. Açık saçık sanat eserleriyle ilgilenen doymak bilmez bir koleksiyoncu. Onun adına araştırma yapıyor, onun adına satın alıyorsun.”

Moll'un Selvy'nin göğsü üzerindeki eli onun sakin nefes alış-verişleriyle birlikte inip kalkıyordu.

"Kendi yapamıyor, belli ki. Onun adına sen yapıyorsun, onun talimatlarına uyarak herhalde. İdari görevini de bu durumu örtbas etmek için kullanıyorsun. Bak, hazırladığım yazı dizisinde Percival'ı kullanabiliriz de kullanmayabiliriz de, ama koleksiyonuna ulaşmam konusunda bana yardımcı olursan, şahane olur. Yardımcı olmak istemezsen de anlarım. Bakarsın kendi başıma bile halledebilirim."

Moll, Selvy'nin gözlerini açışını seyretti.

"Senin ilk adını bile biliyorum," dedi Moll.

Moll daha neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan Selvy onun bacaklarının arasına diz çökmüş, kalçalarını tutup beli ve sırtı bir kavis oluşturacak şekilde kendisine doğru kaldırmış ve hiçbir engelle karşılaşmadan içine girmişti. Hareket etmeye başlamıştı, onun bedenini kendisinininkine sıkıca kenetlemek için ellerini kullanıyordu. Moll başı yastıkta, kalçalarıyla dizleri havada, Selvy'nin yüzünün gerilişini ve kasılışını seyretti. Sonra gözlerini kapatma ihtiyacı duydu. O neredeyse boşluk sayılabilecek diyara girebilmek için görünür dünyayı terk etti, Selvy'nin tırnakları baldırlarının içinde yanıyordu.

Tekrar uyandığında gecenin bir yarısıydı. Uyur uyanık vaziyette çeşitli rüyalar, bir dizi imge gördü. Uyudu, sonra tekrar uyandı. Selvy'yi askeri bir yerde hayal etti sürekli, genellikle kışlada. Selvy beyaz pamuklu baksırıyla ayaktaydı, boyunda asker künyesi. Belki bu görüntüye Monty Clift'i de karıştırıyordu, *İnsanlar Yaşadıkça*'daki halini. Selvy'nin o beyaz şortuyla yüz şınav çektiğini hayal etti. Onu demir karyolaya oturmuş, botlarını ayna gibi parlatırken hayal etti. Onu tüfeğini başının üzerine kaldırmış koşarken hayal etti, savaş üniforması terden ıslanmaya başlıyordu.

Dönmeye veya kolunu atmaya bile gerek duymadan onun orada olmadığını anlamıştı.

3

Her gün aynı yolu kullanmayan insanlar tren Harlem'den geçerken suspus olma eğilimindedirler. Sessizliğin nedeni, çok ya da kasvet olduğu kadar büyülenmişliktir de. Yıkıntıların verdiği haz. Gözün öğretici şeyler bulmuş olmaktan duyduğu haz. Oraya bakmak çok ilginçtir, uyuşuk bir renkliliği vardır, özellikle de bu mesafeden ve içinden durmadan geçerken.

Selvy, Bronxville İstasyonu'nda trenden indi, Palmer Yolu'nda taksi tuttu. Üstgeçide girip sola saptılar, çok pahalı olmayan bir muhitin sessiz bir sokağına girdiler. Klara Ludecke bu sokaktaki küçük, güzel bir evde oturuyordu.

Selvy'nin aldığı talimat çok açık değildi. Bayan Ludecke bir süredir Avrupa'da seyahatleydi. Neden gitmişti ve tam olarak nerelere gitmişti? Selvy, Bayan Ludecke'in kocasının cinayete kurban gitmesi gibi konularla ilgilenmiyordu. Onun tek derdi, ölen adamın Senatör'le ilişkisi ve bu ilişkinin sağlayacağı nüfuzdu.

Klara Ludecke'in yüzü neredeyse yusuvarlaktı, ama güzeldi. İriyarı bir kadındı, otuz yaşlarında falandı ve belli sözcükleri çok acayip biçimlerde kullansa da kulağa hoş gelen bir aksanla konuşuyordu. Bayan Ludecke, Selvy'yi karanlık bir odaya buyur etti, arkası dik bir koltuğa ellerini dizlerinde birleştirerek oturdu ve bekledi.

“Burada değildiniz Bayan Ludecke.”

“Aachen'e gitmiştim, Batı Almanya'ya.”

“Orası kocanızın doğduğu yerdi galiba.”

“Evet, 1944'te doğmuş zannedersem.”

“Seyahat için neden bu zamanı seçtiniz? Kocanız daha yeni öldürüldü. Polisle bir kez konuştunuz ve ortadan kayboldunuz.”

“Kocamın orada hâlâ akrabaları var. Onları görmek istedim. Onu seven insanlara yakın olmak istememi anlayışla karşılamalısınız. Ne yapacağımı bilememiştim.”

“Geri döndünüz, neden?”

Klara Ludecke evi, eşyaları, yasal yükümlülükleri, feragatleri kapsayan bir hareket yaptı.

“Burada kalmayacaksınız.”

“Artık imkânsız.”

“Almanya’ya geri mi döneceksiniz?”

“Bilmiyorum. Belki de sonunda yapacağım şey bu olacak. En azından kocamın ailesi orada. Babası yedi ay önce öldü ama orada erkek ve kız kardeşleri var, bana karşı çok iyi davranıyorlar. Bir de tabii Christoph’un annesi.”

“Kocanız sistem mühendisiydi, doğru mu?”

“Olaydan sonra konuştuğum polislerden biri değilsiniz.”

“Değilim,” dedi Selvy.

“Kimsiniz?”

Kemerindeki tabanca kılıfında, alan şiddeti ölçme cihazı denilen bir cihaz vardı. Cihazı çıkardı, üzerindeki küçük anteni açtı, sonra frekansı ayarlamak için göstergesiyle oynadı. İbreyi ayarladıktan sonra odanın kuzey tarafına doğru yürüdü. Kitaptan *1961 Dünya Yıllığı*’nı aldı. Kitabın sırtıyla kapağı arasındaki dar kısımda küçük bir ses alıcısı vardı. Selvy, alıcının devresi içindeki tek transistörü söktü. Klara Ludecke’e baktı. Bayan Ludecke şaşırırsın mı, kızsın mı bilemiyordu.

Selvy cüzdanını çıkardı ve ona ABD Taaruz Gücü, İç İşleri Bölümü gibi bir yerde görevli olduğunu belirten bir dizi kimlik gösterdi.

“Özel istihbarat birimi.”

“Benimle ilgili özel ne gibi bir durum olabilir ki?”

“Kocanız normal olarak adlandıramayacağım koşullar altında öldürüldü Bayan Ludecke.”

“Cinayet ne zamandan beri normal sayılıyor ki zaten?”

“Öldürülmüş olmasının dışında alışılmamış başka ayrıntılar var.”

“Anormal demek istediniz herhalde.”

“Kelimeler.”

“Anormal,” diye ısrar etti Bayan Ludecke.

“Evet, öyle.”

“Kim olsa böyle söylerdi. Grotesk bir ölüm. İşin ilginç tarafı, onu öldüren kişilerden hiç bahsetmediniz. Ölüm koşulları o kadar anormal ki, bu küçük ayrıntı tamamen gözardı ediliyor.”

“Hayır, yanılıyorsunuz.”

“Belki de suçun bu kısmı sizin araştırma konunuza girmiyordur. İlginizi çekmedi mi? Uzmanlar için çok sıradan. Bu sorudan sıkıldınız mı?”

“Tanıdığı insanlar hakkında konuşmak istiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Kocanız işi gereği ara sıra Washington’a giderdi.”

“Doğru. Washington’a ve çevre bölgelere.”

“Daha çok Washington’a.”

“Öyle olduğunu söyleyemem, hayır.”

“Polisin ilk soruşturmasında...”

“Polismiş,” dedi Klara Ludecke. “Polis hiçbir şey bilmiyor. Seks cinayeti, bildikleri tek şey bu. Neyin önemli olduğunu, neyin önemli olmadığını özel istihbarattakiler biliyor. Nereye bakacaklarını biliyorlar. Neyin ne kadar derin, ne kadar sığ olduğunu. Polismiş. Cesedin fotoğrafını çekerler. Yere tebeşirle çizerler. Sapıklarla ilgili dosyaları incelerler, son-

ra da sapıkları öldüren katillerin dosyalarını. Bu onları tatmin eder. Bu gibi işlerde çok tecrübelidirler. Ben kim oluyorum da şikâyet ediyorum ki!”

Klara Ludecke gözlerini Selvy’nin gözlerine çevirdi.

“Siz Radial Matrix hakkında bile hiç soru sormazsanız bu araştırmanın özelliği nerede kaldı?”

Selvy sehpanın üzerindeki plastik bir disk önüne çekti. Üzerinde manzara resmi olan bir kâğıt ağırlığıydı bu, üç boyutlu bir sıradağ resmi, bir süre onu inceledi. Kadının oturduğu koltuktan kalkıp karanlık odayı geçtiğini, aynı derece karanlık koridorda ilerlediğini ve sokak kapısını açıp öylece beklediğini gördü. Önünden geçip güneşe çıkarken bile kadın gözlerini karşısındaki duvardan bir an olsun ayırmamıştı.

Aynı gün daha geç saatlerde Selvy yürüyen merdivende Lloyd Percival’la birlikte Capitol Metro İstasyonu’na iniyordu.

“Lightborne’a ne zaman gideceksin?”

“Yarın akşam,” dedi Selvy. “Açıkartırma var.”

“Ne? Başka Guatemala parçaları mı?”

“Muhtemelen.”

“Artık kalkık sikten başka bir şey görmez olduk. Pörsük bir sik için neler vermezdim. Yepyeni bir yaklaşım olurdu. Tanrım, estetik unsur nerede? Lightborne’a söyle. İncelik, karmaşıklık, sade çekicilik. Bize hep hurdaları gösteriyor.”

“Biliyor Senatör.”

“Amsterdam’daki arkadaşlardan birinden duydum. Birileri Bernini’nin beni daima cezbetmiş olan bir heykelinin alçı ve polistrol kopyasını yapmayı başarmış.”

“*Huşu İçindeki Azize Teresa.*”

“Evet, Hollandalı genç heykeltıraşlardan biri yapmış.”

“Lightborne’da yine onun yaptığı bir papaz heykeli var.”

“Nasıl bir papazmış bu?”

“Kalkık sikli bir papaz, Senatör.”

“Sorduğum kabahat.”

“Neyse.”

“Neyse, bu Hollandalı heykeltıraş Azize Teresa’nın kat kat cübbesini kasıklarına kadar kaldırmış ve ayaklarının öz-gün duruşunu değiştirmeden dizlerini iyice açmış. Zaten her şey hazır. Heykeltıraşın yaptığı tek şey, ifadesini daha da belirginleştirmek olmuş. Azize’nin esrimesi zaten daima cinsel bir esrimeydi.”

Küçük elektrikli araca binen son iki kişiydiler, araç onlar biner binmez kalktı.

“Bernini aynı fikirde olmayabilir.”

“Kıvırma Glen.”

“Hele Azize Teresa, hiç.”

“Dindar mısın?”

“Olabilir.”

“İlginç. İlginç bir adamsın.”

“Peki ya melek?”

“Okun ucunun şeklini değiştirmiş, ama biraz, fazla değil.”

“Daha fallik görünsün diye.”

“Azıcık,” dedi Percival.

“Kutsal ve bayağı.”

“Özel bir erotizm biçimi, değil mi? Böyle şeyler beni hep heyecanlandırmıştır. Tanrı bu tür cezbedici şeylerle ilgilenebilecek kadar paraya çok az kişinin sahip olmasına memnun oluyordur herhalde.”

Metrodan çıktılar ve bir asansöre binip Dirksen Binası’nın üçüncü katına çıktılar.

“Bir dergi beni daha insani yönlerimle tanıtmak istiyor.”

“Hangi dergi?”

“*Koşan Köpek.*”

“Uzak durun,” dedi Selvy. “Bu benim alanıma girmez tabii.”

“Neden?”

“Sizi yakacaklar.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onlar tartışma yaratmanın peşinde. Batmak üzereler ve habere ihtiyaçları var. Söz verdikleri yazıyı yazsalar bile bu yazıları otopsi raporlarıyla, kurşunun vücuda girdiği yerle çıktığı yeri gösteren fotoğraflarla, Brown’ı kim öldürdü, Smith’i kim öldürdü, Jones’u kim öldürdü sorularıyla süsleyeceklerdir. Fantazilerle ilgileniyorlar.”

Senatör’ün ofisine giden koridorda yürüdüler.

“Bu senin alanına girmez tabii.”

“Kesinlikle girmez,” dedi Selvy.

“Senin görevlerin tümüyle idari.”

“Editörleri güvenilmez biri. Grace Delaney. Her tarakta bezi var. Bir zamanlar bütün vaktini koca sikli Panterlere kefalet parası toplayarak geçirirdi.”

Lightborne aynanın dibine kadar yaklaşp, akşam yemeğinde yediği ızgara peynirli sandviçin artıklarının dişlerinin arasında kalıp kalmadığına baktı. Soğuk suyu açtı, işaretparmağını ıslattı ve kenetlenmiş dişlerinin üzerinden birkaç kez geçti.

Galeride bir yeri boşaltıp açılır kapanır sandalyelerle bir bank getirdi, içerideki koltuğu buraya taşıma zahmetine girişmemeye karar vermişti sonunda. Etrafta dolanıp ışıkları yakmaya başladı. Ceketinin cebinde biraz buruşmuş bir Tareyton King buldu, üzerindeki mikroskopik iplik tozlarını arındırmak için birkaç kez üfledi, sonra sigarayı başparmağıyla ortaparmağının arasında tutarak kibrit aramaya koyuldu.

Bu hareketi bir zamanlar beraber iş yaptığı asil bir İngiliz'den kapmıştı. Kibrit bulamayınca elektrikli ocağı açtı, ısınmasını beklerken ilk müşteriler geldi.

Nihayet Lightborne son hazırlıkları tamamlarken galeride on bir kişi yerlerine oturmuştu. Glen Selvy galerinin ev olarak kullanılan bölümünden bir sandalye aldı ve bir duvarın dibine, diğerlerinden biraz ayrı bir yere oturdu. Lightborne ahşaptan oyulmuş bir bereket tanrısı figürü gösterdi. Heykelciğin özelliklerinden, hangi döneme ait olduğundan, nasıl yapıldığından, nerede ve nasıl bulunduğundan bahsetti. Wetzel adında iyice bronzlaşmış bir adam artırmaya tek başına katıldı.

Lezbiyen bir temayı işleyen bakır bir heykelcik de çekişmeli bir artırmaya sahne olmadan satıldı. Wetzel üç kişiyle arasında geçen hararetili bir çekişmeden sonra bronz bir satir-Lightborne'un dediğine bakılırsa bir zamanlar Fulgencio Batista'ya aitmiş- kaptı.

Lightborne, açıkartırma alanına tekerlekli bir sandık getirdi. Kayışlarını çözdü, kocaman bir anahtarla kapağını açtı. Sonra, önde oturan iki adamın da yardımıyla içinden, tabanını bowling toplarından daha büyük iki testisin oluşturduğu, volkanik kayadan yapılma, bir metre boylarında bir fallus çıkardı.

Parçanın çeşitli yerleri çatlamış, delinmişti ve rengi ağarmıştı. Kendine özgü bir niteliği vardı. Lightborne müşterileri daha yakından bakmaya çağırdı, çoğu dediğini yaptı. Sonra parçayı kısaca yorumlayarak artırmayı başlattı.

“Bir Oldenburg giysi iğnesi ne kadar Kolomb öncesiyse bu da işte o kadar Kolomb öncesi,” dedi Wetzel.

“Bunun Kolomb öncesi döneme ait olduğunu kim söyledi? Bunun cangıldaki bir mezardan çıkarıldığını söyledim. Herhangi bir tarih telaffuz eden oldu mu?”

“Senin adamın o şeyi evinin arka bahçesinde yontmuştur Allah bilir.”

“Mezarlar konusunda hiç kimsenin bilmediği şeyleri bilir o,” dedi Lightborne. “Bu mezarlar bitki örtüsünün en sık olduğu yerlerde bulunuyor. Oraya ancak yaya gidebilirsin, bitkileri kese kese.”

“Kese kese,” dedi Wetzel.

“Eserlerin orijinalliğini belirlemek için bugün buraya Profesör Shatsky gelecekti. Ama anlaşılan geç kaldı.”

“Shatsky.”

“Yahudi Müzesi’nden.”

“Yahudi Müzesi Guatemala sikleri hakkında ne bilir ki? Bu sik sünnetli bile değil.”

Lightborne ortamı sükûnete davet eden bir hareket yaptı.

“Anglo-Saksonca terimlere bu kadar bel bağlamayalım,” dedi. .

Bir saat sonra her şey bitmişti. Tam anlamıyla bir felaketti. Lightborne şat bardağına biraz Kanada viskisi koydu ve yudumlamaya başladı. Bir kutu yumuşak şekerlemeli kurabiye çıkardı ve üç tanesini olduğu gibi ağzına attı, viskiden aldığı küçük yudumlarla şekerlemeleri midesine yuvarladı.

Galeride masanın üzerinde şişe şişe Shasta gazozu ve Wink duruyordu. Kül tablasında birisinin purosu hâlâ tütüyordu. Lightborne kıvrık Tareyton’ı cebinden çıkardı ve acı acı kokan puronun ateşiyle yaktı. Kapıyı kilitledi, ışıkları söndürdü ve paravanın arkasına geçti.

Lavabonun üzerinde altmış mumluk bir ampul asılıydı, açık bir pencereden gelen esintinin etkisiyle hafifçe sallanıyordu. Lightborne kadehine biraz daha viski koydu ve telefonun başına geçti. Santrali çevirdi ve memureye bir Dallas numarası verdi, özel görüşmek istediğini ve ödemeli aradığını söyledi.

Kısa bir gecikmeden sonra, seks endüstrisinin dahi çocuğu olarak bilinen ve Dallas’ın merkezinde etrafı barikatlarla çev-

rili bir depoda yaşayan yirmi iki yaşındaki dağıtım ve pazarlama ustası Richie Armbrister telefon görüşmesini kabul etti.

Armbrister, faaliyetleri ve sahip olduğu şeyler birbirinden farklılık gösteren yüz elli şirketten oluşan koca bir labirentin yönetimini sürdürdüyordu. Kitap dükkânı zincirleri, striptiz gösterileri ve ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan dikiz şovları; ABD'nin güneybatısı ile Kanada'nın batısındaki masaj salonları; çıplak toplantıların yapıldığı stüdyolar; Mississippi'nin batısındaki deri eşyalar ve mekanik aygıtlar üreten imalathaneler; seks butikleri, üstsüz barlar, güneydeki üstsüz bilardo salonları; New Orleans'taki üstsüz şoförlerin kullandığı arabaları kiraya veren bir araba kiralama şirketi vardı. Armbrister çok az tatil yapardı ve hobileri yoktu.

“Lightborne nasılsın? Akıllı biriyle konuşmaktan daima zevk almışımdır, benim için çalışan ikinci sınıf heriflerden bıktım.”

“İşin gittikçe zorlaştığını görüyorum Richie. Yani, yasal açıdan söyleyecek olursak, kovuşturmalar başarıyla devam ettiği sürece.”

“Beni asla bulamazlar. Etrafta o kadar çok evrağım dolaşıyor ki! Çok iyi saklanıyorum, inan bana. Dört eyalette holdinglerimiz var. Naylon şirketler. Varlığımı kâğıt üstünde bile kanıtlayamazlar. O kâğıtların ardında yaşıyorum.”

“Yasal cepheler, harika.”

“Konuş bakalım,” dedi Armbrister, yüksek perdeli sesi çatladı çatlayacak gibiydi.

“Birkaç ay önce konuştuğumuz işi hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

“Tekrar gündemde,” dedi Lightborne. “Cesaretlendirici bir telefon görüşmesi yaptım.”

“Cesaretlendin yani.”

“Hiçbir şey çıkmayabilir de.”

“Olsun, yine de ilgimi çekti. Ful metraj filmler. İlk gösterim. Bu alandan dışlanmış durumdaydım bu zamana kadar. Talihsizlik, ne diyeyim. Bir dizi küçük olay. Örgütlü suçlar falan yani. Aileler. Ful metrajlarla onlar ilgileniyorlar da.”

“Hiçbir şey çıkmayabilir ama Richie.”

“Ama iş yine alevlendi.”

“Isındı diyelim. Gerçekçi davranıp ılık demeyi tercih ederim.”

“Neye ihtiyacın var Lightborne?”

“Paranın ucunu göstermem lazım.”

“Paramın hepsini nakde bağladım.”

Lightborne burada gülmesi gerektiğini anladı, kendini biraz zorlayarak güldü.

“Ha sahi, bir uçak aldım,” dedi Richie. “İş için Avrupa’ya gidiyorum. Yolcu bölümünü tamamen söktük ve yeniden düzenledik. Büyük bir şey, otuz bir koltuklu, DC-9. Belki dönüşte New York’a uğrarım. Bu iş ciddi ciddi konuşuruz.”

“Avrupa’yı iyi bilirim,” dedi Lightborne, sesinde herhangi bir inandırıncılık olmaksızın.

“Önce tiyatro dekorunu incelemek için İngiltere’ye gideceğiz. Sonra Hamburg’a veya Stockholm’e, hangisine gideceğimizi unuttum, dükkânlar için, zincirimizi genişletip genişletemeyeceğimize bakacağız. Sonra belki Amsterdam’a uğrayacağız, bağlama aksesuarlarına ve işe yarayıp yaramadıklarına bakmak için.”

Lightborne birden kendini bitkin hissetti, portatif karyolasına uzanıp uyumaktan başka bir şey yapmak istemedi canı. Gözlerini karanlığa dikti ve telefonun öteki ucundan gelen sesin ritmine uygun bir biçimde başını salladı. Bir cümle geçti, sonra beklenti dolu bir sessizlik oldu, ardından Richie’nin manik kahkahası kıtanın bir ucundan yüzerek geldi.

“Ha, ha,” diye güldü Lightborne sonraki ilk fırsatta.

Ertesi gün Lightborne, Çin mahallesinin yakınlarındaki bir demiryolu restoranına girdi. Bir-iki dakika gecikmişti, salon boyunca aceleyle yürürken ve tezgâhın önüne, Selvy'nin yanına otururken nefes nefeseydi.

"Metrajdan söz etmiştik hatırlarsan."

"Evet," dedi Selvy.

"İlgilenir mi dersin?"

"İlgilenir, hem de nasıl."

"O iş başlamış olabilir, söyle ona."

"Söylerim."

"Geçmişteki hataları unutmasını söyle."

"Başlamış. Söylerim."

"Vahşi ormandan gelen ıvır zıvırları boş versin, söyle ona."

"Bu farklı bir şey," dedi Selvy.

"Elbette, henüz ortada görünen bir şey yok. İnandırıcılık meselesi var bir kere."

"Bu konu hakkında son konuştuğumuzda en şüpheli kişinin sen olduğunu söylemiştin."

Lightborne bir çorba sipariş etti ve bir kibrit kutusunun kenarını tırnaklarına dalgın dalgın sürtmeye başladı.

"Sığınaktaki SS odalarına bir sürü kadının girip çıktığı herkesin malumu," dedi Lightborne. "Herkes sığınakta yüzlerce insanın bulunduğunu söylüyor. Özen gerektiren bir işti, oradan ülkeyi yönetmek, yani ülkeden geriye kalanları."

"Bu kadar insan bir arada olunca her şey olabilir diyorsun yani."

"Öbür taraftan da iş bizim oğlana gelince şüphecililiğim iyiden iyiye nüksediyor."

"Hitler."

"Böyle bir şeyde yer alamayacak kadar çelimsizdi. Yarı felçliymiş, çoğu zaman yatıştırıcı ilaçların etkisi altındaymış. Son günlerinde hiç iyi değilmiş. Eva Braun. Eva Braun top-

lu seks faaliyetleri için uygun biri değildi. O tip biri değildi. Elbette filmleri seviyordu. Bir keresinde bir fotoğrafçı için çalışmıştı. Ama bunun bir önemi yok.”

“Pek yok,” dedi Selvy.

“Bunun yanı sıra daha önce Geli Raubal’la olan ilişkisi var. Kuzeniyle. Rivayete göre onu açık saçık resimler için model-lik yapmaya zorlamış. Yakın plan görüntüler filan.”

“Resimleri kim yapmış?”

“O,” dedi Lightborne.

“Hitler.”

“Yani pornografiye duyduğu ilgi var elimizde. Berlin ve Obersalzburg’da onun için filmler gösterildiği, hatta bazen günde iki film birden gösterildiği gerçeği var. Bu Nazilerin bir film düşkünlükleri varmış. Her şeyi filme almışlar. Onun kişisel talebiyle, infazları bile. Film, Nazi dönemi için olmazsa olmaz bir şeydi. Mit, rüyalar, anılar. Bazılarının belirttiğine göre bayağı filmleri de severmiş. Hollywood filmlerini bile, uzun bacaklı kızlar falan.”

“Lafı bir yerlere getirmeye çalışıyorsun. Lafı dolandırdıkça dolandırıyorsun.”

“Fos çıkabilir.”

“O dönemleri iyi biliyormuşsun ya!”

“Öyle mi demiştin?”

“Öyle bir şey söylediğini hatırlar gibiyim. Evet, öyle demiştin.”

“Sonsuz bir cazibesi var adamın. Tüm Nazi döneminin. İnsanlar onlara doymuyor. Konu Naziler olunca iş otomatikmen erotikleşiyor. Şiddet, ritüeller, deri, uzun çizmeler. Üni-formalarına ve aksesuarlarına gösterilen ilgi. Kuzenini kırbaçlamış, biliyor muydun?”

“Hitler.”

“Söylentilere bakılırsa boğa kırbacı kullanırmış.”

Lightborne bir krakeri ufak parçalara bölerek domates çorbasına attı.

“Bu, şüphecilği elden bıraktığım anlamına gelmesin yine de,” dedi. “Hâlâ çok şüpheliyim.”

“Filmin varlığından mı, yoksa içinde yer alan insanlardan dolayı mı? Yani onların rütbelerinden falan?”

“Hem onlar hem de bir şey daha, yani böyle bir belgeselin ticari başarı kazanıp kazanamayacağı. Buna bir değer atfetmek için belgesel diyorum. Böyle bir şeye talep var mı gerçekten? Bu, insanların pornografiyle ilgili beklentilerine cevap verebilecek bir şey mi? Belki fazla tarihidir. Belki gerçekten bir belgeseldir. Kendi kendime soruyorum. İnsanlar ne ister? İçinde güçlü bir fantezi ögesi var mı? Böyle bir malzeme insanlara orgazmlarını geliştirmeleri konusunda yardımcı olabilir mi?”

Selvy kendini tutamayıp güldü.

“Bastonunu beğendim,” dedi.

“Nihayet birisi farkına vardı. Bunu fark eden ilk kişisin. Bugüne kadar hiç kimsenin gözüne çarpmadı. Buna iyi para saydım. Afrika ağacından. Sapında fark ettiysen maymun figürü var.”

“Güzel baston, çok güzel.”

Lightborne ahbabının önünde sadece bir fincan kahve olduğunu görünce hesabı istedi.

“Merak etme,” dedi Selvy. “Bunları o ödüyor.”

“İlgilenme ihtimali var diyorsun yani.”

“İlgilenecektir. Bundan adım gibi eminim.”

Rutin işler. Taksi, terminal, uçak, terminal, araba. Bu rutini diğer insanlardan uzak durarak gerçekleştiriyordu. Koridorun yanındaki koltuklara oturuyor, kuyruğun kenarında dikiliyor, hiç kimseye ilişmeden tetikte bekliyor, en son o bi-

niyor, ilk o iniyordu. Potamac Bulvarı'nda park edecek bir yer buldu ve apartmana doğru yürüdü. İçeri girerken apartmanın giriş merdivenlerinde oyun oynayan iki çocuğun etrafından dolaştı.

“Baksana, sen evin sahibi misin?”

“Hayır.”

“Nerelisin?”

“Hey, beyaz.”

“Burda ne işin var?”

“Beyaz.”

“Nerelisin, hop?”

Duş aldı ve zamanın geçmesini bekledi. Beklemekten sıkılmıyordu. 15:00'te bir yerde olması gerekiyordu. Önceden tanıdığı ya da bu bekleme aralığında konuşabileceği hiç kimse işinin ne olduğunu asla tahmin edemezdi. Bu iş, gündelik hayatın yüzeyinin altından sürdürülüyordu. Nerede yaşadığı bu nedenle önemli değildi. Her şey aynıydı, gerçek hayata renk katmak içindi; boş düşüncelere, rutine, ticarete, vakit geldiğinde şeye hazır olabilmek için koruması gereken hesaplı dinciliği. Neye olduğunu bilemedi. Neyin hazırlığı?

İş saatlerinin dışında kalan zamanda yaşıyordu. Kendi eylem ortamını kendisi yaratmıştı. Dışarıdan çok az talimat alıyordu, kural duygusu yoktu. Düzenli aralıklarla Devlet Basın Odası'nın yakınlarındaki bir eve rapor veriyor, teknik bir mülakattan veya poligraftan ya da yalan makinesinden geçiriliyordu.

O bir okuyucuydu. Adamını okurdu. Kinik bir dünya görüşüne sahip değildi. Mesleğinin kırı, üzerine bulaşmış gibi hissetmiyordu. Hesaplı bir varoluştı bu. Hayatın döşenmemiş odalara kadar daraltılmışını tercih ediyordu.

O gün öğleden sonra saat üçte Selvy, M Caddesi'ndeki bir restoranın, Palacio de Mexico'nun dışında beklerken limuzin

yanında durdu, arka kapısı yavaşça açıldı. Ön koltukta, şoförün yanında büyük bir St. Bernard vardı, arka koltukta ise birbirleriyle oynayan üç tane yavru St. Bernard. Lomax koltuklardan birine ilişmişti, Selvy'ye yanındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

“Onları koşuya çıkardım,” dedi Lomax.

“Heveslerini daha alamamışlar anlaşılan.”

“İdman yapmaya ihtiyaçları var böyle büyük köpeklerin. Bunları şehirde beslemek delilik. Belki bir yerlerden arazi alırım.”

“Fairfax ilçesi.”

Lomax yavru köpeklerden birini kucağına aldı, hayvanın boynunu okşamaya başladı. Araba, Yönetim Binası'nın önünden geçti.

“Klara Ludecke'le görüştüm,” dedi Selvy.

“Ee?”

“Neden dul kaldığını öğrenmek istiyor.”

“Haliyle.”

“Ben de öyle düşündüm. Sorular soruyor, haliyle.”

“Percival'la temas halinde mi?”

“Sanmam.”

“Memleketine gidip neler yaptığına dair ipucu falan verdi mi?”

“Akrabalarıyla görüşüğünü söyledi.”

“Ben öyle duymadım ama,” dedi Lomax.

Araba şimdi batıya yönelmişti, Key Köprüsü'ne doğru keskin bir dönüş yaptı. Arabanın içinde uzun bir sessizlik hüküm sürdü.

“Neden Radial Matrix'ten söz etti?” dedi Selvy.

Lomax köpek yavrusunu arka koltuğa koydu.

“Söz etti demek?”

“Radial Matrix'ten söz etti.”

Lomax cebinden bir kutu boğaz pastili çıkardı, içinden bir tane alıp ağzına attı. Araba 29 numaralı yolda, Lee Otoyolu'nda güneye yönlendi. Lomax arka koltuğa geçti ve üç köpek yavrusuyla oynamaya başladı, başına ve boynuna tırmanmalarına izin verdi. Ön koltuktaki büyük köpek olduğu yerde oturuyor, dosdoğru ileri bakıyordu.

“Hanımefendinin doğal olan merakı bir soruyu gündeme getiriyor,” dedi Selvy. “İşin bu kısmı benim alanıma girmiyor, ama daha sonra benim de merakımı celbetti.”

“Bu gördüğün Mo var ya, Allahın belası bir geyikten bile daha güçlü olacak.”

“Ludecke’i kim öldürdü?”

“Ben Percival’dan şüpheleniyorum,” dedi Lomax.

Selvy bunun resmen geri zekâlıca olduğunu düşündü. Lomax’ın kendini şamatacı köpek yavrularından kurtarmaya çalışmasını izledi.

“Senatör asil ruhlu bir porno koleksiyoncusu, o kadar. Yaptığı en heyecan verici şey, kendini başkalarının yerine koymak, ötesi yok. Böyle biri için cinayetin fikri bile imkânsız, başkasına yaptırılacak olsa bile.”

“Percival’dan gözünü ayırma.”

“Böyle bir araştırmadan bir şey çıkmaz. Berlin’de çekilmiş olan o filmi istiyordu. Filmin Ludecke’in elinde olduğunu biliyordu. Olay bunun ötesine geçmedi.”

“Ben Percival’dan şüpheleniyorum,” dedi Lomax. “Ayrıca porno deyip durma. Sürekli porno diyorsun.”

Selvy pencereden dışarı, çimenliğinde plastik bir havuz, ön verandanın altında istiflenmiş halde yarım çeki kadar odun bulunan ahşap bir eve baktı.

“Bir derginin Senatör’ün koleksiyonu hakkında bir yazı yayımlaması gibi uzak bir ihtimal var.”

“Tanrım,” dedi Lomax.

“Böylece avantajımız da güme gider.”

“Doğru söze ne denir.”

“Başka?”

“Seni sonra ararım.”

“Bu arada...” dedi Selvy.

“Bu arada, New York’a git.”

Limuzin bir benzin istasyonuna saptı, dönüp yolun ters tarafına girdi ve tekrar Washington yönünde ilerlemeye başladı.

“Oradan daha yeni geldim,” dedi Selvy.

İki adam da bunun bir şikâyet olmadığını gayet iyi biliyordu. Bu, böyle bir şeye razı olduğunu dolaylı bir biçimde belirtmenin bir yoluydu, Selvy’nin konuyla içli dışlı olma, bir olayı sonuna kadar götürme isteğinin bir ifadesiydi.

Bütün dönüş yolu boyunca Lomax tek kişilik koltuğunda öne eğilip köpeklerle konuştu.

4

Ofis dağınık ve ışıklıydı, kullanılmayan bir şöminesi olan büyükçe bir odadan ibaretti. Grace Delaney tik ağacından bir masanın başına oturmuş, döner sandalyesiyle aşama aşama arkasındaki pencereye doğru dönmekteydi. Moll ona el kol hareketleriyle fikirlerini anlatıyordu, İkinci Sokak’taki polis arabalarının sirenlerinin aklını karıştırmasına izin vermemeye çalışarak. Silahlı adamlar. Hiç kimsenin değiştirmeye gücü yetmeyecek şeylerden biri de buydu. Delaney’nin ilgisinin manzaraya yöneldiğini hissetti.

“Bu kadar Grace. Finis. Das Ende. Güllerin üzerine çiy düşmeden falan Georgetown’da olabilirim.”

Koşan Köpek’in ofisleri üç bölgeye dağılmıştı. Doğu Yakası’nda kahverengi kumtaşından yapılmış bir binadaki dubleks bir ev. Şehrin bir ucundaki bir ofis binasının içindeki bir suit. Birilerinin Sunnyside, Queens’teki evi.

Bu ofis, elbette kahverengi kumtaşından yapılma binadaydı, üst katta, arka tarafta, güneye bakan, aylandız ağaçlarıyla küçük bahçeleri gören. Grace Delaney, hareketleri ölçülü bir kadındı, ince ve kıvrımsızdı, yüzü ve elleri sık sık pul pul kabarırdı. Şimdi yüzü pencereye dönüktü, sırtı da içki dolabına oturmuş onun söyleyeceklerini kafasında toparlamasını bekleyen Moll'a.

"Tamam. Kişisel röportaj olsun. Bu beni pek de heyecanlandıran bir şey değil ama."

"Ne istiyorsun, adamın derin dondurucusunda çıplak bir gövde mi?"

"Politik değil. İçinde çapanoğlu eksik."

"Yanlış düşünüyorsun Grace."

"Olabilir. Kanıtla o zaman."

"Ülkeyi baştan başa dolaşıp onun adına bu ıvır zıvırları satın alan bir adamı var. Maaşının yanı sıra adamın yol masraflarını da ödüyor."

"Güneş çok iyi geldi."

"Belli ki vatandaşın cebinden."

"İçimi sıkıyorsun Moll."

"Seks sıkıcı mı?"

"İşin komplo kısmı eksik gibi geliyor bana."

"Nasıl yani?"

"Kötülük planı."

"Percival şu PDK/KTD denen operasyonla ilgili araştırmayı yürütüyor. Kötülük planı orada yatıyor muhtemelen."

"Oldu işte. Gördün mü, bak. Ama işin ironisi eksik gibi geliyor bana."

Koltuğunu döndürdü ve Moll'la yüz yüze geldi.

"Percival'ın işleriyle ilgili araştırmalarımızın sonuçları, onun PDK/KTD araştırmasının eninde sonunda ortaya çıkı-

racaklarıyla aynı olmak zorunda. Bunun simetrisinden yoksun söylediklerin.”

“Grace, İran halısı dokumuyoruz burada.”

Delaney çalışma masasından gümüş bir cep şişesi çıkardı, başını mekanik bir biçimde iki kez arkaya atarak iki fırt çekti.

“Komplo bizim temamız. Bunu biliyor olman lazım. Bağlantılar, gizli ilişkiler. Hazırladığın yazı dizisinin ana konusu bunun, sadece porno tacirlerini, ailelerini, polisi ve adliyeyi değil, aynı zamanda oldukça saygın iş konularını, çoğunlukla da emlakla ilgili çıkar çevrelerini, yasaları çiğnemek için yapılan bilinçli anlaşmalarını da içeren karmaşık ve çok büyük bir ticaret olduğunu gözler önüne sermek. Bunları duymadın mı yoksa?”

“Duydum.”

“Eğer konuyu biraz incelersen Percival’ın tüm bunlarla hiçbir ilgisinin olmadığını göreceksin. O, erotik konulardan hoşlanan bir sanat koleksiyoncusu, o kadar. Neresinden baksan bak bu konu sadece eğlenceli, o kadar.”

“Ne diyebilirim?”

“Bu bana çok büyük bir olaymış gibi gelmiyor.”

“Olayın peşini bırakmamı mı söylüyorsun yani.”

“İçinde çapanoğlu eksik.”

“Adamla son kez konuşayım.”

“Koleksiyonunun yanına bile yaklaştırmayacaktır seni.”

“Onsuz da yaklaşabilirim yanına.”

“Nasıl?”

“Gizli bir kaynak yardımıyla.”

“Senatör’e yakın mı?”

“Yeterince yakın.”

“Bundan şüpheliyim.”

“İşin üzerinde çalışmama izin ver.”

“Mankafa,” dedi Delaney.

Delaney'nin sesi boğuktu, biraz samimiydi, zaman zaman da güzel şeyler söylemiş gibi söverdi. Genelde ağzı bozuktu. Etrafı, şimdi olduğu gibi, fotoğraf ve basılı sayfalarla, bükülmüş kâğıt bardaklarla, sigara izmariti taşan kül tablalarıyla, şeffaf bantlarla, kitap ve dağınık dergilerle çevriliyken de o ölçülü hareketleriyle muhteşem bir biçimde gizleme başarısı gösterdiği kaba hareketlerinden hiç ödün vermezdi. Moll onun bileklerine ve elinin tersine losyon sürüşünü, sonra yavaşça, hatta hülyalı bir biçimde losyonu tenine yedirişini izledi. Bu hareketini Sunnyside'da bile biliyorlardı. Bu, insanlara konuşmanın sona erdiğini göstermek için kullandığı bir yöntemdi.

Moll bir taksi durdurdu, taksi özel bir Chaplin gösterisinin sunulacağı Little Carnegie'nin önünden geçerken akşam olmak üzereydi. Selvy'yi kendi dairesinde beklerken buldu, ona içeri nasıl girdiğini sormamaya karar verdi. Bu tür sorular tatsızdı. İlişkilerinin muğlak havasını zedeleyebilecek bir hakaretti.

Moll süveterini üzerinden çıkarırken süveter çıtırdadı. Üzerinde statik elektrik birikmişti. Parmak uçlarında elektrik akımları. Selvy ona dokunduğunda sıçradı. Birlikte yatağa devrildiler. Bedenleri tek ve dolaşık bir yüzey haline geldiğinde yumuşak şoklar yavaş yavaş kayboldu. Moll'un başı ileri geri sallanmaya başladı, üzerinde hiçbir şey yoktu, ne elbise ne de başka bir şey. Selvy'nin üzerine çıkmıştı, ritimlerinin ve vücut kokularının gitgide arttığını hissediyordu.

Gözleri kenetlendi. Meraklı bakışlar. Moll, onun kontrolü elinde tuttuğunu hissetti. Bu adeta elle tutulur, gözle görülür bir şey gibiydi. Bir iskambil oyuncusunun kendinden emin bir biçimde son hamlesini yapması gibi, zaferini, onu hak ettiğini bilmenin kesinliğiyle, sınırlı hareketlerle ilan etmesi gibi.

Moll, Selvy'nin dudaklarında parmağını gezdirdi. Selvy yattığı yerden kalçalarının gücüyle onu havaya kaldırdı, bir yandan gidip geliyordu. Onu o kadar yukarı kaldırmıştı ki, Moll ileri doğru sendelemiş, vücudunu dengelemek için elleriyle adamın başının iki tarafını tutmak zorunda kalmıştı. Öylece kaldılar, ağır ağır geldiler, ne sert hamleler vardı, ne de çılgınca kendinden geçmeler. Moll, diz üstünde Selvy'nin tepesinde salındı bir süre, odanın kuru havasında kuruyan dudaklarını nemlendirmek için yalayarak.

Dirseğinin üzerine yaslanan Selvy, Moll'un odadan dışarı çıkışını izledi. Moll elinde bir kutu birayla geri döndü, birayı paylaştılar.

“Yürüyüşün üçüncü kalecilerinki gibi.”

“Ben kambur yürürüm,” dedi Moll.

“Sanki tüm beyzbol kariyerin boyunca hep başlangıç kalesine çok yakın durmuşsun, vurucunun topa hafifçe vurup onu iç sahada tutmasını bekliyorsun, ama sürekli şüphe içinde, her an sağa veya sola koşmaya hazırsın.”

“Nasıl bir şüphemiş bu?”

“Vurucunun topa bütün gücüyle vurabileceği şüphesi.”

“Tamam yürüyüşüm öyle. Üçüncü kalecininki gibi. Peki ya vücudum nasıl?”

“Ellerin güzel,” dedi Selvy. “Göğüslerin sıkı. İkinci kaleci gibi.”

“Aklıma bir şey geldi.”

“Çift sayı yapmaya kalkışırsan yoluna çıkmaya cesaret edemem.”

“Sinemaya gidiyoruz. Aklıma şimdi geldi. Little Carnegie'de bir Chaplin filmi var, bizim de filme yetişmek için dört buçuk dakikamız.”

Üniformalı bir diktatör.

Her iki klapasında gamalı haç var. Şapkası büyük, siyerli bir şapka, onda da gamalı haç var. Ayaklarındaki çizmeler dizlerine kadar.

Dünyanın en ünlü bıyığı.

Diktatör kitlelere hitap ediyor. Konuşması boşuk bir tirat gibi. Almancanın linguistik bir alt kolu. Mikrofonlar korkudan geri çekiliyor.

Film ufak tefek bir berberle güzel bir kız hakkında.

Bir bebek diktatörün eline işiyor. Öncü birlikler marşlar söyleyerek uygun adım yürüyor.

Diktatör çalışma masasında oturuyor, sol elinde büyük bir küre var. Klasik filozof duruşu. Gözleri uzaklara dalmış. Elde etmenin ve fethetmenin müthiş cazibesine kapılmış durumda.

Ünlü sahne.

Lohengrin'in film müziği eşliğinde diktatör tuhaf bir bale yapıyor, elindeki küreyi balon gibi bir o yana bir bu yana zıplatıyor, mutlu bir biçimde arka üstü düşüyor.

Diktatör ağlıyor, kısa bir süre.

Bu arada ufak tefek berber kel kafalı bir adamın kafasında yansıyan görüntüsüne bakıyor.

Diktatör ülkesine gelen rakip tiranı karşılıyor. Adam oraya iki boyutlu bir trenle geliyor. Liderler arka arkaya kareler boyunca birbirlerini selamlıyorlar.

Ortada tek diktatör olunca diktatörlük yetkisinin kolayca yerleştirildiğini öğreniyorlar.

Sarayda balo veriliyor. Diktatör ve rakibi çilekle hardal yiyor. Bir anlaşma imzalanıyor. İki adam ittifak kuruyor.

Diktatör ördek avına çıkıyor ve teknesinden suya düşüyor.

Kimlik karışıklığı.

*Tıpatıp diktatöre benzeyen berber ya da yeni bir tip berduş,
iyi kötü komutayı ele alıyor ve halk yığınlarına hitap ediyor.
Bir burlesk, bir taklit.*

Yakınlardaki bir restoranda Moll, “İşin komik tarafı, filmi sessiz hatırlıyorum, sessiz bir film değildi tabii. Sondaki konuşmayı bile unutmuşum. İnanılmaz. Ama aslonanın görsel bellek olduğunu düşünüyorum. Filmlerde neyi asla ama asla unutmadığımı söyleyeyim mi?” dedi.

“Söyle.”

“Hangi filmi kiminle seyrettiğimi.”

“Hangi filmi kiminle seyrettiğini.”

“Bir filmi kiminle seyrettiğimi asla unutmam, aradan kaç yıl geçerse geçsin, fark etmez. Böylece Selvy, sen de beynimin film seyretme bölümüne kazınmış bulunmaktasın. Charlie Chaplin ve sen sonsuza dek bütünleştiniz. Charlie, savaş sırasında veya savaştan sonra Nazilerin neleri yapabileceğini bilseymiş Büyük Diktatör’ü asla çekmezmiş. Film biraz naifmiş yani. Diktatör’ün komedyen olmasıyla ilgili tuhaf şeyler de söylemiş. Ama Charlie kafamda sessiz filmle o kadar özleşmiş ki bu filmin sesli olduğunu tamamen unutmuşum. On-on iki yıl önce seyretmiş olmalıyım. Belki de daha fazla. On beş yıl belki.”

“Kapa çeneni de ye.”

“Bazen çeneme hâkim olamıyorum.”

“Biraz öyle,” dedi Selvy.

Tatlıdan sonra Moll, “Hadi şehir merkezine gidip içelim,” dedi.

“Sağlam içelim.”

“İlk takıldığımız yere gidelim. Kafaları çekelim. Şehirde biraz turlarız.”

“Neydi oranın adı, unuttum.”

“Frankie’nin Tropik Barı.”

“Bulabilecek miyiz?”

“Taksi şoförüne sorsak söyler. Orası epey ünlü bir yer.”

“Başı sarılı adamı hatırlıyor musun?”

“Şişman kadının üzerine bisiklet atmaya çalışmıştı.”

“Her şeyi hatırlıyorum,” dedi Selvy.

“Yerel renkler. Güzel sohbet. Neşeli müzik. Hastalık.”

Gece yarısından sonra ikide hâlâ oradaydılar. Barın diğer ucunda iki erkekle yaşlıca bir kadın oturuyordu. Tuvaletlere giden yolun üzerindeki bir basamakta bir adam yayılarak oturmuş, ev sahibinin FBI adına çalıştığına dair bir şeyler anlatıyordu. FBI kamera ve dinleme cihazlarını sadece oturduğu daireye değil, gittiği her yere yerleştiriyormuş. Onun gideceği yere ondan önce gidiyorlar, nerede konaklayacağını tahmin ediyorlarmış, gece gündüz.

“Hiç absente kafayı buldun mu?”

“Onu deneme şansım olmadı işte,” dedi Moll.

“Duyularda ciddi bir dengesizliğe neden oluyor.”

“Birkaç yıl önce iğrenç bir sıcak şarap döneminden geçtim. Bu alışkanlığım Zermatt’ta başladı, gerekli gereksiz her yerde, gereksiz uzunlukta bir zaman boyunca da sürdü.”

“Caribou’nun üstüne yoktur,” dedi Selvy.

“Evet, çok hoş bir şaraptır. Ama Bellini’yle aynı kefeye konamaz, özellikle Portofino’da körfeze bakan bir terasta içiliyorsa.”

“Caribou’nun üstüne yok bence.”

“Çok sıkıcı,” dedi Moll. “Aptalca bir konuşma.”

“Quebec’tesin. Gözünün önüne getir. Sıfırın altında yirmi iki derece. Etrafta sağa sola koşuşturan insanlar var. Karnaval zamanı. Biri bir kadeh saf alkolle karıştırılmış şarap uzatıyor. Bir yudum alıyorsun. Üç gün sonra cesedini kar araçları alıp kenara fırlatıyor.”

“İç bayıcı. Aptalca ve iç bayıcı.”

Duvarın bir kısmı su borusunun patlamasıyla oluşmuş benzeyen lekelerle kaplıydı. İçerisi kokuyordu. Zemin yamuk yumuktu, çöküntü ve çıkıntılar vardı. Barın arkasındaki duvarın bir kısmında bitmemiş bir duvar resmi -palmiye ağaçları- vardı.

“Nerelisin?” diye sordu Moll.

“Esasen mi?”

“Esasen, sonradan, ne olursa. Yoksa kendini geçmişi olmayan, geçmişi, akrabaları, bağları olmayan biri olarak gören insanlardan mısın? Sen kendini geçmişi olmayan bir erkek olarak görenlerdensin.”

“Ama sen bu tür erkeklerden hoşlanırsın.”

“Doğru, ben bu tür erkeklerden hoşlanırım.”

“Çünkü bu tür erkekler acımasız pezevenklerdir genelde,” dedi Selvy.

“Ben de acımasız pezevenklerden hoşlanırım.”

“Çok ama çok acımasız olabilirler.”

“Ben de buna bayılırım, evet.”

Barmen cildi feci bozuk bir Latin Amerikalı’ydı. Gömleğinin kollarını iki kez kıvrırmıştı. Parmak uçlarında ileri geri hareket ediyormuş gibi duruyordu. Tık naz bir adamdı, hareket ederken kafasını sallıyordu. Salonda loş bir ışıklandırma vardı.

“Arak,” dedi Moll. “Arakla küfelik oldum, bil bakalım nerede?”

“Kıbrıs’ta.”

“Kıbrıs’ta, doğru. Ama hayatta Kıbrıs’a gittiğimi hiç sanmıyorum. Yo, Kıbrıs’a hiç gitmedim. Söylediğin doğru değildi. Resmen yanıldın Selvy.”

“Kıbrıs değildi, içtiğin şey de arak değildi. Uzoydu, yer de Girit’ti.”

“Şey, evet, Girit’e gittiğimi kabul ediyorum.”

“İçtiğin şey de uzoydu, arak değil. Hayatında tek bir damla bile arak içmedin sen.”

“Uzoyu sevdiğimi sanmıyorum. Neden içmek isteyeyim ki?”

“İçtiğin şeyin arak olduğunu düşündün,” dedi Selvy. “Ama değildi. Gittiğin yer Girit de değildi. Malta’ydı.”

“Maltlıydı. Maltlı çikolata.”

“Tamam. Bu doğru işte. Nihayet ağzından doğru bir laf çıktı.”

“Koleksiyonu görebilecek miyim?”

“Hiç şansın yok,” dedi Selvy kibarca.

“Georgetown’da mı peki?”

“Unut gitsin.”

“Benimle görüşecek. Biliyorum benimle *görüştük*. Bana canlı bir röportaj imkânı tanıyıp tanımayacağı başka bir mesele. Ama koleksiyonun Georgetown’da olduğundan emin olmam lazım, gerisi umurumda bile değil. Koleksiyona yakın olmak istiyorum, anlıyor musun? Yakın olduğumu bilmeliyim. O nedenle tekrar soruyorum, Georgetown’da mı? Hiç şansım var mı?”

Selvy, Leh votkası içiyordu. İçkisini bitirdi ve kadehi bar tezgâhının iç sınırına doğru itti. Tuvaletlere giden yoldaki basamakta oturan adam FBI’yla ilgili konuşmaya devam ediyordu. Kameralarla dinleme cihazlarını görebiliyormuş. Gittiği her yere yerleştiriyorlarmış bunları. Köşedeki başka bir bara gittiğinde, onlar da orada oluyormuş. Şehir dışına giden bir otobüse bindiğinde, koltukların altında ve pencerelerin metal çerçevelerinde küçük dinleme cihazlarıyla küçük kameralar görüyormuş. İnsanlar ona, bunların *delirium tremens* olduğunu söylüyorlarmış. Ama *delirium tremens* insana fare,

kuş, böcek gördürürmüş. O ise küçük kameralar görüyor-
muş. Minik dinleme cihazları. Her yerdelermiş.

Barmen, Selvy'nin kadehini doldurdu. Barın diğer ucunda-
ki yaşlı kadın beraber olduğu iki adamdan biriyle kavga etme-
ye başlamıştı. Belli ki oğluydu. Barmen, Moll'a bakıyordu.

"Kafa Avcısı Zombi," dedi Moll. "Hatırlamaya başladım.
Bir otelin barında. Dutch Leewards mıydı adı? Dutch Lee-
wards neredeydi? İçine papaya, şeftali suyu, biraz siyah rom,
biraz daha siyah rom, biraz beyaz rom, biraz misket limonu
suyu, kırık buz parçaları ve galiba biraz da bal koyuyorsun.
Azıcık da angotra bitteri."

İlk üç seri atış barmeni saf dışı bıraktı ve her yere cam par-
çaları saçtı. Moll can havliyle kendini yere attı. İkinci kez ateş
edildi, üç tek atış, her yerde küçük patlamalar yarattı, eşyalar
havada uçtu. Moll, Selvy'nin elini beline götürdüğünü, bir
tabanca çıkardığını fark etmişti. Bu daha önce olmuştu, iki
saniye önce belki ama ancak şimdi kaydediyordu kafası. Kan
da vardı, onu da kaydetti kafası, barın üstünden üzerine
damlıyordu. Barla yerin dik aç yaparak birleştiği noktaya iyi-
ce yapıştı, yerin dibine girmeye çalıştı, tüm vücuduyla. Kafa-
sı cam parçalarını kaydetti, her yerde camlar kırılıyordu. Yaş-
lı kadının sesi duyuldu.

Selvy hedef küçültmek için yüzükoyun yere yattı. Namlu-
nun parladığını gördü. Tabanca avcunun içindeydi, parmağı
tetiğe doğru hareket etti ve bastırdı. Gerildi, telaş etmeden
nefes verdi, ama tümünü değil. Ateş ederken nefesini tuttu,
sonra ciğerlerinde kalanı boşalttı.

Kaldırımındaki hareketliliğe baktı. Tetikçi tek kişiydi, bun-
dan emindi, otomatik bir silahla ateş etmişti. Kısa bir süreli-
ğine adamın durduğu yeri kaybetti, sonra adamın, içeride na-
sıl bir kaos yarattığını anlamak için kapıda durup içeri baktı-
ğını gördü. AR-18. Namlusu yukarı bakıyordu. Orospu ço-

cuğu kulaklık ve atış gözlüğü takıyordu. Kendini poligonda zannediyordu herhalde.

Selvy ateşe iki el atışla karşılık vermişti. Bütün salon gürültü, mermi, uçan cam parçalarıyla yıkılıyordu. Basamakta oturan adam kapıya doğru inleyerek süründü. Arkasında kan izi bırakıyordu, bir kolu tutmuyordu. Silahlı kişi kapıdan uzaklaşmış, kaçıyordu, muhtemelen vurulmuştu. Selvy onun vurulduğunu hayal meyal görmüştü.

Selvy ayağa kalktı ve yerde sürünen adamın üzerinden atladı. Dışarıda bir arabanın hızla uzaklaştığını duydu. Yaşlı kadın Selvy'e doğru atıldı, Selvy onu dirsekleyerek yere düşürdü. Kafasının içinde hâlâ bir uğultu vardı, ama cadde sakin-di, kan izi falan aramadı. Adamı vurup vurmadığı konusu akademik bir konuydu. Bu onu alakadar eden bir şey değildi. Teknik bir konuydu.

38'liğini tekrar kemerinin önüne takılı olan kılıfına soktu. Moll onun yanına, kaldırıma çıktı. Yüzünde komik bir ifade vardı. Onun yanında silah taşıyor olmasına, olan biten diğer şeylerden, yani bir adamın otomatik bir silahla ortalığa ateş kusmasından, ölü ve yaralılarından daha çok şaşırılmış gibi görünüyordu.

“Onu gördüm,” dedi Moll. “Ateş kesildikten sonra baktım. Ne vardı başında öyle? Çok tuhaf görünüyordu. Durup salonun içine bakmaya çalıştı. Kulaklarında ve yüzünde bir şey vardı.”

“Hafif renkli gözlükler. Atış gözlüğü, sıçrayan mermi çapaklarından gözleri korumak için. Ve kulaklık, ses için.”

“Kimdi o? İçeride ölü insanlar var. Neler oldu?”

“Silaha alışık biri olduğunu sanmam. Ateş ederken namlu havaya kalkıyordu. Bu tür silahlar bunu önlemek üzere tasarlanmıştır.”

“Peki kimdi o lanet olası herif? Ne oldu?”

“Sağ dirseğini yanlış bir açıda tutuyordu. Dirseği aşağıya bakıyordu. Bu silahla ateş ederken dirseğinin düz olması gerekir, yere paralel.”

“Tanrım, biraz susar mısın?” dedi Moll. “Neler olduğunu bana anlatacak mısın?”

Moll’un süveteriyle gömleğine barmenin kanı bulaşmıştı. Titreyerek olduğu yerde dikiliyordu. Selvy ona çarpık bir gülümsemeyle baktı ve duruma açıklık getirememenin üzüntüsüyle başını iki yana salladı.

Bir binanın kapısından birkaç çocuk çıktı ve Frankie’nin Tropik Barı’nın cam kırıklarıyla dolu girişinin yanında duran Selvy’nin yanına yaklaştı.

“Her şeyi gördük.”

“Tanıklık için bize ne kadar vereceksin?”

“Anlaşalım ahbab.”

“Patty Hearst’tü, elinde makineli tüfek vardı.”

“Yok be oğlum, Stevie Wonder’dı. Kafasındakini görmedin mi? Müziğin ritmine göre ateş ediyordu.”

II RADIAL MATRIX

1

Moll arabasını Rock Creek'e bakan çıkmaz sokağın en sonuna park etti. Ilık bir akşamdı, birkaç metre ötedeki parkta çocuklar kovalamaca oynuyorlardı. Ev kırmızı tuğladandı, çok büyüktü, burasıyla hiç alakası yokmuş gibi görünen sıradan kahverengi bir ahşap eve bitişikti (Ne tuhaf, diye düşündü Moll). Ne tuhaf ve ilginç. Tuğla eve yaklaştı, kapı tokmağının bronz bir kartal olduğunu fark etti.

Lloyd Percival, Moll hakkında çok güzel sözler söyledi. Senato kanadının koridorlarındaki önceki karşılaşmalarında Moll'un üzerinde ne olduğunu hatırlıyordu. Ve saçlarındaki elektriklenmenin azalmış olduğuna dair bir yorum yaptı. Ge-

nelde klasik mobilyayla dolu olan ve Koloni dönemine ait orman yeşili duvar kâğıdıyla kaplı büyük bir salonda, kiraz ağacından bir kokteyl masasının başına oturmuşlardı. İlk bir saat sıkıcıydı, en azından Moll'a göre.

"Peki ya Bayan Percival?"

"Zamanının çoğunu evde geçiriyor. Washington'u sevmez. Hiç sevmedi. Ne yazık ki, gittikçe birbirimize uzak düştük. Boşanma işlemleri sürüyor."

"Neyle meşgul?"

"Bir yerlere kıvrılıp Warren Raporu'nu okuyup duruyor. Warren Raporu'nu sekiz veya dokuz yıldan beri okuyor. Dokuz yıl oldu yanılmıyorsam. Tüm ciltlerini okudu. Yirmi altı cildi. Üzerinde bir lizözle dolaşıyor hep."

"İki evli kızınız var."

Konuşma bu şekilde sürdü. Percival ikinci kadehini doldurdu. Büyük arkalıklı bir kanepeye yayılarak oturdu, hareketli ve dostça sesi durgunlaşmaya başlamıştı. Küçük gözlerine, küçük, tepesi düz başına rağmen Moll onun varlığını sevimli, hatta huzur verici buldu. İnsanların yanında kendilerini rahat hissettikleri türden kişilerdendi. İriyarıydı, pasaklıydı ve abartısız bir ironisi vardı. Moll salonun rahat havasıyla sarmalanınca oturduğu koltukta iyice kıvrıldı.

"Seni neden elemeye tabi tutturmadığımı bilemiyorum. Senin gibi insanları yanımıza yaklaştırmayız biz."

"Elektriklenmiş saçım sizi çaresiz bıraktı."

"Aslında benimle neyi konuşmak istediğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Ailem veya dünyadaki olaylarla ilgili görüşlerim hakkında konuşmak istemiyorsun."

"İstemiyor muyum?"

"Şu kadehe bir şeyler koyalım."

“Yo, iyi böyle.”

“Soruşturma hakkında konuşmak istiyorsun.”

“Aslında hayır, yanılıyorsunuz.”

“PDK/KTD hakkında konuşmak istiyorsun.”

“Hiç alakası yok Senatör.”

“Seni suçlamıyorum,” dedi Senatör. “Mekanizmaları var. Gizli operasyonlar yapıyorlar. Her yerde kolları var. Akıl almaz bir şey bu. İş bu raddeye geldikten sonra bu insanların neler hayal ettiğiyle hiç ilgilenmediğimi düşünebilirsin. Ama öyle değil.”

“Senatör, sizden kapalı kapılar ardında neler olduğunu ortaya dökmenizi istemek gibi bir niyetim hiç mi hiç yok.”

“Peki patronun?”

“Patronum?”

“Grace Delaney,” dedi Senatör. “Tuhaf şeyler duydum onun hakkında. Radikal gruplarla ilişkileri varmış, başka bir takım şeylerin yanı sıra.”

“Geçmiş olan bir kadın. Bizi ilgi çekici kılan bu değil midir? Erkekleri büyüleyici kılan şey kayıtlı bir geçmişlerinin olmaması. Kadınlarda böyle bir şey yok. Aynı etkiyi bizde, aramızdaki gölgeler yapıyor.”

“Senin geçmişin örneğin. Dinlemek isterdim.”

“Gary Penner’la beraberliğim vardı. Telefonla Bomba Sıparişi.”

“Hatırlıyorum, evet. Bu isim hiç yabancı değil.”

“Olmaması da lazım zaten Senatör. On yıl kadar önce sizin eyaletinizin yarısını havaya uçurmuştu.”

Bu lafa ikisi de güldü. Percival’ın uzun vücudu yavaş yavaş toparlanarak kanepeden kalktı. İçki dolabına gitti, kokteyl masasına bir şişe Jack Daniel’s’la döndü.

“Bildığın gibi sana anlatacağım hiçbir şey birilerine isnat edilemez. Sadece isnat edilemez de değil anlatacağım. Ka-

yıtsız, mesnetsiz ve gerçekdışı. Anlatacağım her şeyi baştan yalanlıyorum. Sana bunları her kim anlatmış olursa olsun, hangi komitenin danışmanıysa artık o kişi, sadece kanunları çiğnemekle kalmayacak, gerçekleri de feci şekilde çarpıtmış olacak.”

“Aslında Senatör, siz nedense bir noktada *Koşan Köpek*’in bu türden bir hikâyeyi yayımlamak için yırtınacak bir yer olduğuna karar vermişsiniz bile. Sizin hakikiliği konusunda en ufak bir ipucu bile vermek niyetinde olmadığınız düşünülürse, başka kimse bu hikâyeye elini bile sürmeyecektir.”

“Söylenenlerin hiçbiri olmadı. Tekrar söylüyorum. Hepsi yalan. Bu tür şeylerin gazetelerde yer alabiliyor olmasını aklım almıyor, vesaire vesaire vesaire.”

Senatör, Moll’a PDK/KTD’nin -Personel Danışma Komitesi, Kayıt ve Tediye Dairesi- görünüşte bütün ABD istihbarat kurumunun bütçe operasyonlarından sorumlu bir birim olarak kurulduğunu söyledi. Sadece gizli konularla ilgili olan bu birim istihbarat harcamalarının artmasına getirilen eleştirilere yanıt vermek için kurulmuştu.

Gizli operasyonlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Adam alma, adam çıkarma, ödemeler, primler, bütçeleme. PDK/KTD’nin alanı buydu, görünüşte yasal, idari ve kırtasiye işlerin dışına çıkamazdı. Bir sürü kuruluştaki çalışan binlerce insan. PDK/KTD’nin büyük bir şirketin personel bölümünden hiç farkı yoktu.

Görünüşte.

Tüm bunların dışında Senatör’ün araştırma kurulu, PDK/KTD’nin gizli bir kolu, özel bir şirket olarak bilinen gizli bir şirketi olduğunu öğrenmişlerdi. Şirketin adı Radial Matrix’ti, merkezi Fairfax County, Virginia’da bulunan, yasal olarak kurulmuş bir anonim şirketti. Radial Matrix -bu terimin bir anlamı yoktu- bir sistem planlama şirketi idi. İmalat

ve kargo sistemleri konusunda müşterilerine önerilerde bulunuyor ve bu sistemleri kuruyordu. Müşterileri arasında ABD genelinden ve başka birçok ülkeden firmalar vardı. Son üç yıl içinde şirket bir sürü yan şirket kurarak ve birçok faaliyette bulunarak iyice büyümüştü. PDK/KTD ile Radial Matrix arasındaki tek açık bağlantı, Radial Matrix'in PDK/KTD için kurduğu yeni bilgisayarlı maaş sistemi için imzaladığı bir sözleşmeydi.

Tek açık bağlantısı.

Oysa Radial Matrix, yabancı hükümetlere, yabancı hükümetler içindeki bazı çevrelere ve yurtdışındaki ABD şirketlerine karşı güç kazanan siyasi partilere karşı yürütülen gizli operasyonlar için merkezi bir fon mekanizması görevi görüyordu. Kadroda görülmeyen saha personeline, yerli ajanlara, terörist operasyonlara, karşıdan ajan satın alma işlerine, siyasi bağışlara, yabancı iletişim ağlarına ve posta kurumlarına sızma işlerine fon aktarmaktan ve kara para aklamaktan sorumluydu.

Vesaire, vesaire, vesaire.

“Reform tarihini iyice okurşan,” dedi Percival, “her hareketin içinde daima bir karşı hareket oluşturulduğunu görebilirsin. Belli bir süreliğine gizli tutulabilen hırçın ihtiraslar. Her zaman yeni sırlar, yeni terör bürokrasileri icat etmeye hazır birileri vardır.”

“Abartma işini ben hallederim, kaptırmayın bu kadar.”

“Benim bilebildiğim kadıyla PDK/KTD'nin faaliyetlerinin oldukça dar kapsamlı olduğunu belirtmekte yarar var, daha en baştan milletin reform reform diye inlemesine sebep olan CIA hovardalıklarıyla karşılaştırıldığında hele ve tabii ki ikisi de aynı kişiler tarafından yönetiliyor. Benim burada söylemek istediğim, bu faaliyetlerin birer tarihsel karşı işlev görevini yerine getirdiği. Bunlar küçük karanlık noktaları dol-

duruyorlar. Ve hepsi yasadışı. Dünyadaki her adalet sisteminin ruhuna, her maddesine, bu tür konularla ilgili her istihbarat yönergesine aykırı.”

Tüm bu olup bitenler içinde en ilginç olanı, diye devam etti Senatör, Radial Matrix’in bilinen anlamda ticari bir teşebbüs olmamasına rağmen, içinde bulunduğu sektörde müthiş başarılı olması. Elbette bu daha çok yarattıkları mütevazı şirketin dünyanın önde gelen şirketlerinden biri haline gelmesini beklemeyen PDK/KTD’dekiler için umulmadık bir şey olmuştu.

Moll, Senatör’e, eski gelişmelere ve ortaya çıkan olaylara bakıldığında bunların hiçbirinin pek de şaşırtıcı olmadığını söyledi. Percival’ın buna bir yanıtı vardı.

Operasyonların son katmanı.

Radial Matrix şu sıralar Earl Mudger diye biri tarafından yönetilmekteydi. PDK/KTD’nin seçtiği bir kişi olan Mudger, eskiden bombardıman uçaklarının filo komutanı (Kore) ve CIA’nin uzun dönem sözleşmeli çalışanıydı (Saygon masası, Air America). Ellili yılların sonlarında kısa süreli sivil iş deneyimi vardı; üretim sistemleri ve otomasyon alanlarında uzmanlaşmış bir şirkette çalışmıştı.

Mudger’ın bu iş için biçilmiş kaftan olduğu ortaya çıkmıştı; hem de öyle görünüyor ki, haddinden fazla. Kâr etmeyi sevmişti. Kariyerinin bu aşamasında kâr güdüsü, kayıtlara veya gizli banka hesaplarına para yatırmaktan veya sahadada görevli ajanların görevlerine devam etmelerini sağlamak ve şu veya bu ülkedeki satın alınmış siyasi liderlerin eline para saymak için gerekli şeyleri yapmaktan daha ilginç gelmişti ona.

Senatör kendine bir içki daha koydu ve ayaklarını kokteyl masasına uzattı. İçkiden dili dolaşmaya başlamıştı hafif hafif.

“PDK/KTD kendi operasyonu üzerindeki denetimini yitirdi. Radial Matrix, ABD istihbarat aygıtından kopuk bir birim haline geldi. Bu konuda ne yapılması gerektiğini kimse bilmiyor. Mudger tümüyle bağımsız. Ona karşı herhangi bir harekette bulunmaktan çekiniyorlar. Fon mekanizması hakkında bir kamu araştırması kabul edilemez. Ondan kurtulmaya çalışırlarsa da olacak olan bu. Her şey olabilir. Hatta Radial Matrix’in nasıl bu kadar başarılı olduğunun ortaya serilmesi bile.”

“Dinlemek isterim.”

“Mudger saha eğitimini unutmamış. İş alanında da casusluğu sırasında kullandığı yöntemleri kullanıyor. Bildiğin savaş sırasında kullanılanları. Şirketin bir anda başarılı olmasının nedeni de bu zaten. Adam kendi kurallarını koyuyor ve hiç kimsenin bu kurallardan yararlanmasına izin vermiyor. Her türlü bağlantıya sahip, örgütlü suçlar falan. Kendisi de kırdaki evinde keyif çatıp kâr üstüne kâr ediyor. Yeni planı çeşitlendirme yapmak. Sistem planlamacılığı ona sıkıcı gelmeye başladı. İş çeşitlendirmek istiyor.”

İkisi de bu konu üzerinde düşünürken ortama bir süre sessizlik hâkim oldu.

“Mudger’da ticari güdülerin ve tutkunun yanı sıra, polis tekniklerini, son derece gelişmiş tetkik, gözetim, gasp, terör yöntemlerini ve diğer şeyleri kullanmak da var.”

“Bu Chaplin’in Mösyö Verdoux’yla ilgili olarak söylediği şeye benziyor. Ticaretin mantıksal uzantısı cinayettir.”

Percival bu konudaki duygularını ifade etmek için biraz teatral bir edayla titredi. Moll’un içkisini tazelemek üzere ileri uzandı. Moll elini sallayarak kibarca istemediğini belirtti. İçki dolabındaki buz kâsesinden birkaç buz aldı, yerine dönerken sol elinde tuttuğu buzları tek tek kadehinin içine attı. Dışarıda sokak lambaları yanmıştı. Artık oynayan çocukların gü-

rültüsü duyulmuyordu. Moll, Senatör'ün sakın sakın içkisini yudumlayışını izledi. Bir kadehi bitirdi, diğerine başladı.

“Uzun boylu kadınlardan hoşlanırım,” dedi Senatör.

“İşi çeşitlendirmek istiyor demek.”

“Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Buyrun.”

“Hiç ot içtin mi?”

“Hiç ot içtim mi? İçtim tabii Senatör, gençken.”

“İçtiğini tahmin etmiştim ben de.”

“Geçmiş olan bir kadının ne de olsa,” dedi Moll.

“Merak ettiğim bir şey var. Yanında biraz var mı?”

“Maalesef.”

“Samimiyetle söylüyorum, bu keşke yapmış olsaydım dediğim şeylerden biri. Yıllar önce en küçük kızım yirmi yaşlarındayken, bunu onunla birlikte yapmak gerektiğini düşündüm, çünkü onun içtiğini biliyordum, biliyordum içiyordu.”

“Bunun ikinizi yakınlaştıracığını düşündünüz.”

“Gerçekten istemiştin,” dedi Senatör.

“Neredeydiniz o sırada, Capitol'ün kubbeli salonunda mı?”

Senatör içkisini bitirdi, bir kadeh daha doldurdu.

“Uzun boylu kadınlardan hoşlanırım.”

“Şu Earl Mudger denen adam hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. Bu anlattıklarınızın yayımlandığını görmek istiyorsanız bana bildiğiniz her şeyi anlatmalısınız. İşi çeşitlendirmek istediğini söylemişsiniz.”

“Acaba diyorum...”

“Evet?”

“Sana nasıl hitap edebilirim?” dedi Senatör. “Samimi olarak yani.”

“Moll deyin.”

“Moll sır saklayabilir misin?”

“Elbette, söyleyin.”

“Bir adamla temas halindeydim. Ayrıntıları, isimleri falan boş ver. Bir partide tanıştık. Önce bir parti oldu. New York’ta bir galeri açılışından sonra parti verildi. Partilerde ne yapılır bilirsin. Politika, seks, filmler ve bir sürü ıvır zıvır hakkında konuşulur. Bilirsin işte. Daha sonra bu partinin bir uzantısı olan bir başka partiye gidildi. Kafa dengi insanlar arasında küçük, küçücük bir toplantı. Çok küçük. Hepimizin ilgi alanları ortaklı.”

“Ne gibi?”

“Sözünü ettiğim sır bu değil. O başka bir sır.”

“Lütfen devam edin,” dedi Moll.

“Biriyle tanıştım. İkinci partide. Daha sonra onun sistem mühendisi olduğunu öğrendim. Radial Matrix’e iş yapıyordu. Yukandakilerle sıkı fıkıydı. Onların gizli işleriyle bir bağlantısı yoktu. Ama bunu daha sonra öğrendim. Partide elinde satmak istediği bir şey olduğunu söyledi. İlgimi çekecek bir şeydi bu. Orada kafa dengi insanlar bir araya gelmiştik. Sohbet çoğunlukla bir konu üzerinde odaklanıyordu. Bu adamın sözünü ettiğim satış teklifinden haberdar oldum. Konuştuk, tekrar konuşmak üzere randevulaştık. Konumumdan ötürü bu randevulaşmalar ihtiyatla yapıldı, son derece dikkatle. Ama ona bana ulaşabileceği bir telefon numarası verdim. Verdim, çünkü aranmayı kesinlikle reddetmişti. Bu konuda ısrarlıydı. Daha sonra Radial Matrix’le çalışırken, kesinlikle dürüstçe ama, onun en tepedeki kişiyle, Earl Mudger’la tanışıklık kurduğunu da öğrendim. Anlıyor musun, Mudger da benim satın almak istediğim şeyin peşindeydi. İş çeşitlendirme. İşi çeşitlendirme planı. Sonra, partide konuştuğum o adam ben onunla yeniden konuşma fırsatı bulamadan New York’ta yıkık dökük bir binada ölü bulundu. Ama bu ikimizin arasında kalacak. Olayların derin arka fonu olarak. Çünkü sana güveniyorum.”

“Anlıyorum.”

“Bu yüzden bahse girerim ki, iki araştırma yürütülüyor. Ben onları araştırıyorum. Bahse girerim ki, onlar da beni araştırıyorlar. Şantaj düşünüyorlar. Şantaj yapma niyetleri var. O yüzden bastığımız yere dikkat etmeliyiz. Yaptığımız her şey aşırı güvenlik önlemlerine tabi.”

Moll, Senatör’ün başının öne düştüğünü gördü. İki dakika sonra Senatör birden uyandı.

“Evinizi merak ediyorum Senatör.”

“Yanında ot var mı yok mu?”

“Başka insanların evlerini dolaşmaya bayılırım.”

“Uzun boylu bir kadınla ot içmek istiyorum.”

“Hadi bana evi dolaştırın, olur mu?”

“Sana evi dolaştırırsam, yatak odasına da gitmemiz lazım. Diğer odaları gezdiğin gibi yatak odasını da gezmen gerekir. Birinin dolaştırıldığı bir evde her oda eşit muamele görür.”

“Bana yatak odasını gösterin Senatör.”

“Bana Lloyd de,” dedi Senatör.

Senatör zar zor ayağa kalktı, sağ elini uzattı. Moll elini tuttu ve kısa bir merdivene doğru kendisine eşlik etmesine izin verdi. Merdivenin üst basamağında Senatör yere düştü. Moll’un yardımıyla ayağa kalktı ve yatak odasına yöneldi, orada tekrar yere düştü. Moll onun cibinlikli büyük çift kişilik yatağına sürüne sürüne gidişini izledi.

“Kâhyanız nerede? Senatörlerin kâhyaları olmaz mı? Pijamanın üstünü ilikleyecek ufak tefek, yaşlı bir dadı falan yok mu?”

“Bu gece izin verdim.”

“Baştan çıkarma planının bir parçasıydı, değil mi? Tanrım Lloyd, çok kötü. Tüm bu zahmete bir hiç uğruna katlanmışsın.”

“Hepsi yalan. Tekrar söylüyorum. Aramızda böyle bir konuşma geçmedi.”

Moll, Senatör'ün yatağa çıkmasına yardım etti ve Senatör düzenli nefes alıp verene, uykunun derinliklerine gömülene kadar bekledi. Sonra koridoru geçti, sola döndü, evin doğuya bakan tarafını, yandaki ahşap binayla bitişen duvarı bulmak istiyordu.

Buradaki duvarlar antika şamdanlarla, on dokuzuncu yüzyıl sonu el ilanlarıyla ve buharlı gemi resimleriyle kaplıydı. Üç küçük oda çarptı Moll'un gözüne. Bu odaların sonuncusunda arkalıkları çubuk şeklinde iki sandalye, bir çıkırık ve Kraliçe Anne dönemine ait bir yazı masası vardı. Moll şömineye dikkat etti. Doğru duvarı. Şöminenin önündeki paravan olması gerektiği yerde değildi. Sandalyelerden birine yaslanmıştı.

Hayatında gördüğü en temiz şömineydi. Yakınına gitti, incelemek için eğildi. Kullanılan bir şömine değildi bu. Baca deliği yoktu. Tepesinde tuğladan başka bir şey yoktu. Şömine boşluğuna doğru biraz daha eğildi. Arka tarafı sert bir ağaçtan yapılmıştı. Loş ortamda eliyle aranırken küçük bir sürgüye takıldı eli. Sürgüyü kaldırıp itince arka taraf açıldı. Gizli bir bölme. Başını eğerek yürüdü, çok da eğilmesi gerekmiyordu. Birden yalnızlık duygusunun içinde buluvermişti kendini. Neredeyse zifiri karanlık.

İnsanın içini daraltan bu yer beş metre kadar yürüdükten sonra bitti. Dimdik ayakta durdu, iki yandaki duvarları eliyle yokladı. Eli yuvarlak bir elektrik anahtarına değdi, onu doksan derece kadar çevirdi.

Kendisini Akdeniz tarzı tasarlanmış muhteşem bir odaya bakan parmaklıklı bir balkonda buldu. Yanları boyalı camlarla kaplı, üzerinde soyut figürler olan dar bir merdivenden aşağıya indi. Odanın zemini parkeydi, ortasında rengârenk çinilerden oluşmuş bir dikkörtgen bulunuyordu. Büyük tropik bitkiler vardı.

Duvarlarda belki elli beş tane resim asılıydı. Bitkilerin arasında heykeller duruyordu. Çömlekler, mücevherler ve porselenler sergilenmişti. Taştan yapılmış bir çeşmede, penisi kalkık bir savaşçının önünde diz çökmüş bir kadın figürü tasvir edilmişti. Bir duvarın işlenmiş cam bölümünün içinde Eski Yunanlı fahişeleri tasvir eden bir madalyon vardı. Parkenin ortasındaki çini kaplı dikdörtgenin içinde büyük bronz bir heykel duruyordu: İki adam, bir kadın.

Moll önce duvar boyunca gezerek, resimlere ve çizimlere baktı. Çoğu çok güzeldi, hepsi de imzalıydı. Icart. Hokusai. Picasso. Balthus. Dali. Kangra Okulu. Boyunsuz enginlikle-riyle Botero. Sevgisiz çıplaklarıyla Egon Schiele. Hans Bellmer. Tom Wesselmann. Clara Tice.

Moll odayı birkaç kez gezdi, heykelleri, çanak çömlekleri, el oyması koro koltuğu (gargoylarla birlikte çıplak bir kadın). Odada kapı veya pencere olmadığını fark etti. Senatör bu odayı bütün evden yalıtılmış olmalıydı. Her yer tuğlalarla kapatılmış, üzerleri de sıvanmıştı. Bitkiler için taşınabilir nemlendiriciler. İnce ince tasarlanmış ışıklandırma sistemi. İçeri girmenin veya dışarı çıkmanın tek yolu “gerçek” evdeki şömineydi.

Fotoğraf çantası arabadaydı. Getirip getirmeme konusunda kararsız kaldı. Nihayet koleksiyonu bulmuştu ama ne yapacağını bilmiyordu. Grace Delaney belki de haklıydı. İçinde çapanoğlu yoktu. Siyasi bir olay değildi. Tümüyle kişisel bir şeydi, planlardan ve dalaverelerden uzaktı. Senatör’e hak vermeye başladı. Asıl konu Radial Matrix’ti.

Öte yandan da, çevresindeki nesnelere karşı garip bir biçimde kayıtsızdı. Yüksek kalitelere, içinde bulundukları salonun etkisine, gizliliğine, güzel süslere, sergilenen eşyaların ortak temasına rağmen. Hissettiği en güçlü duygu, eserlerin doğal kısıtlılıklarıydı. Lightborne’un eski ile yeni biçimler

hakkındaki sözlerini hatırladı. Çağdaş duyarlılık farklı bir şifreyle donatılmıştı. Hareket. Görüntünün hareket etmesi gerekiyordu.

Selvy penceresinden Anacostia Nehri'nin renksiz bir çizgi halinde aktığını görebiliyordu. İki buçuk gündür tıraş olmamıştı. Teksas'ın güneybatısındaki Marathon madenlerinde ayaklanma bastırma talimi gördüğü zamanlardan beri ilk kez yapıyordu bunu; orası çeşitli istihbarat birimlerinin paramiliter bölümlerinin ve dost ülkelerin gizli polislerinin çalıştığı bir yerdi.

Tıraş olmak katı disiplinin bir işaretiydi, çifte hayatın zorluğunun. Tıraş olmak. Eskimiş savaş tertibatının doğru dürüst işler durumda tutulması. Uçak ve trenlerde koridor tarafındaki koltuklarda seyahat. Sadece evli kadınlarla seks. Bunlar daha çok kişisel tuhaflıklardı, ruhunun, hayatta kalmak konusunda kendisine yardım eden rehberlerinden biriydi.

Seks kuralını bozmuştu, şimdi neredeyse üç günlük sakal vardı suratında. Ama rutin hâlâ devam ediyordu. Bu rutin bir anlamda New York ile Washington arasındaki fiziksel hareketi ve bu seyahatin bir bölümünü oluşturan prosedürleri, alt rutinleri kapsıyordu. Daha geniş bir anlamda, bu rutin bir zihin programıydı, aklın iş sırasını takip eden mekanik operasyonlarıydı. A bağlantısını kurdun, ama B bağlantısının elinden kaçmasına izin veriyordun. Belli bir operasyonun 1. evresini sorgulamakta kendini özgür hissediyordun, ama 2. evrenin gereklerini canla başla yerine getiriyordun. Birbirinin yerine geçebilen sözcüklerden oluşan ifadeler kullanıyordun.

Rutin, zihninin nasıl çalıştığıyla, hangi alanlardan kaçındığını ve kişiliğiyle ilgiliydi.

İşin başından beri Christoph Ludecke'in bir sistem mühendisi olduğunu biliyordu. Fırsat iyice geliştikten -Senatör ile travesti arasında bir bağlantı kurulduktan- sonra ölen kişinin işi, bakılması gereken ilk şeylerden biri haline gelmişti.

Sistem planlamacılığının Radial Matrix'in gizli operasyonlar için kaynak sağladığını örtbas etmekte kullandığı bir kılıf olduğunu da biliyordu. Elbette yani. Radial Matrix -oradaki tek bağlantısı olan Lomax'te kişileşen bir soyutlamaydı bunun adına çalıştığı bir varlıktı.

Aradaki bağlantı beklenmedikti. Daha önceki kurguyla uyuşmuyordu. Birbirleriyle açıklanabilir bir bağ içinde bulunan bir dizi olayın içinde sırtan bir unsurdur bu.

Rutin işte bu noktada önem kazanıyordu. Selvy rutine sıkı sıkıya sarılmıştı. Rutin onun bu tuhaf küçük bilgiyi, Ludecke ile Radial Matrix arasındaki ilişkiyi, içine girebilecek yetkiye ve yetkinliğe sahip olmadığı bu çıkar ilişkisini zihnine gömmesini sağlıyordu. Ne de olsa dedektif değildi. Bir suç faaliyetiyle ilgili teorik olaylardan oluşan senaryolar tasarlamamıştı. Siyasetle ise hiç ilgilenmiyordu.

Ludecke'in Senatör'le ilişkisi vardı. Buna eklenebilecek bağlantılar hakkında düşünmek Selvy'nin görev alanı dahilinde değildi, bu kendi hayatının devamıyla yakından ilgili olsa bile. Özellikle de o zaman. İşte rutin bu nedenle vardı.

Pencerenin yanında ayakta durup öylesine dışarıyı seyrettiği sırada sağ elinde ruhsatlı, dolu bir 41'lik magnum vardı. Selvy'nin operasyon durumunda kullanılan aletlere olan saygısı, silahlar söz konusu olduğunda gerçek bir tutkuya dönüşmüştü. Düzenli aralıklarla poligona gider, silahının sıfırlamasını ve tetik kontrolünü yapardı. Bazen kurusıkı bazen de gerçek kurşunlarla çalışırdı. Silahı kavrama ve parmak po-

zisyonlarıyla ilgili alıştırmalar yapardı. Çeşitli duruş egzersizleri üzerinde çalışırdı.

Bu da rutinin bir parçasıydı.

Mermi yatağını temiz tutardı. Namlunun içindeki apaklara ve paslanmalara dikkat ederdi. Sayısız yağ, fırça, bez, kılıf, koruyucu ve yağ skcye sahipti.

Selvy için silahlar ve parçaları onun kişisel kıymetinin bir envanteriydi. Silahı, reflekslerini ve kararlarını kendi kontrol ederdi. Silahın parçalarının bakımını yapmak ve silahın kendine özgü huylarını bilmek kendi iyiliğini de hesaba katıyor olmanın gstergeleriydi.

Parmak uçlarında duran bu parçalar rutin hırdavattan başka bir şeye benzemiyorlardı. Yine de bu gruplandırmada bir düzen vardı, tam bir kesinlik. Her yüzeyin en az bir tane başka yzeeye uymak üzere tasarlandığını görebiliyordu. Karşılıklı ilişkiler birikip yayılıyordu. Her şey yerli yerine oturuyordu.

Rutin Selvy'nin insani ilişki kurma yollarını aramasını engellerken, mekanizmalar arasındaki etkileşimleri incelemesini kolaylaştırıyordu.

Poligonda duruş, nefes kontrolü, göz odaklaması konusunda alıştırmalar yaptı. Burada işin püf noktası, neredeyse ikinci bir benlik yaratmaktı. Daha zeki ve bağımsız biri. Bunu mükemmel bir biçimde başarırsan, tehlike ve stres zamanlarında işine yarayacak yeni bir standart yarattın demektir. Ateş hattı olarak belirlenmiş yere kırk beş derecelik açıyla durdu. Dirseğinin kilitlenmesini önlemeye çalıştı. En çok kullandığı gözünü, sağ gözünü silahın n tarafına yoğunlaştırıp ateş etti.

Tabanca insana yakındır. İşlevsel bir aksesuvardır. Onu taşırsın. Sana yakışır ya da yakışmaz, veya tam tersi.

Tabancanın parçalarını elden geçirmek, onların isimlerini bilmek ve ne işe yaradıklarını anlamak ona güven veriyordu.

Ayrıntılara dikkat etmek bir tedbirlilik biçimidir. Tabancanın caydırıcı gücünü kendi yararına kullanmak kararında en ufak bir azalma yoktu. Çok açık ve netti bu karar. Silahla arasındaki bağı pekiştiriyordu.

Akşam olmuştu. Oda karanlıktı. Işık yakmak için pencerenin önünden ayrılmadı.

Evli olmayan bir kadınla seks. Tıraşız iki buçuk gün. Küçük kaytarmalar. Takıntılarındaki mizahı görebiliyordu. Rutin hâlâ anlamlıydı. En önemli şey de buydu. Rutin, o döküntü barın kapısında durup içeriye yayılım ateş açanın kim olduğu ya da böyle bir olayın ardındaki amacın ne olduğu veya kimin hedeflendiği konusunda fikir geliştirmesine izin vermeyecek derecede anlamlıydı hâlâ.

H Caddesi'ndeki bir arşivde Moll Robbins, *Koşan Köpek*'in Earl Mudger'la ilgili dosyalarına göz gezdiriyordu.

Mudger Japonya'daki üslerden havalanan F-84Es uçaklarıyla Kore'deki önceden belirlenmiş askeri hedeflere yönelik saldırılara öncülük etmişti. Bu saldırılar savaş görevi olduğu kadar, havada yakıt ikmali projesini test etmek amacıyla da gerçekleştiriliyordu. 116. Bomba Taaruz Kanadı futbol takımının antrenörlüğünü de yapmıştı.

Hâlâ Kore'de olduğu sırada görevinden istifa etmiş ve ABD Hava Kuvvetleri İstihbarat Birimi'nin yürüttüğü özel paramiliter programlarda bir yıl görev yapmıştı. Görev süresinin ucu açıktı.

Oradan sivil hayata dönmüş, yönetim kurulu Oklahoma City'de bulunan bir şirketin Dağıtım, Proje Yönetim Sistemleri bölümünün başkan yardımcısı olmuştu.

Üç yıl sonra, Rio Grande'nin kuzeyindeki engebeli arazi üzerinde bulunan terk edilmiş bir gümüş madeni olan ve an-

tigerilla uzmanlarının hayatta kalma tekniklerini öğrettiği, savaş oyunlarına komuta ettiği Marathon Madenleri'nde üst rütbeli eğitim subayı olmuştı.

Laos'ta CIA'nin gizlice yönettiği operasyonlar sırasında Air America'ya bağlı sözleşmeli subay olarak görev yapmıştı.

Vietnam'da, yine sözleşmeli olarak, Vietkonglara karşı, karşı terör ekipleri kurmuş ve onlara komuta etmişti. Daha sonra, Vietkonglu olduğundan şüphelenilen kişilerin işkenceden geçirildiği taşra sorgulama merkezleri ağının kurulmasına yardım etmişti. Sonra, özel operasyonlar için asker kirayıp Saygon'da gizli bir operasyon yürütmüştü.

Özel Kuvvetler'e ödünç verildiği sırada yerine getirdiği ve ne olduğu bilinmeyen görevler nedeniyle Vietnam'da efsane haline gelmişti. Anlaşıldığına göre, sadık Güney Vietnamlı askerlerden (ona sadık, devlete değil) olduğu kadar, pezevenklerden, karaborsacıardan, ayakkabı boyayan oğlan çocuklarından, savaş mültecilerinden, bar kızlarından, asker kaçaklarından, yankesicilerden ve başkalarından oluşan feodal bir baronluk kurmuştu. Bunun karaborsaya da el atmış bir uyuşturucu şebekesi olduğundan şüpheleniliyordu. Şebekenin başı olarak Mudger, etrafındakilere toprak, para, yiyecek ve başka bağışlarda bulunmuştu.

Ayrıca Tha Binh adlı bir köyün dışındaki ormanda özel bir hayvanat bahçesi yaptırmıştı. İçine kaplanlar, kurtlar, filler, tavus kuşları, yılanlar, leoparlar, şebekler, zebralar, maymunlar, sırtlanlar ve suaygırları koydurmuştu.

Moll tüm bu bilgileri tek bir kupürde bulmuştu, kupürün büyük bir bölümü Saygon'un düşüşü sırasında Mudger'in maceralarını ayrıntısıyla anlatan bir AP raporuna fon olsun diye yazılmıştı. Şehrin düşmesinden bir gün önce Mudger elindeki otomatik Browning'i sallayarak adamlarının çoğunu

ve on yedi hayvanını orman tahribatı* için donatılmış bir C-123 uçağına doldurup kaçırmıştı.

Lomax ayağını limuzinin tekli koltuğına uzattı. Çantasını açtı, içinden kırmızı bir dosya çıkardı.

DORISH RAPORU

Gizli bir rapor servisi

İlk sayfayı açtı ve okumaya başladı.

Efendim:

İsteğiniz ve emriniz üzerine RD Basım Yayın Kuruluşu'nun çıkardığı Koşan Köpek dergisinin halen 116 Doğu 61. Sokak, New York, N.Y. 10021 adresinde ikamet etmekte olan Baş Editörü Grace B. Delaney hakkında, Grace B. Delaney'nin geçmişi, şöhreti ve yaptıklarını teyit etmek amacıyla bir araştırma yapılmıştır. Araştırmamızın sonuçlarını hızla incelemeniz ve analizlerinizi yapabilmeniz için başlıklar halinde aşağıda sıralanmıştır.

Başlıklar şöyleydi: Kimliği, Geçmişi, Yakın İlişkide Olduğu Kişiler, Nüfuzu, Hakkında Açılan Davalar ve Mali Durumu. Lomax diğerlerinden önce Yakın İlişkide Olduğu Kişiler

* Birleşik Devletler ordusu Vietnam savaşı sırasında Vietkongların (Güney Vietnamlı gerillalar) yağmur ormanlarında bannıp saklanmasını önlemek amacıyla özellikle Laos ve Kamboçya sınırlarına yakın ormanların üzerine bitkilerin yapraklarını tamamen dökmelerine neden olan bazı tarımsal kimyasallar (Agent Orange, Agent Blue vb.) saçmak için C-123 uçaklarını kullanıyordu. Bu uygulamanın sonucunda hektarlarca yağmur ormanı canlılarıyla birlikte yok edildi, Vietnamlı çok sayıda sivil ve aralarında Amerikalıların da bulunduğu pek çok asker hayatını kaybetti. Bu uygulamanın yapıldığı sırada olduğu kadar, uzun vadedeki korkunç etkileri hâlâ tartışılmaktadır. (ç.n.)

bölümünü gözden geçirdi, ama sonra Mali Durumu başlığını daha yerinde buldu. Özellikle de vergi meselelerini.

Son sayfanın sonunda italik yazılmış bir açıklama yer alıyordu:

Bu rapor, tarafımızı görevlendirdiğiniz şekliyle acil isteğiniz üzerine hazırlanmıştır. Bu rapor, kişiye özel ve gizli bir bilgilendirmedir, burada yer alan bilgiler sözle veya başka bir yolla başkalarına aktarılmayacaktır.

Şu şekilde bitiyordu: Dorish Raporu, Yetmişlerin Özel İhtiyaçları için Gizli Araştırmalar Servisi.

Moll, H Caddesi'nde taksi çevirmeye çalışırken, siyah limuzinin ağır ağır gelip önünde durduğunu gördü. Şoför geniş çeneliydi, üzerinde siyah bir takım elbise, başında da şapka vardı. Arka koltukta oturan, ona kapıyı açan adamın üzerinde spor kıyafetleri, ayağında da mokasen ayakkabılar vardı. Tatlı tatlı gülümsedi.

“Gelin sizi ben bırakayım.”

“Nereye?”

Omuz silkti.

“Senatör’e,” dedi Moll. “Öyle mi?”

Gülümsedi.

“Senatör benden özür dilemek mi istiyor?”

Gülümsedi.

“Borcum olsun,” dedi Moll. “Ona başka zaman gideceğimi mi söylersiniz.”

“Borç yok. Borç vermeyiz biz.”

“Yine de teşekkürlerimi iletin.”

“Acil,” dedi adam.

Yüzü öyle söylemiyordu. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama teknik olarak tatlılık silinmişti. Tatlı ifadenin yerini aciliyet ifadesi de almamıştı. Sadece sabırsızlık, diye düşündü Moll. Yine de durumun acayıplığı onu yürüyüp gitmekten alıkoymuştu. Aklı dağılmıştı biraz. Limuzin, özel şoför, Senatör yardımcısı. Percival kendisiyle konuşmak istiyorduysa eğer, önceki gece ortaya çıkanlardan sonra onu reddetmek aptallık olurdu.

Arabaya bindi, aklından aynı anda geçen bir sürü düşünceyi ayıklayıp sıraya koymaya çalıştı. K Caddesi'nden kuzeye doğru gittiklerini fark etti. Spor kıyafetli adam bir sigara yaktı.

“Georgetown’daki evinde, öyle mi?”

Adam sırayla favorilerini okşadı.

“Bir süreliğine Tepe’deki zahmetli görevlerine ara verdi galiba?”

Washington Dönemeci’ni geçtiler, kanal boyunca uzanan otoyola girdiler. Bir köprü girişine döndüler. O sırada Moll oturduğu koltukta yan dönüp arka pencereden dışarı baktı, Georgetown’ı biraz önce geride bıraktıklarını anladı.

Yol işaretlerini yüksek sesle okumaya başladı, nedenini tam olarak bilmeden. Yolda bir kaviste arabanın içine güneş ışığı doldu, Moll arka koltuğun kılıfına bakınca üzerinin köpek tüyleriyle kaplı olduğunu gördü.

Kısa bir süre sonra Falls Kilisesi’nin önünden geçtiler ve kesik kesik devam eden kırlık bölgeye siyah Angus ineklerinin otladığı çayırlara doğru yol aldılar. Araba motellerin, fidanlıkların, süpermarketlerin, oto ve kamyon galerilerinin sıra sıra dizildikleri yerlerden geçerken yavaşlıyordu. Dere ve ırmaklara burada çay diyorlardı. Yol kenarındaki dükkânlarda İç Savaş’ın kalıntılarını bulundurdıklarını belirten ilanlar asılıydı.

Lightborne'un başında, kuşağında küçük bir tüy bulunan bir şapka vardı. Bu, Norfolk ceketiyile iyi gideceğini düşünen bir müşterisinin hediyesiydi. Bu şapkayı sadece bir sefer giydi, akşam yemeğinden sonra galerinin bulunduğu bölgede yürüyüşe çıktığında. Onunla kendini açık ve sert bir kasım günü Kara Kuvvetleri'yle Donanma arasındaki bir maçın yazısını gazeteye yetiştiren eski bir spor yazarı gibi hissediyordu. Ya da 1957'de bir pazar günü Buick Roadmaster'ıyla geziye çıkan biri gibi.

Galeriye döndüğünde telefon çalışıyordu. Arayan Richie Armbrister'dı. Yirmi iki yaşındaki porno tüccarı, az önce JFK'ye inen klasik DC-9'unun içindeki telefonda arıyordu.

"Avrupa'dan döndüm Lightborne. Karanlıkta indik. Gece inişlerinden nefret ediyorum."

Bu tiz ses Lightborne'un sinir sistemi boyunca dalgacıklar halinde küçük titreşimlere neden oldu.

"Müziği duyuyor musun? Bu benim diskom. İnsanlar dans ediyor. Uçağın inişi sırasında da dans ettiler. Dinle bak ne diyeceğim. Hâlâ ılık mı? Ful metraj demek istiyorum. Sözüünü ettiğin iş. Ne kadar sıcak?"

"Çok ılık diyebilirim Richie, abartıyor muyum diye kaygılanmadan hem de."

"İyi o zaman, konuşalım derim. Oraya geliyorum. Bakım için uçak beklemeye alınacak. Bu şeyi araştırmak istiyorum. İnsanlarla konuştukça bu işin kâr potansiyeli hakkında daha fazla şey çalınıyor kulağıma. Avrupa'nın başkentlerinde yeni bağlantılar kurdum. Uzun metraj. Adamlar uzun metraj hastası. Sanat sergileyicileri yeni ürünler için ağlaşıp duruyorlar. Ufaktan girişeyim diyorum Lightborne. Sonunda dünya genelinde dağıtımını yapabiliriz belki."

Son cümleyi Richie daha yavaş ve ciddi bir tonda söylemişti. Cesaret verici bir gelişme. Lightborne yüreklenmişti.

“Betty’nin Açelya Çiftliği,” dedi Moll.

Adam gazete okuyordu.

“Topside Havuz Gereçleri.”

Centreville Free Will Baptist Kilisesi’nden yüz metre kadar sonra limuzin işaretsiz toprak bir yola saptı. Yaklaşık bir buçuk kilometre gittikten sonra L şeklinde tek katlı bir binanın önünden geçtiler. Binanın her iki kanadı da çok uzundu ve ön tarafında bahçe namına bir şey yoktu. Biraz daha ileride, belki üç kilometre sonra, araba büyük bir taş evin yanındaki kıvılcık meşe koruluğuna park etti. Sedir ağacından yapılmış demir çubuklu bir ahırda iki Shetland midillisi vardı. Evin yanında bir gölet, göletin ilerisinde birkaç ahır daha bulunuyordu.

Arabadan indiler. Moll yakındaki bir çayıra küçük bir helikopterin indiğini gördü. İçinden iki adam indi, ikisinin de üzerinde dappardacak kot pantolon, kot ceket, güneş gözlüğü ve Stetson şapka vardı. Helikopter ağır ağır havalanıp uzaktaki sık ormanlara doğru dönerken, adamlar taş evin arkasına doğru yürüdüler. Adamlar Uzakdoğuluydu, Moll bundan emindi. Dar pantolon ve küçük kovboy şapkalarıyla çocuk gibi görünüyorlardı.

Earl Mudger kapıda duruyordu. Moll, eskortunun durduğunu, onu eve tek başına gitmesi için yalnız bıraktığını fark etti. Mudger’in üzerinde nalbant önlüğü, ellerinde de iş eldiveni vardı. Tıknaz biriydi, kısa kesilmiş kıvrıkcık saçları, kül sarısı kaşları ve hafifçe ileri çıkık güçlü bir çenesi vardı: yaşlanmaya kolay kolay razı gelmeyecek bir adamın çehresi. Gözleri açık ipeksi bir maviydi. Basık bir burnu, kalın bir en-

sesi ve sörfçülere özgü bir pırıltısı vardı. Gözleri, saçları ve kaşları tuzlu sudan ağarmış gibi hafifçe parlıyordu.

Moll onun peşinden bir meşe ağacının altındaki hasır örgülü bir masa takımının olduğu yere gitti. Mudger nalbant önlüğüyle eldivenlerini çıkardı, boş sandalyelerden birine attı. Uzakdoğulu yaşlı bir kadın, limonatayla biraz kurabiye getirdi. Moll, Mudger'in kendini çekici biri olarak gördüğünü anladı. Sert ama kalpleri kazanmakta da usta. Moll, yöneticilerin buz gibi ciddiyetine büründü.

“Biraz konuşalım.”

“Olur,” dedi Moll.

“Madde bir, Percival'ın dün gece sana söylediği her şey yediyle çarpılmışcasına abartılıydı.”

“Dün gece bana ne söylemiş ki?”

“İstediğin zaman sana dinletirim. Madde iki, bunun artık bir önemi yok, çünkü artık PDK/KTD veya Radial Matrix ya da Lloyd Percival'la ilgim yok. Hür doğdum hür yaşarım, ben buyum işte. Artık bağlantı mağlantı yok. Kurtuluyorum bunlardan. Emekliliğin zamanı geldi.”

“Tevekkülle geçecek bir hayat.”

“Madde üç, eğer Senatör'ün söylediklerine inandıysan o zaman ittifakları da kafanda iyice karıştırdın demektir. Percival'ın seçtiği komitenin bilgilerini nereden edindiklerini hiç merak etmedin mi? Lomax, Percival'ın adamı. Lomax, kurulun bildiği her şeyin kaynağı.”

“Lomax kim?”

“Limuzindeki adam.”

“Onu iki kere Senatör'ün adamı sandım. Bir kere *galiba* New York'ta. Şimdi de burada.”

“Yanılmamışsın,” dedi Mudger. “Kimin kime bağlı olduğu öyle karmaşıklaştı ki bu iş bir oyun haline geldi. Senatör'le PDK/KTD, halkın zannettiği kadar birbirine düşman değil.

Aralarında konuşup dururlar. Anlaşmalar yaparlar, adam satın alırlar, birilerine çıkar sağlarlar. Lomax'ın nihayetinde PDK/KTD için mi yoksa Lloyd Percival için mi çalıştığını bildiğinden emin değilim. Bunu anlamak lazım, kurumlar her zaman böyle şeyler yapar. Herkes neler olduğunun farkındadır. Ama buna izin verirler. Bu, yaşadığımız çağın doğasında var. Düşmanınla yatağa girersin.”

“Sanırım, Lomax’i yanlış bilgiyle besliyorsunuz.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi...” dedi Mudger. “Bazen bu iş öyle eğlenceli oluyor ki, bedavaya bile yapılabilir.”

“Glen Selvy kim?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Howard Glen Selvy?”

“Hiç duymadım.”

“Kuyruklu yalan,” dedi Moll.

“Gülüşünü sevdim.”

“Ben gülmüyorum.”

“Yüzündeki ifadeyi gülümseme sandım. Yanılmışım. Limonata alsana, neden almıyorsun?”

“Bu insanlar Vietnamlı, değil mi, buradaki insanlar?”

“Aralarında Vietnamlılar var elbette.”

“Tam zamanında oradan kaçırdıkların.”

“Daha korkunç şeyler de yaşadım. Onlar da öyle. Bu insanların çoğunun başlarından geçen diğer şeylerle kıyaslandığında Saygon’dan kaçışları küçük bir serüvenden ibaret kalır.”

“Ho Chi Minh Şehri,” dedi Moll.

“Evet, Ho Chi Minh Şehri. Fişek cümbüşü.”

Moll bir kurabiyeden küçük bir lokma ısırды, biraz limonata içti. Başka bir yaşam tarzının görünmez sınırlarını geçtiği duygusunu içinden atamıyordu. Burada kurallar farklıydı. Gölgede oturmak. Beyaz hasırlar ve limonata. Küçük ahırlarında hareketsiz duran midilliler.

“Bu yolun gerisinde, değil mi?” dedi Moll. “Radial Matrix?”

“Evet.”

“Her açıdan hızla büyüyüp gelişmekte.”

“Sistemler. Bu hâlâ üstün olduğumuz bir alan.”

“Çoğul konuşurken Amerikalıları mı kastediyorsunuz?”

“Sadece ve sadece Amerikalıları.”

“Vietnam’dayken uyuşturucu trafiğiyle ilginiz yok muydu?”

“Biraz o alana takıldık. Bağlantı vazifesi görüyorduk. Söylediğim gibi, ben kendimi bundan sıyırdım. Çok fazla yazılım, donanım falan. Teknoloji. Her şey elektroniğe endekslendi. Donanımın karmaşıklığıyla sağlam bağlantıların yokluğu arasında bir doğru orantı var. Aletler insanları mülayim yapıyor. Genel bir laçkalığa, inanç eksikliğine yol açıyor.”

“Vietnam’da kendinize ait bir hayvanat bahçeniz varmış.”

“Beni araştırmışsın.”

“Biraz,” dedi Moll.

“O hayvanat bahçesi benim gurur ve neşe kaynağımdı. Dünyanın yarısındaki gerçek hayvanat bahçeleriyle değiş tokuş yapar hale gelmiştik. Yaptıklarımızı görmek için ta Michigan’dan gelen bir satıcı vardı. İhtiyacımdan fazla jibon maymunum vardı. Jibonları, müşterek bahisçilerin bahis fazlasını başka bahisçilere dağıttıkları gibi dağıtıp duruyordum. Elimde ender vaşaklardan vardı, Avrasya vaşağı, nesli tükenmek üzere. Bu türü hayvanat bahçesinde çoğaltmayı başardık. Sana bir şey söyleyeyim mi, benim için savaşın tek anlamı buydu.”

“Hiç olmazsa birisi kazanmış oldu.”

“Bildiğim kadarıyla biz kazandık zaten. Belgeleri tekrar gözden geçir.”

“Emeklilik için ne tür planlar yapıyorsunuz? Şüphecililiğimin kusuruna bakmayın.”

“Aile saadeti,” dedi Mudger. “Karım bebek bekliyor, bu yüzden burada değil.”

“Çok güzel.”

“Elli iki yaşımdayım.”

“İlginç.”

“Üçüncü karım.”

“Hiç fena değil.”

“Çekik gözlülerden,” dedi Mudger.

Önlük ve eldivenler. Bir çayıra inen helikopter. Moll, Percival’ın acı arpa viskisi onu yerlerde süründürmeden önce kendisine söylediği şeyleri hatırladı. Tek bir kural geçerliydi: Mudger’inki. Hiç kimse bu kuralları kullanamazdı. Kovboy şapkalı Vietnamlılar.

“Başka planlarım olmadığından değil,” dedi Mudger.

“Aile saadetinin dışında?”

“Bodrum katında bir atölyem var. Bazen oraya gider, gece yarısına kadar çalışırım. Biraz planyayla tesviye ve zımpara yaparım. Tahta parçalarını birbirine geçiririm. Bu, insanın ruhuna iyi geliyor. Metalde delikler açarım, metali parlattırım. Neyse, kendi buluşum olan, çeliğin sertliğini ve karışımını test eden bir aletle ortalarda dolanır, oyalanırım işte. O büyüklükteki makineler normalde yalnızca sertliği test edebilir. Benimki ne kadar yüksek karbon, düşük karbon, ne kadar nikel veya manganez olduğunu da gösterebilir. Konu sıkıcı mı?”

“Biraz.”

“Bu makinede elmas uçlu delici diye bir şey var. Mudger ucu adıyla marka hakkını aldım.”

“Şimdi biraz daha iyi,” dedi Moll.

“Buranın yirmi mil güneyinde büyük bir atölye yaptırıyorum. İşler yolunda giderse Radial Matrix’le sözleşme imzalayacağım.”

Moll, kendi söylediklerindeki ironinin adamı biraz olsun neşelendirdiğini gördü.

“Buna bir çeşit işi bırakma pazarlığı da denebilir,” dedi Mudger.

Güldü, gülerken gözleri Moll’un yüzüne sabitlenmişti. Moll onun, yaptıklarını başkalarının beğenmesinden hoşlanan biri olduğu kanaatine vardı. İnsanların yüzlerini inceliyor, söylediği şeylere insanların verdiği tepkileri ölçmeye çalışıyor olmalıydı. Gürbüz tipler hep böyle olurdu.

“Bu gerçek bir iş,” dedi Mudger. “İşin içinde gizli alıcılar, dinleme cihazları falan yok. Mesela...” Moll, Mudger’in yüzüne muzip bir gölge düştüğünü gördü, “... geçen geceki sevişmenin konuşma ve diğer seslerini dinletebilirim sana.”

“Kimlerin sesini?”

“Senatör’le senin tabii ki.”

“Öyle bir şey olmadı. Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma.”

“İlle de olması gerekmiyor ki,” dedi Mudger. “İhtiyacımız olan tek şey seninle onun sesi, ki bunlar elimizde var. Gerisi tamamen teknik bir konu.”

“Yaptırırsın yani.”

“Elbette.”

“Bu durumda yapıldı mı, yoksa beklemede mi?”

“Bilmiyorum. Lomax bilir.”

“Senatör’ün adamı olduğu için Lomax yanlış tuşa da basabilir. Sesleri tanınmayacak hale getirebilir. Veya kaseti silebilir.”

“Bu biraz daha karmaşık bir şey.”

“Yanlış bir iş yapmışım gibi gelmeye başladı bana.”

Mudger ciddileşmiş gibiydi. Sandalyeye yan oturdu, sol kolunu masaya uzattı, sağ kolunu sandalyenin arkasına attı.

“Teknoloji belli bir düzeye eriştiğinde insanlar kendilerini suç işlemiş gibi hissetmeye başlarlar,” dedi Mudger. “Peşinde birileri vardır, bilgisayarlar belki, makine polisler. Araştırılmaktan kurtulamazsın. Seninle ya da tüm varlığınla ilgili bilgiler toplanmıştır veya toplanmaya başlanmıştır. Bankalar, sigorta şirketleri, kredi kurumları, vergi müfettişleri, pasaport daireleri, rapor servisleri, polis kurumları, istihbaratçılar. Bu sana daha önce söylediğim şeye benziyor biraz. Aletler bizi mülayim yapıyor. Onlar suçlu olduğumuzu belirten bir kâğıt çıktısını etrafa dağıtırlarsa suçluyuz demektir. Ama bu daha da derinlere kadar uzanır, öyle değil mi? Sadece varlığı, kanıtı, teknolojinin inanılmaz zenginliği bize suç işlediğimiz duygusunu vermeye yeter. Sadece bu şeylerin bu kadar yaygın oluşu bile. İşlemcilerin, tarayıcıların, sınıflandırıcıların. Bunlar kendimizi suçlu hissetmemiz için yeterli. Ne muazzam bir ağırlık! Ne karmaşık programlar! Ve bunları bize açıklayacak hiç kimse yok.”

O gece Mudger oturma odasındaki barın arkasına geçmiş kendine içki hazırlıyordu. Kadehini kırmızı dosyanın üzerine koydu, Dorish Raporu’nun. Lomax çift kanatlı kapının yanında oturuyor, bir dergiye bakıyordu. Kapının kanatları açıktı, verandanın ardındaki bahçede küçük bir Budist tapınağı görölüyordu.

“Bir şey soracaktım.”

“Nedir Earl?”

“Hedef neden silah taşıyordu?”

“Bilmiyorum.”

“Percival’ın ofisinde bir şeyler okuyor, değil mi? Veya bir sanat galerisine takılıyor. Adamın neden silah taşıdığını bana açıklarsan sevinirim.”

“Taşımaması gerekiyordu Earl.”

“Kendini kovboy mu zannediyor? FBI ajanı mı? Çünkü onları bundan çok daha iyi eğitiyoruzdur diye düşünüyorum.”

“Prosedüre aykırıydı.”

Mudger barda oturuyordu, sırtı Lomax’e dönüktü.

“Silahla dalga geçiyorlar. Ne sanıyor kendini, atıcı mı? Tabancayla oyuncak ayılara ateş ettiğini mi zannediyor?”

“Aşağı Doğu Yakası’ndaydı. Belki de tehlikeli olabileceğini düşünmüştür.”

“Haklıymış.

Gülüştüler.

“Görevi kime verdin?” diye sordu Lomax.

“Tolerico’yu çağırdım. Bugünlerde Kanada’da. Daha önce beraber çalışmıştık. Hiç sorun çıkmadı. Tal bakarız dedi.”

“Böyle mi baktı yani?”

“Buffalo’dan birini çağırdı. Onun eski görev alanı. Silah uzmanıymış sözde. Milli Savunma’nın gece yarısı baskınlarında ün yapmışmış.”

“Kim bu?”

“Fare Augie.”

Gülüştüler.

“Augie feryat figan içeri giriyor,” dedi Mudger. “Şu bir kiloluk küçük kurşun geçirmez yeleğini giyiyor. Sarı gözlüklerini, kulaklıklarını takıyor. Bir apartman topuklu pabuçları eksik yani. Ve çılgık çılgığa bağırıyor. AR-18’i var elinde, etrafa mermi yağdırıyor, ortalığı dağıtıyor.”

“Sonra da vuruluyor.”

“Vuruluyor, ama farkında değil. Eve gidince yeleği çıkarıyor ve üzerinde küçük bir delik görüyor. Sonra göğsünü, karnını yokluyor. Şoförüne merminin sekip ciğerlerine saplanmış olabileceğini söylüyor. Öksürmeye başlıyor, tükürüp ağzından kan gelip gelmediğine bakıyor. Nihayet şoförü ye-

leği sallıyor ve mantara dönmüş bir kurşun yere düşüyor. Ki işin en kötü tarafı bu değil. Yani teknik cehalet. Üzerinde çalışmaya başlamadan evvel hedefi tecrit etmesi gerekiyordu. Hedefin *yalnız* olması gerekiyordu. Etrafta tek bir tanığın bile olmaması gerekiyordu.”

“Sevgililer Günü katliamı yaptınız desene.”

“Salak herif. Talerico’ya söyledim. Nereden buldunuz bu salak herifi, dedim.”

“Fare Augie.”

Mudger avcunu bara vurarak güldü.

“Doğruya doğru, bu benim hatamdı. Başka birini kullanmalıydım.”

“Kimi mesela?”

“*Tieu to dac cong.*”

“Uğraştıkları adam sıradan biri değil,” dedi Lomax. “Bar-dan üzerinde çizik bile olmadan çıktığını söylediklerinde, ne yalan söyleyeyim, biraz gururlandım, içimin yağları eridi, artık ne dersen de. Üstelik Fare’de de bir delik açmış. Çok keyif aldım, Earl, doğruya doğru. Zamanımın ve çabalarımın belli bir kısmı orada yatıyordu. Yaptığım en iyi içeri sızma operasyonu buydu, kesinlikle. Adamların bunun öyle sıradan, bir günlük bir iş olmadığını anlayacaklar bence.”

Mudger omuz silkti. Dirseğinin ucundaki telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı, bir süre dinledi, bir şeyler söyledi, biraz daha dinledi. Lomax verandaya çıktı. Ilık bir geceydi. Bahçede bekledi, Mudger’ın telefonu kapatıp aynı anda omzunun üzerinden kendisine bir şeyler söylediğini gördü. Odaya döndü, Mudger’ın ne söylediğini biraz gecikerek de olsa anlamıştı.

“Tebrikler Earl.”

“Kadehin nerede? Bir kadeh daha içelim.”

“Tran Le nasılmış?”

“İyiymiş. Müthişmiş. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemiş.”

“Artık bir damla bile içemem, inan.”

“Üç kilo altı yüz grammış,” dedi Mudger omzunun üzerinden.

“Ne bu, balık mı?”

“Kadehin nerede?”

“Belki bir fırt alabilirim, olayın şerefine.”

“Nerede o lanet olası kadehin?” dedi Mudger.

Lightborne trenden indi ve rayların altını kat eden bir tünelden geçti. Tünelin diğer ucundaki metro istasyonuna girdi. Klara Ludecke gazete bayinin yanındaki bankta oturuyordu. Kimliğini belli etmek için kucağında bir *Koşan Köpek* dergisi vardı. Lightborne’un fikriydi bu, aklına ilk gelen şey.

Lightborne başıyla selam verdi, Klara Ludecke onun peşine takıldı. Akşamüstü saatleri. Lightborne’un az önce içinden çıktığı yeraltı geçidinde yürümeye başladılar. Lightborne’un ayakkabısının sağ tekinin tabanı açılıp ses çıkartmaya başladı.

“Film elime geçer geçmez anlaştığımız parayı size nakit olarak verme yetkisine sahibim,” dedi Lightborne.

“Elimden çıktığına sevineceğim.”

“Size adımı kocanız mı verdi acaba?”

“Kocam bana üç şey verdi: Adınızı, Aachen’de bir adres ve o adreste bulunan bir kiralık kasanın anahtarını.”

Geçitte Lightborne yankı yapar da duyulur korkusuyla sesini alçalttı.

“Filmi gördünüz mü?”

“Elimi bile sürmemi istemedi.”

“Film hakkında size tek bir şey bile söylemedi mi?”

“Bana sadece filmin Rus bombardımanı sırasında Berlin’de Reich Kançılaryası’nda geçtiğini söyledi.”

Karşı platformda ayakkabının tabanı Lightborne’u rahatsız etmeye başladı, Klara Ludecke’e plastik banklardan birine oturmayı teklif etti.

“Demek film bunca zamandan beri Almanya’daki bir kasanın içindeydi.”

“Klimalı depo kasasında,” dedi Klara Ludecke. “Doğru dürüst korunabilsin diye.”

“Bu parçanın varlığını ilk olarak otuz yıl kadar önce duymuştum.”

“Kocam öldürülünce nedeninin bu olduğunu anladım. Onlara, onların belirlediği fiyata satmayı reddetmişti. Önce bir fiyatta ve filmin gösterim tarihinde anlaştılar. Sonra Christoph paranın yarısını avans olarak istedi. Bu teklifi reddedilince onlarla bir daha görüşmek istemedi. Çeşitli baskılar yaptılar. Yine reddetti. Sonunda ne olduğunu görüyorsunuz işte.”

“Kim fiyat verdi?” diye sordu Lightborne. “Kim baskı yaptı?”

“Bilmek isteyeceğinizi sanmam.”

“Siz biliyor musunuz?”

New York’tan gelen tren uğultuyla önlerinden geçti, biraz geriye doğru çekilme ihtiyacı hissettiler. Klara Ludecke’in tekrar kucağına koyduğu derginin sayfaları kırırdadı.

“Virginia’daki bir şirketin adını biliyorum. Polise o şirketten bir şeyler çıkabileceğini ısrarla söyledim. Bana çocukmuşum gibi davrandılar. Seks suçu. Tabii ya, başka ne olabilirdi ki? Konuyu benimle tartışmaya utandılar neredeyse. İşin içinde sadece seks olabilirdi onlara göre. Seks canilerinin yapabileceği cinsten şeyler. Cesette tek bir bıçak yarası var, dedim onlara. Nerede onlarca bıçak yarası, kan gölleri? Bu seks ca-

nileri bu kadar mı kesin çalışıyor? Yo, yo, dediler bana. Yanlış adamı seçti. Her zaman olur böyle şeyler.”

Başka bir tren geçti, güneye doğru gidiyordu. Taksi kulübesi yanındaki merdivenlerden aşağı indiler. Trenlerin yarattığı titreşimle gürültüyü arkalarında bırakarak otoparkta küçük daireler çizerek yürüdüler.

“Christoph gömüldükten sonra Almanya’ya gittim. Cenazesinde öfke doluydum. Filmi alayım dedim, bende kalsın istedim. Ona sahip olmanın kocamın hatıralarını canlı tutacağını düşünmüştüm. Bu bana güç verir diye düşündüm. Böylece katillerle alay etmiş olurum, dedim. Onu elimde tutmak her şeyi gerçek yapabilirdi. O, bir şey uğruna öldü. Uğruna öldüğü şey de ne? Üzerinde şeritler bulunan yuvarlak bir kap. Şimdi anlıyorum. Elbette...” dedi Klara Ludecke, “... ondan sonra sakinleştim. Şimdi filmi satmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Kocamın kan parasının ödenmesini istiyorum.”

“Evet. Ayrıca bu işi her iki tarafın da huzur duyacağı bir atmosferde gerçekleştiriyor olmanız çok çok iyi bir şey.”

Klara Ludecke buruk bir biçimde gülümsedi.

“Tek istediğim artık bu işi bitirmek. Evime dinleme aletleri koydular, evde olmadığım zamanlar eve girdiler, saat başı evime telefon ettiler. Bu işten bıktım artık. Çok utandım ve tiksindim. Kandırılacağımı ve filmin gerçek değerinden ucuza gideceğini biliyorum. Yine de en kısa zamanda ondan kurtulmak istiyorum.”

“Kandırılmak diye bir şey söz konusu bile değil,” dedi Lightborne. “Müşterim bu şekilde çalışmaz. Filmi verir vermez hesabınıza el değiştirme parası yatırılacak. Sonra müşterimin teknik elemanları elimizdekileri gözden geçirecek. Daha önce kulağıma çalındığı gibi bir kamera orijinali mi, ana film mi, değil mi? Kurgu için bir kopyası çıkarılabilir mi? Bozuk yerleri tamir edilebilir mi? Bunun gibi, benim bilgi ala-

nımın dışında kalan bir sürü soru var. Film sesli değilse, ses ekleyebilir miyiz? Son banyosu nasıl çıkacak?”

“Bildığım tek şey filmin Rus bombardımanı sırasında Berlin’de Reich Kançılıryası’nda çekildiği.”

“Sonra elbette asıl soru geliyor. Filmin içeriği. Filmde aslen neler var? İçeriğine baktıktan sonra parayla ilgili konuları konuşabiliriz.”

“Kandırılacağımı biliyorum. Önemli değil. Onu benden uzaklaştırın yeter.”

Sokağın karşısına geçtiler ve bir sıra dükkânın önünde ağır ağır yürüdüler. Lightborne bir boya dükkânına girdi, tam kapanmak üzereyken, ödünç bir lastik rica etti. Tabanın açılıp kapanarak ses çıkarmasını önlemek için lastiği iki kat yapıp ayakkabısının sağ tekinin üzerinden geçirdi. Sonra Klara Ludecke’le birlikte tünelden geçerek metro istasyonuna gitti, gazete bayiiinin yanındaki banka oturdular.

“Tek bir kutu var,” dedi Klara Ludecke. “Bayağı büyük, metalik. Galiba çelik. İçinde kaç tane makara var bilmiyorum. Altıncı ile Yedinci Sokaklar arasındaki Elli Yedinci Sokak’ta buluşalım. Bugün dahil iki hafta sonra, öğle saatinde, sokağın güney tarafında. Filmi eline vereceğim.”

“Sokağın güney tarafında, tam olarak nerede?”

“İleri geri yürüyün. Sizi bulurum.”

“Bir şey soracağım,” dedi Lightborne. “Filmin hikâyesi hakkında bir şeyler biliyorsanız, dinlemek isterim.”

“Naziler ilginizi çekiyor demek?”

“O dönem, o çağ. Büyük çöküş. Bruckner’i dinleyen pal-tolu insanlar. Hitler’in etrafındaki insanlara küçük şişeler içinde zehir sunuşu.”

“Bu teatral bir şey, gamalı haçlı bayraklar, projektörler.”

“Düğün yemeği,” dedi Lightborne. “Fegelein’in bahçede infaz edilişi. Kurt köpeğiyle yavrularının cenazesi.”

“Operamsı niteliği, dev alevler çekiyor sizin ilginizi.”

“Evet, uzakta Rus silahları, Hitler’in intihar etmek üzere olduğuna dair yanlış bir haberinin yayılması üzerine sığınakta yapıları tuhaf kutlama.”

“Son yemek spagettiymiş,” dedi Klara Ludecke.

New York treni istasyona girdi, 07:13 treni. Lightborne filmin çekildiği koşulları bir sonraki treni bekleyebilecek kadar çok merak ettiğini hissetti, tabii Klara Ludecke’in anlatacak bir şeyi varsa.

“Christoph’un babası, Oder’i Rus birliklerine karşı savunan bir tank birliğinde subaydı.”

“Ruslar’ın başında galiba Mareşal Rokossovski vardı.”

“Önu severdim. Heinz Ludecke’i. Utangaç, şakacı bir adamdı. Savaşta bir kuzeni vardı, adını bilmiyorum. Berlin’deki Führerbunker’de çalışan bir stenograftı. Kuzenin temel işi, Hitler ile Goebbels arasında geçen konuşmaları kaydetmekmiş.”

“Evet, hatırlamayı severlerdi,” dedi Lightborne.

“Savaşın son dönemlerindeki kargaşada Heinz, Ruslar tarafından esir alınmış, ama sahte belgelerle kaçmayı başarmış. Şu veya bu şekilde İngiltere’de mültecilerle yabancı işçilerin bulunduğu bir kampa gitmiş. Burada kuzenine rastlamış, kuzeninin yanında Belçika pasaportuyla Heinz’ın büyük bir ilgi gösterdiği anlaşılan bir paket varmış. Anlaşıldığına göre, Hitler’in uşağına, Führer’in tüm eşyalarını, sahip olduğu her şeyi yakma emri verilmiş. Bu paketi Heinz’ın kuzeni o eşyalar arasından kaçırmış. Kuzeni, Heinz’a, üzerinin aranma ve tutuklanma ihtimalinin kendisine oranla daha düşük olduğunu, bu paketin onda durmasının daha iyi olacağını söylemiş.”

“Onun yaptığı Büyük Frederick’in portresini yakmadılar,” dedi Lightborne. “Portrenin saklanması için özel emir verdi.”

“Bana pek ihtiyacınız yok Bay Lightborne.”

“Özür dilerim, devam edin.”

“Kendi filminizi çekseniz daha iyi.”

“Lütfen devam edin Bayan Ludecke.”

“Heinz hayatını iyi kötü bir düzene sokmuş. Kuzeni ortadan yok olmuş, bir daha hiç görünmemiş, tıpkı peri masallarındaki gibi. Tabii tüm bunları kocamdan öğrendim. Heinz’ın filmi seyredip seyretmediğini Christoph bile bilmiyordu. Heinz öldükten sonra -çok da geçmedi zaten ölümünün üzerinden- Christoph Almanya’ya gitti ve filmi aldı. Bunu babası hayattayken yapamamıştı, çünkü babası izin vermemişti.”

“Filmi neden imha etmemiş acaba?”

“Hitler’e bağlıydı, hayatı boyunca da bağlı kaldı. Filmdeki şeyleri görseydi ve filmde bazılarının söylediği gibi çirkin şeyler olsaydı eminim imha ederdi. Büyük ihtimalle filmi görmedi. Bilmiyorum. Belki başka bir izahı vardır. Bu da ancak film izlendikten sonra anlaşılabilir. Belki de hiçbir şey yoktur. Her neyse, kocam filmin varlığıyla ilgili söylentileri filmi edindikten sonra yeniden alevlendirdi.”

“Piyasayı kızıştırmak için.”

“Ateşlemek için, evet. Çok iyi bir strateji değilmiş, öyle değil mi?”

“Üzücü bir iş,” dedi Lightborne duygulanarak.

“Nasıl öldüğünü biliyor musunuz?”

“Kabaca.”

“Öldürüldüğünde üzerinde benim elbiselerim vardı.”

“Tanınmamak için. Ona baskı yapan insanların tanımaması için.”

“Zaman zaman yaptığı bir şeydi bu.”

“Bir tercih.”

“Giyinip şehre inerdi.”

“Anlıyorum.”

“Sadece elbiselerden hoşlandığını söylerdi. Erkeklerle ilişkisinin olmadığını söylerdi.”

“Doğru mu söylüyordu?”

“Bilmiyorum,” dedi Klara Ludecke. “O bölgede onu tanırlardı. Paketleme tesisinin yanındaki kamyon şoförleri. Ona giydiği elbiselerden dolayı Kızıl Kraliçe derlerdi. Daima kırmızı giyerdi, benim elbiselerimi. Haberim vardı. Ona izin verirdim.”

Lightborne bundan etkilenmesinin beklendiğini hissetti. Açık görüşlü, aydınlanmış tavırlı insanlardan. Bütün yapabildiğiyse, bu onu derin düşüncelere gark etmişçesine başını ağır ağır sallamak oldu. Konuyu değiştirmenin tam sırası.

“Merakımı bağışlayın Bayan Ludecke. Paketi vermek için neden iki hafta bekliyorsunuz? Bugün veya yarın elime geçer diye umuyordum doğrusu.”

“Bir teklif daha var, onu değerlendiriyorum.”

Lightborne sırtıttı, sinirsel bir tepki.

“Çok güzel,” dedi. “Filmden kurtulmak istediğinizi belirtten onca laftan sonra. Harika doğrusu.”

“Diğer tarafa da hak tanmalıyım. Benden zaman istediler. Nezaket icabı.”

“Nezaket icabı demek, harika. Nakaratlara bayılırım. Çocuk gibiyim.”

Klara Ludecke kendi haşın taktiklerinden hoşlanmışa benziyordu. Tüm bu enerji girdabının ortasında sonunda bir anlığına huzura kavuşmuştu. Belki de bu bir nesnellikti, kendisini trajik duygulardan arınmış bir şekilde değerlendiriyordu.

“Heinz’ın kuzeninin başına komik şeyler gelmiş,” dedi Klara Ludecke. “Heinz İngiliz kampındaki insanların kuzenine tekrar tekrar ‘Hitler gerçekte nasıl biriydi?’ diye sorduklarını söylerdi.”

Selvy yaşadığı binanın çatısında oturmuş şeftali yiyordu. Batıdan, güneşin kan kırmızısı titrek bir hale içinde asılı durduğu yerden ılık bir meltem esiyordu. Yirmi metre ötesindeki metal kapı yavaş yavaş açılmaya başlayınca şeftaliyi sol eline aldı. Gelen Lomax'ti, üzerinde polyester örgü pantolon, beyaz kemerle beyaz ayakkabılar vardı. Binada oturan üç çocuk da arkasından geldi.

“Bunlardan nasıl kurtulabilirim?”

Çocuklar onu Selvy'nin üzerinde oturduğu çıkıntıya kadar izlediler.

“Ne arıyon burda?” dedi çocuklardan biri.

“Burası bizim, beyaz.”

En küçükleri spor ayakkabısını Lomax'ın ayakkabısının kenarına sürttü, üzerinde hafif bir iz bıraktı.

“Dört kat peşimden geldiler,” dedi Lomax.

“Limuzinin çoktan parçalara ayrılmıştır,” dedi Selvy. “Şoförün çoktan gitmiştir.”

“Taksiyle geldim.”

“Ne bu, gayriresmi ziyaret mi?”

“Ne zamandır burada yaşıyorsun? Burada bulunduğun sürece hep burada mı yaşadın? Neden herkesin oturduğu yerlerde oturmuyorsun?”

Tüm bu konuşmalar sırasında çocuklar Lomax'ın etrafına toplandılar, onu kızdıracak şeyler söylediler, giysisiyle alay ettiler. Selvy, Lomax'ın terlediğini, çok rahatsız olduğunu fark etti. Küçük çocuk, ayakkabısını Lomax'ın diğer ayakkabısına sürttü. Selvy, Lomax'ın yumruklarını sıkıştığını gördü. Çok gergindi. Ne yapacağını bilmiyordu.

“Karanlık oluyo, beyaz.”

“Hiç yaşamadığın bi yerdesin ve karanlık oluyo.”

“Üzerine işiim, beyaz.”

Küçük çocuk, ayakkabısını ayakkabısına sürttü yine. Bir diğeri elini teras çıkıntısının üstüne sürttü, eli kül ve katran oldu. Sonra Lomax’e doğru yanaşmaya başladı, diğer elini sallayarak onu şaşırtmaya çalışıyordu. Eli Lomax’in İskoç desenli pantolonuna uzandı. Lomax yarı saldıran yarı savunan bir hareket yaptı, çocuk ödü patlamış numarası yaparak çabucak uzaklaştı, başını bir aşağı bir yukarı sallıyordu. Lomax ceketinin altındaki kılıfından Walther marka otomatik bir tabanca çıkardı. Bağırıyordu, tabancayı suratlarına doğru sallıyordu. Çocuklar yavaş yavaş geri çekildiler, gözlerinin akları karanlıkta parlıyordu. En küçükleri sakız çiğniyordu. Tabancadan etkilensinler mi, korksunlar mı bilemediler. Lomax’e inanmış gibiydiler. Ateş edecek kadar öfkelenmişti. Çocuklar kapıya yaklaştıklarında rahat bir nefes aldılar. Tekrar ufaktan horozlanmaya başladılar. Yürürlerken kışkılarını çalımli çalımli sallayarak kapıdan geçtiler.

Lomax hâlâ bağırıyor, küfürler yağıdırıyordu. Selvy onun tabancayı kılıfına yerleştirişini izledi, elleri biraz titriyordu. Nihayet sakinleşti, cebinden bir mendil çıkardı, mendile birkaç kez tükürdü. Sonra sağ ayağını çıkıntıya dayadı ve ayakkabısının üzerindeki izleri silmeye başladı. Selvy şeftaliyi bitirdi, çekirdeğini omzunun üzerinden havalandırma bacasının içine attı.

Saat 08:13’te Grand Central’a giderken Lightborne içinde bulunduğu durumun iki yönünü kafasında tarttı. Birincisi, filmi elinde bulunduran herkes tehlikeyi göze almak durumundaydı. İkincisi, Christoph Ludecke alıcılara filmi seyretme olanağı tanımadan doğrudan -paranın yarısını avans olarak isteyerek- elinden çıkarmaya çalışmıştı. Şafidilliği bir tara-

fa bırakılırsa, bu davranışı filmin tahmin edildiği kadar ilginç bir film olmadığını gösteriyordu. Ludecke koparabildiğini koparıp kayıplara karışmaya niyetliydi. Ayrıca işin içinde büyük paralar döndüğünü de gösteriyordu bu.

O akşam biraz geç bir saatte Lightborne'un telefonu çaldı. Ahizenin öteki ucundaki adam ismini vermedi.

"Glen Selvy'yi tanıyorsunuz."

"Evet," dedi Lightborne.

"Benim temsilcimdir kendisi."

"Koleksiyon yapıyorsunuz."

"Doğru," dedi adam. "Yakın zamanlarda Glen bana sizin alışılmışın dışında bir teklifiniz olabileceğini söylemişti."

"Belli taahhütler verildi."

"Ama konu henüz bir netlik kazanmadı."

"Yoruma bağlı," dedi Lightborne.

"Anladığım kadarıyla dul kadın zorluk çıkarıyor. Kadınlı konuştum. Benim sorunum parçanın değerini tespit edecek durumda olmamam. Ayrıntılarla ilgilenecek birine ihtiyacım var. Ama tabii başka bir koleksiyoncu adına çalışıyorsanız konuşacak bir şeyimiz kalmamış oluyor."

"Bir şeyler yapabilirim sanırım," dedi Lightborne. "Size nasıl ulaşabilirim?"

"Ulaşamazsınız."

"Neden bu işi Selvy'ye bırakmıyorsunuz?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Günlerdir ortalarda yok. Telefonlara cevap vermiyor."

"İyi o zaman."

"Kadın benden haber bekliyor."

"Bir de benim ücretimin konusu var tabii," dedi Lightborne. "Aracılık etmeyi, insanları bir araya getirmeyi, ince ayrıntılarla uğraşmayı severim. Ama bu iş çok hassas davranmayı gerektiren bir operasyon halini almaya başladı. Taşıdığı riskler

kendimi normalde hiçbir şekilde maruz bırakmayacağım kadar yüksek.”

“Uygun bir mükâfat istiyorsunuz.”

Muğlak cümlelerle atışıp dururlarken Lightborne karşıdaki adamın sesinin neden nötr, ses tonunun neden vurgudan, çeşitlemeden, şiveden uzak olduğunu anladı. Adam başından beri bunları gizlemeye çalışıyordu. Lightborne, Selvy’nin patronunun kim olduğu hakkında her zaman akla yakın bir fikri olmuş olduğunu belirtmek istedi adama. Bu küçük bir dünyaydı, pornonun dünyası yani, ve zamanlarını daha gösterişli yerlerde geçirenler bile, eninde sonunda geri kalanlar, yani sefih varlıklarını ucu ucuna sürdüren marjinal ayaktakımı tarafından tanınır hale geliyordu.

“Tarih çok rahatlatıcı bir şey,” dedi Lightborne adama. “İnsanlar da bu yüzden koleksiyonculuk yapmıyorlar mı zaten? Somut geçmişin bir parçasına sahip olmak için. Hayat su gibi akıp gidiyor, bizler de teselliyi ölümsüz şeylerde arıyoruz.”

Bu, Lightborne’un koleksiyonculuğa yeni başlayanlara yaptığı konuşmaydı. Bunun bir makara filme uyup uymadığı ise onu şu anda hiç ilgilendirmiyordu.

“Güzel bir günbatımı,” dedi Lomax.

“Öyle, evet.”

“Neden herkesin yaşadığı yerlerde yaşamıyorsun?”

“Konuya gel.”

Lomax ona bir sigara ikram etti.

“Senden hedef olarak bahsedildi.”

“Yeni bir ayarlama söz konusu o zaman.”

“Ayarlama yapmak istiyorlar, bu kesin.”

“Frankie’nin Tropik Barı.”

“Evet,” dedi Lomax. “Şehir dışından biri. Salağın teki. Yeleğine bir tane kondurmuşsun, bilmiyorsan diye söylüyorum.”

“Silah onu kullanıyordu, o silahı değil.”

“Doğru, çok doğru, su katılmamış bir salak.”

“Neden hedef olarak tayin edildim Lomax?”

“Bana ismimle hitap et.”

“İsmini bilmiyorum ki.”

“Arthur.”

“Bu ayarlamamanın nedeni ne?” diye sordu Selvy.

“Öncelikle Ludecke’in dul karısıyla anlaştın. Onunla birlikte Berlin filmini pazarlamaya çalışıyorsun.”

“Saçma.”

“Ev dinleniyordu. Allahın belası cihazı çalışmaz hale getirdin. Bazı çevrelerde bu senin suça ortak olduğun şeklinde algılandı.”

“Bunların bizim cihazlar olduğu hiç aklıma gelmedi inan. O evi dinlememiz için bir neden yoktu bana göre. Eğer o evi dinliyorsaydık Arthur, neden bundan benim haberim yok? Bir dinleme cihazı bulursan onu yok etmen gerekir.”

“Dinleme cihazını bozman hoş karşılanmadı. İçinde bulunduğumuz yapıda, bu türden her cihaz neredeyse dinsel öneme sahipmiş gibi muamele görür. Bunu bilmen gerekiyordu.”

“Başka?” dedi Selvy.

“İkincisi, *Koşan Köpek*’le olan ilişkin de hesaba katıldı.”

“Açık konuş.”

“Görüştüğün şu kadın. Daha nasıl açık konuşayım?”

“Çok ilginç, biliyor musun, o gece aklıma ilk gelen şey hedefin o olduğuydu. Percival’la ilgili makalesi yüzünden. Sonra bu çok saçma, dedim kendi kendime. Mümkün değil. Saçmalıyorum, dedim. Bu kadar da sert olamazlar. Çılgınlık bu, bütünüyle.”

“Hedef sendin,” dedi Lomax. “Tabii böyle olması planlanmamıştı. Senin yalnız olman gerekiyordu. Ve de silahsız. Ama silahlıydın. Neden silahlıydın? Hele bunun hiçbir bahanesi yok.”

“Neden bahsediyorsun Arthur, sen de biraz önce az kalsın üç çocuğu vuruyordun. Silaha ihtiyacın var mı, içinde silah lazım mı?”

“İş gereği sanırım.”

“İş gereğiymiş.”

“Belki de silah seviyoruz, ne bileyim.”

Selvy, Lomax’ın kıkırdamasının sona ermesini bekledi.

“Onunla yatıyorum.”

“Onunla yatıyorsun,” dedi Lomax. “Açık sözlülüğün için sağ ol.”

“Ama bu, o dergiyle ilişkim olduğu anlamına gelmez.”

“Bize ulaşan bilgi başka ama. Bize ulaşan bilgiye göre sen Robbins’i doğru yöne sevk ediyormuşsun. Yakın zamanlarda olanlar da bunu destekliyor. Ama bunları bir kenara bırakalım artık. Buraya kendi isteğimle geldim, taksitle, sana birtakım ayarlamalar yapmak istediklerini anlatmak için. O kadar.”

“En son neler olmuş?”

“Robbins koleksiyonu bulmuş.”

“Benim yardımım ile değil ama,” dedi Selvy. “Benden yardım falan almadı.”

“Şömineye taktığın şu ağırlığa hassas cihazdan gelen sinyale bakılırsa, söz konusu gece şömineden geçen kişi Percival değil. Daha hafif biri. O gece oradaydı. Sana kasetleri dinletebilirim.”

“Peki beni böyle bir şey yapmaya iten şey ne?”

“Aşıkâr, seks, apaçık ortada.”

“Seks, apaçık ortada demek.”

“Bilinmedik bir şey değil,” dedi Lomax. “Hanımefendi isim yapmak istiyor. Olivetti’sinde tıklar tıklar yazıyor. Yarım yüzyıllık gerçekleri ortaya çıkaran kişi. Yanlış hedefe yöneldiğinde onu düzeltiyorsun. Şak şak, tıklar tıklar. Taktiğe ihtiyaç duyduğunda ona gerekenleri veriyorsun.”

“Size ulaşan bilgiden bahsettin. Size ulaşan bilgi farklı. Bu yaptığın spekülasyondan, oyun oynamaktan başka bir şey değil.”

“Dayandığı bilgiler güçlü. Doğru, tüm verileri beklemediler. Çok kısa bir sürede, aceleyle kararlarını verdiler. Ama sen Robbins’in kaynağıydın, öyle değil mi? Geriye bakılarak değerlendirildiğinde bunun doğruluğu teyit edildi. Teknik olarak, onları aceleci davrandıkları için suçlayabilirsin. Kötü bir iş çıkardıklarını söyleyebilirsin. Bunu sürekli yapıyoruz zaten. Bir sürçme olmuş. Cidden endişeleniyorum bundan.”

Selvy bütün bunlardan sıkılmıştı. Bu, bir şeyleri yüzeye veya yüzeye yakın bir yere çıkarıyordu, bilip bilmemeyi hiç umursamadığı şeyleri. Dokuları, karışıklıkları, muammaları, sözcükleri. Bu, rutini tehlikeye sokuyordu.

“Buraya gelmemin asıl sebebi...” dedi Lomax derin bir nefes alırken. “Yeni bir operasyon var. Bu sefer anladığıma göre biraz farklı bir şeyle karşı karşıya kalacaksın.”

“Neyle?”

“Eski Güney Vietnamlı koruculardan oluşan bir suikast timiyle.”

“Kaç kişilik?” diye sordu Selvy.

“İki.”

“Ne taşıyorlar?”

“Emin değilim.”

“Güzel bir konuşmaydı,” dedi Selvy.

“Özel bir projeye bağlılar. Küçük bir projeye. Vietnam’dan son anda çıkarılmışlar, sonra da buraya getirilmişler.”

“Bu küçük orospu çocuklarının işimize yaradığını duyduğuma sevindim, ne diyeyim.”

Lomax’ın elleri cebindeydi, spor kabanının etek kısımları yukarı çekilmişti. Triko gömleğinin göğüs cebinde bir timsah nakışı vardı. National Havaalanı’ndan kalkan bir uçak nehir boyunca yol alıyordu. Lomax pantolonundaki katran lekesine baktı.

“Bilmeni isterim,” dedi. “Eimden gelse hepsini geri aldım. Bütün süreci.”

“Sakin.”

“Kendim de bu işten çıkmak istiyorum. Bir süre temiz durmak. Kendim için bir şeyler yapmak.”

“Elbette köpeklerin, köpek yavruların var.”

“Taşradan bir yer satın almak.”

“Köpeklerin koşmak için alana ihtiyacı var,” dedi Selvy.

Selvy gece yarısı Philadelphia’nın kuzeyindeki Interstate 95 karayolundaydı. Toyota arabasının arka koltuğunda birkaç giysi ve çeşitli eşyalarla dolu birkaç karton kutu vardı. Sigara içiyor ve radyo dinliyordu. Sabit sınırlar ve zifiri karanlık. Bir süre sonra radyoyu kapattı ve penceresini açtı. Otoryolda neredeyse hiç araba yoktu, ama arabanın içini bir uğultu kaplamıştı. Hava akımının neden olduğu bu ses anayollar da yaptığı yolculukların ayrılmaz bir parçasıydı. Öyle ki, bu uğultu nedeniyle arabanın çıkardığı normal sesleri bile duymıyordu. Bu uğultu biraz arabasından, biraz açık yoldan, biraz da gecenin gücündendi.

Moll Robbins oturmuş daktilosunun tuşlarına bakıyordu. Solundaki duvarda neondan yapılma bir şekil vardı, mavimsi

beyaz, namlusundan duman çıkan bir tabanca şekli. Masaya dayadığı dirseğinin yanında bir bardak buzlu çay ve yarısı yenmiş bir yağda kızartılmış hamur tatlısı vardı. Daktiloda gevşek duran beyaz kâğıt boştu.

Ayağa kalkıp kapı deliğinden bakınca, kapıyı tıklatanın Selvy olduğunu ve onun gelişinden pek de memnun olmadığını fark etti. İçindeki bir şey onun tam da şu an ziyaretine gelmiş olmasına itiraz ediyordu. Kötü bir zamanlama, hepsi buydu belki de.

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum,” dedi Selvy.

“Uyanığım, yeterince tuhaf bir durum.”

“Sabahlığını beğendim. Bu pek de sana göre bir şey değil ama, yoksa öyle mi?”

“Silahşör. Otur, sana içecek bir şeyler getireyim. Bu sabahlık değil, çay elbisesi. Ben çay içiyorum.”

“Ben viski içiyorum,” dedi Selvy.

“Başka ne olabilirdi ki? Silahşörün özel içeceği. Atını günbatımına doğru sürüp gittiğinden beri New York Polis Departmanı seni arıyor, dere tepe her yerde. Düzenli aralıklarla telefon alıyorum. Bölge polisinden, cinayet masasından, kayıp insanlar bürosundan.”

“Adımı biliyorlar mı?”

“Hayır.”

“Onlara ne söyledin?”

“Seni o gece barda tavladığımı. Sana pas verdiğimi. Senin cazibene dayanamadığımı.”

“İnandırıcı,” dedi Selvy.

“Evet, tatlı kız, ama bir farkla, sen Clark Gable değilsin, ben de Jean Arthur. Olayla ilgili bir şeyler çıkarabildin mi bari?”

“Maalesef.”

“Polisin elinde bazı kanıtlar var besbelli.”

“Polislerin bir boktan haberi yok. Polisleri boş ver.”

Moll, Selvy’nin kadehini doldurdu. Selvy dalgın, ihtiyatlı ve biraz da tehlikeli görünüyordu, Moll’a kapısında ilk belir-diği günkü halini hatırlattı. Moll şişeyi yerine koydu, odanın bir köşesine oturdu ve onu incelemeye koyuldu.

“Burada yeni bir şey var.”

“Ne?” dedi Moll.

“Neon.”

“Dayanamadım aldım. Daha parlak. Geçici ve parlak. Hayatımın hikâyesi. Buraya bakınca mobilya denecek hiçbir şeyimin olmadığını fark ediyorum. Giysileri yatak odasındaki kutulara koyuyorum. Açılır kapanır bir masa üzerinde çalışıyorum. Duvar raflarım var. Bu yeter de artar bile, değil mi? Kendiine ait bir arsanın üzerindeki bir evde oturmuyorsan gerçek eşyalara sahip olmanın bir anlamı yok. On, yirmi, otuz kat yukarıda havada süzülüyorsan, oyuncakların, parlak topların ve süslerin içinde de yaşayabilirsin pekâlâ.

“Bu bir tabanca. İlk baktığımda bu açıdan göremedim. Bir altı patlar.”

“Bunu önceki gün gördüm. Dayanamadım. Hayat hikâyem de böyledir. Dayanamama huyum vardır.”

“Neye dayanamazsın?”

“Net göremediğim her şeye.”

Selvy başıyla daktiloyu işaret etti.

“Rahatsız ediyorsam söyle.”

“Hiçbir yere varamıyorum.”

“Nereye varmak istiyorsun?”

Moll ona bakarak iyice öne eğildi, ellerini dizlerinin hizasından aşağıya sarkıtmıştı, divanın ucundan aşağıya kayacak gibi duruyordu, önceden hesaplanmamış komik bir hareket olsun diye.

“Sen kimsin Selvy?”

Selvy arkasına yaslandı, kasıtlı bir karşı hareket, bir geri çekilme biçimi ve derin bir yorgunluk ifadesiyle gülümsedi, kendi kendini yadsıyan bir gülümsemeyle. Sorunun doğası gereği kendisini ilgilendiren öneminden tümüyle uzaklaşmaya çalışır görünüyordu.

“Earl Mudger kim?”

“Bilmiyorum.”

“Lomax kim?”

“Lomax. Bilmiyorum.”

“Tüm bu sorulara verilecek kendi cevaplarım var tabii.”

“Bunları onaylayamam.”

Moll masanın üzerinden buzlu çayına uzandı. Gecenin bir yarısıydı. Biraz yorgundu, bunun insanı hemen uykuya daldıran yorgunluklardan olmadığıнын farkındaydı. Belki de tam tersi olurdu hatta. Uykuya dalmak daha fazla emek harcamasına, işi uzatmasına neden olabilirdi. Bardaktaki buz erimiş, çayın tadını alıp götürmüştü.

“Gizlilik nasıl bir şey? Gizli hayat. Bunun cinsellikle ilgili bir şey olduğunu biliyorum. Bunu öğrenmek istiyorum. Homoseksüel bir hayat mı?”

“Uçuyorsun,” dedi Selvy.

“İngilizler de casuslukta bu yüzden iyi değiller midir zaten? Belki de öyleymiş gibi görünüyorlar. Bu da aynı kapıya çıkar. Bu neredeyse ulusal özelliklerinden kaynaklanıyor, öyle değil mi?”

“İngilizlerin dünya haklarını kontrol ettiklerini bilmiyordum.”

“Ne hakkı?”

“İbnelik hakkı,” dedi Selvy.

“Hayır, demek istediğim arada bağlantı var. Hepsi bu. Eğilim kendine bir çıkış noktası buluyor. Casusluğun cinsel

kaynakları ve düzeni olan bir dil, bir sanat olduğunu söylemek istiyorum. Aslında bunu bu kadar Freudyen bir ağızla söylemek niyetinde değildim.”

“Teori üretmeye açığım,” dedi Selvy. “Başka ne var bakalım elinde?”

“Bağlantı içinde bağlantılar var. Komplo çağındayız.”

“İnsanlar hep merak ederler.”

“Bu bağlantılar, halkalar, gizli ilişkiler çağı.”

“Ne derdin?”

“Neye?”

“Sana şunu söylemiş olsam,” dedi Selvy.

“Söyle.”

“*Koşan Köpek*’in bir propaganda aracı olduğunu.”

“Kimin? Dalga geçiyorsun.”

“Kimin olduğunu bilmiyorum.”

“Bu çok saçma Selvy.”

“Haklısın, dalga geçiyorum.”

“Bu gülüşü hiç sevmiyorum.”

“Ufak bir şaka sadece.”

“İşe yaramaz bir dergi, doğru. İnsanların biraz önce bahsettiğim inançlarıyla oynuyoruz, doğru. Dünya çapında komplolar. Fantastik suikast planları. Ama hiç kimsenin propaganda aracı falan değiliz.”

“Ben gülüyor muyum? Bak.”

“Yani, tamam, haberleri olabildiğince abartarak veriyoruz. Dalga geçiyorsundur umarım.”

“Dalgacıyım,” dedi Selvy. “Dalga geçmeyi severim.”

“Kimin aracı?”

“Sen şakadan anlamaz mısınız?” dedi Selvy. “Birinin şaka yapıp yapmadığını anlayamaz mısınız?”

“Çünkü senin şakan bu Allahın belası derginin adını nasıl koyduğumuzu hatırlatıyor. Bu ismi ironik olsun diye koy-

muştuk tabii. O zamanlar gündemde olan Hanoi hattından yola çıkarak. Bilinen bir sataşma sözünden.”

“Hangi söz?”

“Emperyalizmin uşakları ve koşuşan köpekler.”

“Hatırladım şimdi.”

“O dönemin hayhuyunu düşünürsen radikal bir yayın için çok yerinde bir isimdi. Bu isim o zamanlar ses getiriyordu. Baştan aşağı ironi yüklüydü.”

Moll divanın ucundan kayarak yerde bağdaş kurdu.

“Az kalsın adını *H.C. Porny* koyacaktık. H.C. Porny, dergide kullanmayı düşündüğümüz bir çizgi karakterdi. Hükümeti temsil edecekti. Daha doğrusu, hükümeti ve büyük iş çevrelerini. Kısa boylu, şişman, yan yan bakan yaşlı bir adam. Sam Amca’nın yerine onu ulusal simge haline getirmeyi ümit ediyorduk.”

“H.C. *Hard Core* anlamına geliyor herhalde.”

“Ne yazık ki karikatüristimiz AD’den gitti. AD, yani aşırı doz. Böylece H.C. Porny daha doğmadan öldü. O sıralarda sen nerelerdeydin Selvy?”

“Oruç tutuyordum.”

“Eminim öyledir. Dua edip oruç tutuyorsundur. İnsanlar üzerlerinde baskılı tişörtlerle dolaşıyordu. Herkeste bayrak şeklinde etiketlerden vardı. İnsanların arabalarında çıkartmalar vardı. AMERİKA: YA SEV YA TERK ET. Sonra bir arkadaş, çok iyi niyetli olduğu açık bir arkadaş, küçük İsveç yapımı arabamın tamponuna yakışacağını düşünmemi sağlayacak kadar hınzır bulduğum bir çıkartma verdi bana. VİETNAM: YA SEV YA TERK ET. Sonra, kırmızı ışıktaki durduğum bir sırada Seksen Altıncı Sokak’ta bir bardan çıkan iki herif sallana sallana arabamın yanına gelmesin mi? Çıkartmamı görüp arabama her tarafı dökülene kadar vurmaya başlamasınlar, her şey çığıından çıkmasın mı, başkaları da gelip

onlara katılmasın mı? Olayın sonunda ayak bileğim kırıldı, arabam neredeyse haşat oldu.”

“Savaş dönemlerinde herkes heyecanlı olur. Bunları hep görüyoruz.”

“Elbette, parklarda ve sokaklarda sevişen insanlar vardı. Ne de güzel saçmalıklardı! Peki sen ne yapıyordun o sıralarda? Seni dinliyoruz hadi.”

“Çöle hazırlanıyordum.”

“O Allahın belası 38’liğini yağlıyordun.”

“Benim çöl dönemimdi o dönemler.”

“Daha iyi bir Amerika için ateşten çemberlerin içinden atlıyordun.”

Selvy’nin gözlerini kapatıp uykuya dalışını izledi. Birkaç saniye içinde dalmıştı. Temiz kalpliler, diye düşündü Moll. Büfede biraz brendi buldu, bir süre içerek ve onu uyurken seyrederek zaman geçirdi. Duvar rafındaki dijital saat günler önce 04:01’de durmuştu. Şimdi de saat 04:01 olabilirdi. Brendiyi bitirdi, kemikleri çıtırdarak ayağa kalktı. Selvy’nin başı sola dönüktü. Moll eliyle onun yüzüne dokundu: Uyku ve ılıklik. Sonra diğer eliyle de dokunarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Selvy nihayet gözlerini açtı. Moll onun kendine gelmesini bekledi.

“Bugünkü aklın olsaydı o zaman ne yapardın?”

“Bugünkü aklımla mı?” dedi Selvy.

Karanlıkta seviştiler. İki de yarı uykuluydu, bir hızlanıyor, bir yavaşlıyorlardı. Sonra yatakta çapraz yattılar, derin derin ve düzenli nefes alıp veriyorlardı, zaman zaman bir şeyler mırıldanıyorlardı. Moll, rüyaydı herhalde, diye düşündü onun gün doğumunda çırılçıplak halini görünce. Günün ilk ışıklarıyla bir rüya, vücudu kaskatı yere çömelmiş, hafif öne eğik, kolları dizlerine sarılmış, başı eğik, gri bir mekânda bir rüya, hareketsiz, tümüyle durgun, diye düşündü Moll

sonradan. Sanki Selvy vahşi doğada nasıl hayatta kalınacağını bilen birilerinden nefes alıp verişini bile askıya almayı öğrenmiş gibi.

4

Kestane ve altın sarısı pezevenk arabası bir çıplaklar kulübünün önüne iki park yerini işgal edecek şekilde park etti. Etrafına meraklı bir kalabalık toplandı, daha çok düşen bir yıldırım biçiminde yeniden yapıtılmış arka camı yüzünden.

Times Square’de cumartesi gecesiydi. Herkes kostümler içindeydi. Kovboylar, motosikletçiler, travestiler, punk rockçılar, sahte polisler, Moon tarikatı üyeleri, Çingeneler, Kurtuluş Ordusu’nun müdavimleri, siyah pelerinli ilerlemeci Evangelistler, üzerlerinde safran renkli cübbeler, ayaklarında spor ayakkabıları olan dazlak Krişna rahipleri. Her yerde parıltı ve çöplük. Kısacık şortlar, sarı peruklar, yana yatırılmış şapkalar, gümüş renkli çizmeler. Mevsimin son kavurucu sıcakları. Rutubetli hava dalgaları kalabalığın üzerinden akıyor. Kornalar çalıyor, motorlar çalışıyor, plak dükkânlarındaki hoparlörlerde müzik inliyor. Havada bir bataklık ateşi var. Herkes sucuk gibi terlemiş, gözler cam gibi ve mesafeli. Rahipler, kapıcılar, yer göstericiler, Fransız denizciler, West Point bahriye öğrencileri, kabank Alman etekli garson kızlar, fesli Arap Soyluları.

Adamların ikisi de istiflerini bozmuyor, sıcaktan hiç etkilanmemiş görünüyorlardı. Selvy onları ilkin bir saat önce, bir mil öteden, Coliseum’un yakınındayken fark etmişti. Şimdi bir köşede durmuş, sözde Hinduların dans edip şarkı söylemelerini seyrediyorlardı. İkisi de kısa boyluydu, ikisinin de ayağında kovboy çizmeleri vardı; birinin gözlüğünün camla-

rı daha koyu renkliydi. Rahipleri komik bulmuşlardı. Ara sıra parmakla göstererek onlara gülüyorlardı.

Selvy sokağın karşısına geçti. Broadway’de kuzeye doğru yürürken elinde telsiz bulunan bir çocuk neredeyse onunla yan yana yürüyordu. Sihirli mesaj. Üstsüz tilt oyunu. İskandinav ten oyunları. Çocuk sıkıydı, on altı yaşlarında falandı. Bir zamanlar parlak olan ama kendini geliştirememiş insanlara özgü süper enerjik bakışlara sahipti. Telsizin yaklaşık üç metrelik bir anteni vardı, tiyatro binalarının tentelerine değecek kadar uzundu. Çocuk bu yüzden kaldırımın ucunda, hatta sık sık kaldırımın kenar taşının üzerinde dengesini koruyarak yürümeye çalışıyordu. Kırk Beşinci Sokak’ta telsizi ağzına yaklaştırdı.

“Mavi kod,” dedi. “Tüm birimleri harekete geçirmeye hazırlanın. Sokaktaki insanlar pozisyonunuzu alın. Birinci kamera, mavi kod. Çekime geçiyoruz. Buraya ışık yansıtın. Bu set kapalı. Kamera çalışıyor millet. Herkes canlı. Canlı çekiyoruz. Bu canlı çekilen bir sahne. Ses kaydına geçmeye hazırlanın. Tamam, taksi şoförleri, duyalım bakalım sizi. Kablolara dikkat edin. Set, görevliler hariç herkese kapatılmıştır. Çıplak sahne, çıplak sahne. Herkes hareket etsin, lütfen. Bölgeyi terk ediyorum. Tekrar ediyorum. Bölgeyi terk ediyorum.”

Cızırtılarla, rasgele sesler ve uğultularla dolu bir şekilde kaldırım taşından aşağı atladı ve sokağın karşısına çaprazlama geçti. Şimdi arkasında kendisinden küçük dört çocuk vardı. Selvy Sekizinci Sokak’ta bir İrlanda barı buldu. Birkaç kadeh viski yuvarladı ve bir şeyler olmasını bekledi.

Ham çelik parçasının rengi kiraz kırmızısıydı. Earl Mudger parçayı bir maşayla tutarak örse yatırdı ve çift taraflı bir çekiçle döverek istediği şekli vermeye çalıştı.

Eldivenlerini çıkardı, iş gözlüğünü taktı. Ham çelik parçasını, bileğitaşında bileyerek daha iyi şekil verdi, fazlalık metal parçalarını attı.

Gözlüğünü çıkarıp bir kancaya astıktan sonra bir şerit testere, bir matkap, bir torna, bir bileğitaşı ve küçük bir fırın bulunan odaya geçti. Çelik parçayı ocakta yirmi dakika kadar ısıttı, sonra soğutma yağına batırdı.

Bodrumdaki iki odanın küçüğüne geri döndü, parçayı kendisinin tasarladığı test makinesinin metal aksamına yerleştirdi. Makinenin çarkları, ölçekleri, kolları, ağırlıkları, bir manivela kolu, çok biçimli kesilmiş bir elmas ucu vardı ve çeliğin sertliğini ölçüyordu. Önce parçanın sertlik derecesi tahmin ettiği gibi yüksek çıktı. O düzeyde parça çok kınılgandı. Parçayı bir saat kadar daha ısıttı. Soğuduktan sonra parçayı yeniden test etti. Bu sefer olması gerekene yakın bir derecedeydi. Kolayca kırılmayacak veya paralanmayacaktı. Keskinliğini koruyacaktı.

Önlüğünü çıkardı ve bir sigara yaktı. Sonra bir çalışma masasının üzerine sırtüstü yatarak tavana yükselen sigara dumanını seyretti. Üst katta bebek ağlıyordu.

Selvy'nin yanındaki adam bira içiyordu. Başında bir gezinti şapkası vardı, iyice önüne çekmişti, siperliği neredeyse burnuna değiyordu. Kâğıt ve bozuk paraları önündeki küçük bir bira birikintisinin içindeydi.

“Televizyondan mısın?”

“Hayır,” dedi Selvy.

“Eski Madison Square Garden bu sokağın tam karşısındaydı. Buraya her zaman televizyondan birileri gelirdi. Knicks taraftarları, Rangerlar. Bunu söylüyorum, çünkü sansasyonel bir şey çekiyorum. Madison Caddesi bunu görmeli.”

Selvy'nin ona ne çektiğini sormasını bekledi. Selvy aynaya bakıyordu. Adamlar bardaydı. Erkekler tuvaletinin yakının-
daki bir masaya oturduklarını gördü. Birisinin bıyığı vardı,
çok seyrek. Güneş gözlüklü diğerinin yüzü süzgündü. İkisi-
nin de üzerinde ince rüzgârlıklar vardı.

“Çektiğim şeyin konusu ölümüne mücadele. İnsanla ku-
tup ayısı karşı karşıya. Müthiş savaş. Kutup ayısı acımasızdır.
Kutup ayısı bir rengineyi sürüsünü saniyeler içinde yok ede-
bilir. Shunko Hokada'yla görüşüyorum. Sumo güreşçisi. Üç
saniye elli salisede işi bitiriyor. Menajerleri şimdilik güçlük çı-
karıyor, ama işi kapacağımızı zannediyorum. Bu arada müsä-
baka için Malawi'nin başbakanıyla pazarlık halindeyim. Bir
futbol stadyumunun ortasında kurulacak büyük bir kafes ge-
tiriyorum gözümün önüne. Şimdi Malawi'de kutup ayısını
nereden bulacağımızı merak ediyorsundur.”

Selvy tabureden kalktı ve dışarı çıktı. Aynı yoldan Times
Square'e doğru yürümeye başladı tekrar. Çıplak karate. Pa-
gan banyolar. Savaştan çıkmış gibi görünen bir Cadillac,
Broadway yolunda ağır ağır ilerledi, camlarının birinden bir
adam ayağını dışarı sarkıtmıştı. Araba salına salına geçti, ça-
murlukları çamur içindeydi, kapılarının dördü de çizgiler ha-
linde toza bulanmıştı. Selvy arabanın kestane ve altın sarısı
pezevenk arabasına arkadan yavaşça bindirdiğini gördü. Cam
kırılması sesi. Küçük toz bulutları. Etraftakiler zevkten dört
köşe olmuşlardı. Olayın kazanacağı boyutu bildiklerini doğ-
rularcasına birbirlerine neşeyle baktılar.

Arabanın sahibi pezevenk saniyesinde ortaya çıktı. Bir tu-
tam sakalı vardı, vizon şapkası ve ince siyah kadife takımıyla
inançlı bir Yahudi'ye benziyordu azıcık. Küçük aceleci adımlar-
la yürüdü, yarım yamalak bir dansçı gibi, kaldırım kenarın-
daki bu onu mağdur etmiş, sabrını tüketmişti, kırık cam par-
çaları ile tamponlarından kopup dökülmüş kuru çamur par-

çalarının içinde bir yürek gibi atmakta olan Cadillac'ı kesmeye başlamıştı bile.

Selvy'nin çevresini bir yığın meraklı sarmıştı. Selvy istemediği bir yöne zorla sürüklenmemek için bir tentenin ayağına tutundu. Birkaç genç kızın kafalarının üzerinden kalabalığın öbür tarafındaki iki adamı gördü, bir konuda ciddi ciddi tartışmaktaydılar. Kendisini fark edip etmediklerinden emin değildi. O bol rüzgârlıklarının altında ne taşıdıklarını kestirmesi de zordu.

Cadillac'ın kapıları yavaşça açıldı, çeşitli ebatlarda ve tiplerde bedenler görüntüye girdiler. Arabanın içi Hispanik (polis onlar için kullandığı resmi sıfat) doluydu, on-on bir kişi, bunların en az üçü çocuktı. Kalabalık dikkatini tekrar pezevenge yöneltti.

Çevresindekilerin çoğu kendilerini alamayarak sokağa doğru dört adım atınca Selvy tentenin desteğine sıkıca tutundu. Kaza mahallinde trafik durmuştu. Kalabalığın başka yerlerinde meydana gelen hareketlilik nedeniyle meraklı kitle bir oraya bir buraya sallanıyordu. Tıkanmış trafikte yol alamayan bir polis arabasının sireni sabit bir sesle çalıyordu.

Selvy insanları kenara itti ve en yakınındaki açık kapıya yöneldi. Uzun bir merdivenden çıktı. Her iki yanındaki duvarlar grafitiyle doluydu. Merdivenin tepesine ulaşınca dönüp arkasına baktı. Sonra koridorda yürüdü. Perdeli bölmelere ayrılmış birkaç odanın önünden geçti, birkaç kişi ortalarda dolanıyordu. Kapısında bir adam bulunan başka bir odanın önünden geçti.

“Canlı çıplak kadınların fotoğraflarını çekin,” dedi adam uykulu bir sesle.

Selvy sağa, başka bir koridora döndü. Bir pencerenin önünde durdu. Aşağıdaki sokakta bir atlı polis kalabalığın içinden ilerliyordu. Selvy kapısı açık bir başka odanın daha

önünden geçti. Aletler, yeni çıkan ürünler, cihazlar, kremler, yağlar, seks oyuncakları. Sadece toptan satış. Koridorun sonunda üzerinde cart kırmızı renkli bir yazı bulunan siyah metal bir kapı vardı: ÇIPLAK HİKÂYE ANLATILIR.

Selvy arkasına baktı. Sonra kapıyı açtı ve içeri girdi. Girişteki ofiste bir masa, bir telefon ve birkaç sandalye vardı. Başında kısa kenarlı fötr şapka bulunan şişman siyah bir adam masada oturuyor, puro içiyordu. Önünde bir at yarışı bülteni vardı.

“Biraz bekleyeceksin,” dedi adam.

“Hikâyeyi kim anlatıyor?”

“Ben anlatmıyorum, garanti ederim.”

“Hikâye başına ne kadar?”

“Yarım saatlik hikâye sana en fazla otuz beş dolara patlar, duruma göre.”

“En az ne kadar?”

“Seni on beş dolara yollarım. Demem o ki en kısa hikâye on beş dolar. Başka muameleler fiyatı biraz daha yükseltir.”

“Tamam,” dedi Selvy.

“Aynasız mısın Jim?”

“Sadece çıplak bir kadından hikâye dinlemek istedim.”

“Çünkü eğer bu bir baskın falansa, burası dışında her yere baskın düzenleyebilirsin. Demem o ki burası muaf öyle şeylerden.”

“Daha ne kadar bekleyeceğim?”

“Bir iskemle çek Jim. İçerideki hikâye bir bitsin de.”

Mudger sivri ucu, kalın bir bileğitaşıyla biledi. Bu işi, ne-dendir bilinmez, çok zevkli buluyordu. Ampul başının tam üzerindeydi, böylece bıçağın taş üzerindeki gölgesine bakarak en ideal bileyleme açısını bulabiliyordu, biledikçe gölge

yavaş yavaş yok oluyordu. Görüntü, ses, dokunuş. Bıçağın kenarını taşa sürterken sabit bir baskı uyguluyordu.

Aletlerin şekli. Oran ve ağırlık. Bir şeyi kalem izi boyunca kesmenin, bir şeyin sadece boyunu ölçmenin ve haklı çıkmanın, hafif farklılıklara izin vermenin ve sonunda haklı çıkmanın, sıvıları birbirine karıştırıp renklerin harmanlandığını görmenin, fırça darbelerinin bir yüzey dokusu yarattığını görmenin verdiği tatmin.

Kumlama motorunu temizlemek. İşte bu onu mutlu ediyordu. Kaba yüzeylere dokunmayı severdi. Kaba temizlemeleri yapıldıktan sonra nesnelerin çıkardığı sesleri severdi. Zımpara yapmak, iki metali birbirine sürtmek, metali parlatmak. Nesnelerin isimlerini severdi.

Gece yarısıydı. Banyoya gitti. Tualete işerken akan çişinin içine tükürmeye çalıştı. Üçüncü denemesinde sidiğe denk getirdi, tükürük kütesinin sidiğin zorlamasıyla deliğin içine dalışını seyretti.

Bıçağın sapıyla uğraşmaya başladı. Akça ağaçtan budaklı bir sap olacaktı. Eşyaların isimleri. Hafif, güzel kokular. Tutkal ve vernik. İsimler. Bileği yağı. Kalıp. Lehim çubuğu. Bu iki odadaki eşyaların isimleri gizli bir bilgi içeriyordu adeta. Tran Le'ye veya onun büyükannesine ya da o iki adama, Van ile Cao'ya bu isimleri söylerken müthiş haz duyuyordu, bir mason gibi gururlanıyordu. Zımpara. Zımpara çarkı. Erkek ve dişi geçme parçası. Alet edevatın isimleri tam olarak bilinmediği sürece iyi kullanılamayacağına inanıyordu.

Kumlama motorunu temizlemek. Deri bir kını kendi ellerinle dikmek. Çeliği kendin ateşe vermek.

Keskinlik: Yeni bilenmiş bir bıçakla kolundaki kolları kuru kuruya tıraş etmek.

Çelik parçasını kendi imkânlarıyla ateşte kızdırırken, bu işi bir çelik fabrikasındaki kadar mükemmel yapamadığını bili-

yordu. Ama böyle yapmayı tercih ediyordu. Başından sonuna her şeyiyle onundu bu alet.

Bıçağın çelik aksamına bir pirinç muhafaza taktı. Sonra akçaagaçtan iki parça aldı, yontarak kabaca şekillendirdi. Zımparaladı, tutkal sürdü ve perçin çivisiyle perçinledi. Evladiyelik.

Sap kuruduktan sonra parmak oyuklarını düzelitti ve kayışlarla zımpara makinesini kullanarak sapı daha sağlam ve biçimli hale getirdi.

Ahşapla pirinci aynı seviyede düzleştirdi. Ardından bıçağın metal kısmını önce cilaladı, sonra bileyledi, son olarak da çeşitli zımpara çarklarıyla bıçağa son rötuşları yaptı.

Keskinlik: Baş parmağındaki bir kesikten yavaşça sızmaya başlayan kanın görüntüsü.

Evin arka merdiveninden mutfığa çıktı ve bir kutu bira açtı. Elinde kutu birayla bir kat daha çıkarak yatak odasına girdi. Beşiğin yanından sessizce geçti ve yatakta kıvrılmış olan Tran Le'ye baktı. Tran Le'nin yüzü yakınındaki gece lambasından vuran ışığın etkisiyle gri bir inci renginde görünüyordu. Hayatında gördüğü en güzel kadındı, onu sekiz yıl önce ilk gördüğünde on dördünde Saygonlu bir bar kızıydı, park etmiş bir cipe yaslanmış, bademşekeri yiyordu. Mudger gömleğini çıkardı. Yatağın kenarına oturduğunda Tran Le ona doğru döndü.

“Uyu,” dedi Mudger.

“Nerde Van, Earl?”

“Şehir dışında. Cao'yla birlikte.”

“İş için.”

“Yarın belki gelirler, ertesi gün. Sen uyu.”

“Uyu,” dedi Tran Le.

“Belki Van, kardeşine bir hediye getirir. Van, Tran'ın iyi bir eş olduğunu bildiği için hediye getirir. Earl, Van'a söyledi. Tran dünyadaki en tatlı eş.”

Mudger'ın bozuk İngilizcesi sık sık siyahların aksanına kayıyordu, onu gafil avlayarak. Eğitim verdiği ve acı çektirdiği o acemilerin diline. Gücün ne kadar azsa, ikincil bölgelerde hakimiyetin o derece uzun ömürlü olur. Konuşma ritimleri, ayak hızı, saç tipi. Yatağın ucunda otururak birasını bitirdi. Birkaç saatlik uykuya ihtiyacı vardı sadece. Sonra güneşin doğuşunu seyredecekti.

Kadın gençti, sağlıklı, kırmızı, oval bir yüzü, iri, kahverengi gözleri vardı. Saçlarını ortadan ayırmıştı, iki yana doğru eşit uzunlukta sarkıyorlardı. Üzerinde alelade bir jile elbise, ayaklarında da sandaletler vardı.

Selvy onun dış ofise doğru yürüdüğünü gördü. Oda orta büyüklükteydi, içeride birkaç vinil sandalye, bir sehpa ve futbolcu kaskından bozma bir lamba vardı. Bir köşede, açılır kapanır bir yatak vardı, katlanmıştı, altında tekerlekleri vardı.

“Stony, hepsi bu kadar mı?”

“Ne görüyorsan işte.”

“Bana en az iki demişlerdi.”

“Adam bekliyor.”

“Çok yorgunum, hakikaten.”

“Ona bir hikâye anlat Nadine. Kaydını yaptırdı.”

“Yeni olduğum için maraza çıkartmayacağım. Ama aslında bu durumda çingar çıkması gerekir. En az iki kişi olur, bunu sen de biliyorsun.”

“Ona acelesinden bir şeyler yap tatlım, hepimiz evimize gidelim.”

Kadın Selvy'nin karşısına oturdu. Dizlerinde zarif bir parlaklık vardı. Selvy parlayan dizlerden hoşlanırdı. Kadının sesinden de hoşlandı, kelimeleri uzata uzata ama abartmadan

konusuyordu. Rutin giriş konuşmasına girişmesi birkaç saniye sürdü.

“Şöyle şimdi: Şu üç hikâyeden birini seçebilirsin. Daha fazlasını istersen ekstra ödersin. Her hikâye on dakika sürüyor, aşağı yukarı. Tabii muameleyle birlikte daha uzun sürüyor. Tamam. ‘Ateşten külotlar.’ ‘Neşeli Yeşil Devin Vadi-si, Ho Ho Ho.’ Ve ‘Naomi ile Latif’in Hikâyesi.’ İkinci hikâye çoğunlukla geylere hitap ediyor, seçimimizi ona göre yapalım.”

“O zaman hikâyeyi bir adamın anlatmasını isterdim herhalde?”

“Yani, ne bileyim?”

“Sen burada yenisin.”

“Tam gün çalıştığım ikinci haftam bu ve tabanları yağlamak üzereyim. Ayrılacaksan hazır sevilirken ayrılmak en iyisi. Stony’ye ne kadar verdin?”

“On beş.”

“Sorayım dedim,” dedi kadın. “At yarışçılarına güvenmeyeceksin. Tamam, seç bir tane.”

“Ben ‘Naomi ile Latif’i deneyeyim.”

“Bunu seçen ikinci kişisin. Çoğu ‘Ateşten Külotlar’ı seçer. Hem de nasıl hastalıklı bir şey. Böyle şeyler yumurtlayan bir beyin.”

“Bunlar senin hikâyelerin değil.”

“Bunları ben uydurmuyorum. Sadece ezbere söylüyorum.”

“Bunların sana ait olduğunu düşünmüştüm.”

“‘Ateşten Külotlar’ı ben uydurmuş olsaydım, bilmiyorum, böğrüme kılıç saplardım herhalde. Hikâyelerin en hastalıklı olanı o.”

Selvy giriş ofisindeki adamın birisiyle konuştuğunu duydu. Sözler kapalı kapıların ardından anlaşılmıyordu, ama adam onlarla tartışıyor gibiydi.

“Hikâyeden etkilenirsen, hikâyeye ilgini çekerse, istersen bana ekstradan bir onluk verebilirsin veya yirmilik, duruma göre. Bu müşteriye kalmış. Ne oldu?”

“Yok bir şey,” dedi Selvy.

“Stony sandviçini getiren çocuğu paylıyor o kadar.”

Selvy başını salladı.

“Naomi ile Latîf’in Hikâyesi,” dedi kadın. Bir süre ayakta durup elbisesinin arkasındaki fermuarı açtı, indirdi, içinden çıkıp tekrar yerine oturdu. Sabırsız bir ifadeyle Selvy’ye baktı.

“Ne?” dedi Selvy.

“Elbiseni çıkarmıyorsan, polissin demektir.”

“Anlıyorum. Bunu düşünememişim.”

“Kapıda çıplak hikâyeye anlatılır yazıyor.”

“Herkesin çıplak olması gerektiği anlamına geliyor bu yani.”

“Çakmaya başladın,” dedi kadın.

“Kurtulmaya çalıştığım birileri var, diyebiliriz.”

“Hepimiz soyunuruz. Soyunmazsan polissin demektir. Bana öyle söylediler. Ayrıca yirmi dolarlık muameleyi de önerdiğimizi söylemem gerekiyor, yatak o iş için. Bu daha önce söylediğim bölüme dahildi.”

“Benim daha iyi bir fikrim var.”

“Tabii eğer utanıyorsan. Buraya ne tipler geliyor. Bir orta yol buluruz. İnsanın yabancı birinin karşısında soyunmaya zorlanmaması gerektiğini düşünüyorum. Ama millet o kadar rahat ki kendilerini sergilerken.”

“Kurtulmaya çalıştığım birileri var. Dışarı çıkıp baş başa bir şeyler yemeye ne dersin? Hadi elbiseni giy, gidiyoruz. Buranın arka çıkışı var mı?”

“Hop, dur bakalım koca adam.”

“Yirmi dolarlık muameleyi istiyorum. Ama burada değil, tamam mı? Hadi bir şeyler yiyelim.”

“Gel, git; ye, uyu; giyin, soyun.”

“Nadine. Adın bu mu?”

“Evet.”

“Kaç yaşındasın?”

“Boş ver.”

“Burada biraz daha oyalanırsan yirmi yaşını asla göremeyeceksin. Ben senin son şansınım.”

“En azından sen gülümsüyorsun. Gülümse bari, değil mi ama.”

“Hadi, Little Rock’a gidelim.”

“Şu işe bak ya!”

“Giyin.”

“Ablam Little Rock’ta oturuyor,” dedi Nadine.

Nadine giyindi, Selvy’yi bir dizi yüklükten geçirdi. Ayağında siyah botlar, üzerinde uzun, siyah bir askeri gömlek ve boynunda demir bir haç bulunan bir kadının bulunduğu daha geniş bir odaya çıktılar. Kadının gömleğinin bir kolunda, üzerinde beyaz bir dairenin içine alınmış bir gamalı haç bulunan kırmızı bir kolluk vardı. Oturmuş sigara içiyordu, ayaklarını küçük bir merdivenin üst basamağına dayamıştı.

“Müsaade var mı?”

“Sen yeni kızsın.”

“Nadine Rademacher. Merhaba. İşler nasıl?”

“Berbat,” dedi kadın.

“İyi dinlenmeler.”

“Johnny Lonesome da kim?”

“Buralara takılan biri,” dedi Nadine. “Kurtulamadım git-ti ondan.”

Koridorda Selvy’nin daha önce gördüğü adamın önünden geçtiler, adam bu sefer başka bir kapının önünde duruyordu.

“Canlı çıplak kadınların fotoğraflarını çekin.”

“Angelo neden eve gitmiyorsun?” diye sordu Nadine.

“Hilton’dan bir otobüs dolusu Japon gelecek.”

Merdivenin üst basamağında Selvy, Nadine’e biraz beklemesini söyledi. İçeri girerken kullandığı yolu takip etti tekrar. Boş bir koridorda köşeyi dönerken 38’liğini avuçlayıp bacağına bastırdı. Pencerenin önünden ve çeşitli seks aletlerinin bulunduğu odanın içinden geçti. Siyah metal kapıyı açtı. İçeride hiç kimse yoktu. Stony’nin at yarışı bülteni masanın üzerindeydi. Stüdyoya girdi. Boştu. Silahlı kılıfına koydu ve Nadine’in yanına gitti.

Sokak öncekinden de kalabalıktı. Belli ki hareketli olaylar olmuştu. Polis arabaları, bir ambulans, bir televizyon ekibi. İnsanlar kameraya bakıp dil çıkarıyorlardı. Selvy gözüyle kalabalığı taradı, sonra Nadine’i binanın önünden, oradan da bir kavşaktan geçirdi ve en yakın restorana soktu. Karanlık bir mahzendi burası, bir et lokantası. Garson ayakkabılarının üzerine düğmeli tozluk takmıştı. İçeride sadece iki masa doluydu. Birinde kaçamak yapan, başkalarıyla evli bir çift vardı. Diğerinde Yargıç Crater.

“Tiyatro öğretmenim bana L.A.’den git demişti,” dedi Nadine. “New York derdi başka bir şey demezdi. New Yorklu oyuncular. Karakter oyuncular. Yüzleri anlamlı olan insanlar.”

“Yüzlerin önemli olduğunu düşünüyormuş herhalde, öyle değil mi?”

“Yüz diyordu başka bir şey demiyordu. Yüzleri anlamlı insanlar. Bana sadece tek bir yüz biçiminin olduğu bir yerde hiçbir şey öğrenemeyeceğimi söylemişti.”

Garson yanlarına geldi.

“Siparişiniz varsa alayım, mutfak birazdan kapanacak.”

Yan masadaki uzun, beyaz, tel tel saçlı yaşlı adam müessesenin ikramı olan likörü yudumluyordu.

“Demek aktristsin,” dedi Selvy.

“Olmak için can atıyorum.”

“O çalıştığın yer?”

“Eskiden tüm o bina depoymuş. Bunu mu soruyorsun? Öyle bir yerleştirilmiş ki herhangi bir şeye ulaşmak için insanın canı çıkıyor. Onu mu? Orada malzemeler var. Kitaplar, kauçuk ve deri, film ekipmanı, kurgu ekipmanı, her şey. Sonra işin içinde olan birileri, ikinci ve üçüncü katta olmasına ve dışarıdan fark edilmemesine rağmen orayı sokak ticaretine açmaya karar vermiş. Muhasebecilerin işi, diyor Stony. Vergi meselesi yüzünden. Sen polis değilsin. Bu konu tamam, değil mi?”

“Tamam.”

“Talerico,” dedi Nadine, bunu duyan Selvy’nin yüzünde anlamlı bir ifade belirdi.

“Hiç yabancı gelmedi.”

“İki kişiler. Paul. Burada olan o. New Yorklu ailelerden biri, tahmin edebileceğin üzere. Pornografi, tırlar, otomatlar. Bayıldın değil mi? Bu işin meşru kısmı. Diğer kısmı Vincent’in. Kuzey eyaletlerden birinde. İkisi kuzen galiba.”

“Bu isimleri biliyorum,” dedi Selvy.

“Vincent alım işiyle ilgiliymiş, Stony öyle diyor. Gerekli malzemeyi sağlama. Hiç oynatılmamış filmler konusunda uzmanmış. Gösterim hakkıyla ilgili yaptıkları pazarlıktan bir sonuç alamazlarsa Vincent’ı gönderiyorlarmış. Vincent filmi alıyormuş. Filme el koyuyormuş. Sonra filmi kendileri çoğaltıyorlarmış. Sonra da piyasaya dağıtıyorlarmış.”

Nadine sandalyede yere eğildi, gizli bir şeyler yapacakmışçasına. Yüzü masaya değdi degecekti.

“Ona Göz Vinny diyorlar. Lakabı hoşuna gitti mi? O kadar aptal bir lakap ki, bu yüzden hoşuma gidiyor. Ben sadece Paul’u gördüm. Başka bir günündeydi. Millet, ‘Paul gelmiş, Paul binadaymış,’ diyerek ortalığı telaşa verdi. Paul beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni hiç etkilemedi. Benim gibi bir taşra kızı için büyük bir hayal kırıklığıydı. Vinny’nin Holl-

ywood tiplerinden olabileceğini düşünüyorum. İki dirhem bir çekirdek giyinenlerden. Şık gangster tiplerinden. Çok yazık. Keşke buralara gelse de onu bir görsem.”

Yemek gelince Nadine hiç zaman kaybetmedi, belli ki açtı. Onun yemek yiyişini seyretmek Selvy’yi rahatlattı. Selvy yıllardır hiç açlık hissetmediğini fark etti. Yiyecek eksik olduğunda zayıf ve rahatsız hissedirdi. Ama yemek yemeyi hiç arzulamamıştı, sadece rahatsızlığını gidermek için yemişti. Canının en son ne zaman bir şey çektiğini hatırlamaya çalıştı.

“Gerçekten de Little Rock’a mı gideceksin?” diye sordu Nadine.

“Yakınlarında bir yerlere gideceğim tabii, neden gitmeye-yim?”

“O yerde çalışmaya başladığımdan beri bütün dünya lizol kokuyormuş gibi geliyor bana.”

“Bana bir hikâye borçlusun, biliyorsun.”

“Naomi ile Latif.”

“Fikrimi değiştirebilirim,” dedi Selvy.

“Yalnız bir şeyden kesinlikle eminim, ‘Ateşten Külolar’ı anlatmayacağım. O kadar berbat bir hikâye ki, her seferinde onu biraz değiştiriyorum. Her gün biraz biraz değişiyor. Kim şikâyetçi olursa olsun, umurumda değil. Çeşitli tertiple-re dayananan bir hikâye. Daha neler oluyor demeden enstet ilişkiyle başlıyor. Enstetle *başlıyor*. Sonlara doğru sadece arka arka sözcüklerden oluşan bir anlatıya dönüşüyor. Ağzıma almak istemediğim sözcükler. Bu sözcükler cümleler içinde tekrarlanıyor. Kırmızı ete dönüşüyor.”

“Müşterilerin?”

“Genellikle kahaahalarla gülüyorlar. Bazıları rahatsız oluyor. Görsen şaşarsın.”

“Orada çıplak oturup gülüyorlar demek.”

“Onlar için salak çıplaklar diyorum Stony’ye.”

“Demek bazı sözleri ağzına bile almak istemiyorsun.”

Nadine fırında patatesin son lokmasını çiğnedi.

“Kimden kaçıyordun bakalım?”

Selvy, kaskatı oturmuş, boşluğu seyreden yaşlı adama baktı.

“*Tieu to dac cong*’dan.”

Nadine’e gecikmiş bir gülümsemeyle baktı, yüzündeki bıkkın ifadenin farkındaydı. Garsona eliyle işaret ederek hesabı istedi.

Dışarıda polisle çalışan bir araba çekme ekibi dökük Cadillac’ı yoldan çekmek üzereydi. Turistler pezevenk arabasıyla ilgileniyorlardı. Bir adam, iki kadın ve iki çocuk arabanın önüne geçip fotoğraf makinesine poz verdiler. Onlar işlerini bitirdikten sonra başka iki kadın ve üç çocuk arabanın ön kapısıyla çamurluğunun önünde yerlerini aldılar. Bir kongre için şehirde bulunan bir adam, yakasında kocaman bir isim etiketiyle kaldırımdaki ızgaranın üzerine çömelmiş Instamatik fotoğraf makinesine flaş takmaktaydı.

Earl Mudger verandada yüzü doğuya dönük olarak dikiliyordu. Ayaza rağmen göğsü açıktı, elinde bir kupa dolusu kahve vardı. İlk uyanan kişi olmaktan, karanlıkta aşağı inip kahve yapmaktan hoşlanıyordu. Evin içinde dolaşırken omuzlarını döndürür, ara sıra kollarıyla havada daireler çizer, kaslarının yumuşadığını hissedirdi. Hatırladığı kadarıyla, o güne kadar hangi evde veya kışlada olursa olsun, kimlerle olursa olsun, ailesinden veya askeriyeden birileriyle, sabah ilk kalkan hep o olmuştu.

Solgun ışığın yoğunlaşmasıyla, ağaçların arasında güneş ışığının belirmesiyle birlikte tekrar mutfağa girdi. Tezgâhın üzerinde kahverengi bir zarf ve bir makara manyetik bant vardı. Kupasına biraz daha kahve koydu, bir tabureye otur-

du; dosyayı açtı, ilk sayfaya göz gezdirdi. Dosyanın başlığı şuydu: Hazine Bakanlığı, Bölge Müdürü, İç Gelirler Servisi. Bu başlığın altında beyaz bir etiket vardı. Etiketin üzerinde baştan aşağı bir dizi numara vardı. Bu numaralardan sonra Grace Delaney'nin adı ve ev adresi yer alıyordu.

Mudger sayfaları çevirmeye başladı, hesap formlarına, belge fotokopilerine, çek fotokopilerine ve banka bilgilerine, kurum değerlendirmelerine, “uygunsuz fiil” notlarına göz gezdirdi. Dosyayı kapattı ve bant makarasına baktı. Yaklaşık beş yüz vergi mükellefinin hesaplarıyla ilgili gizli bilgiler içeriyordu ve Lomax tarafından aynı kaynaktan elde edilmişti: gizli dosyalara ulaşabilen bir İç Gelirler Servisi elemanından. Veriler arasında Grace Delaney'nin banka hesaplarıyla ilgili başka bilgiler vardı.

Mudger kahvesini bitirdi ve aşağıya indi. Bıçağın son halini gözden geçirdi ve sapı üzerinde biraz daha çalıştı. Sonra büyüteç gözlüğünü taktı ve bıçağın metal kısmını inceledi.

Bıçak, şekli biraz değiştirilmiş bir av bıçağıydı. Ucu sivri, geniş, tek tarafı keskin bir bıçaktı. Boyu yaklaşık otuz santimdi. Metal kısmı on sekiz santim kadardı.

Çalışma masasının yanındaki duvarda bir vitrin vardı, üç bölmeli, menteşeli. Mudger'ın bıçakları burada teşhir ediliyordu. Bazılarını kendi yapmıştı, bazılarıysa bıçak ustalarının elinden çıkmaydı.

Selvy'nin arabasının ön koltuğunda seviştiler; arabayı West Side Otoyolu'nun yakınındaki çorak vadideki bir kuyuya park etmişlerdi. Arabaya doğru karanlık sokaklarda yürürlerken böyle bir şey yapacaklarını anlamışlardı. Bu kendilerine huzursuzluk veren enerjilerden kurtulmalarını sağlamıştı. Times Square'de cumartesi gecesi.

“Kaldığım otel restoranın yanında. Bu işi neden burada yapıyoruz?”

“Bu gece kendimi biraz çılgın hissediyorum.”

“Şu küllüğe ulaşip kapağını kapatır mısın?”

Leş gibi kokan sigara izmaritleri. Arabanın iç kısmının yapımında kullanılan çeşitli plastiklerin kokusu. Nihayet dikildiler. Nadine şoför koltuğundaydı, sırtını kapıya dayamıştı, ayakları koltuğun üzerindeydi. Selvy dosdoğru karşıya bakıyordu. Sessizlik, ardından:

“Naomi etli butlu İsraili bir kız, bir gün onun yaşadığı kibbutzun içinden akan bir dereye yıkanıyor. İri, beyaz memeleri var, vesaire vesaire, göğüs uçları, vesaire. Derken oradan Latif geçiyor. Latif ordu firarisi bir Arap. Konuyu uzatmamak için, karşılaşıyorlar işte ve birbirlerine âşık oluyorlar, sonra da durmadan sikişiyorlar, görülmeyecekleri yerlerde. Büyük harfli Y. ile birlikte yasak aşk. Ayrıntıları geçiyorum, anlamışsındır. Latif’in Arap organıyla ilgili bir sürü ayrıntı var, bunları atlamama bir şey demezsin herhalde. Neyse, bir gün bunlar Golan Tepeleri’nde piknik yapıyorlar. Hava berak, gökyüzünde yıldızlar görünüyor.”

“Dur biraz.”

Selvy dikiz aynasına bakıyordu. Nadine başını çevirdi, açık pencereden başını çıkarıp arkaya bakmaya yeltendi, onun neye baktığını merak etmişti.

“Sakin yapma bunu.”

Dört veya beş dakika boyunca konuşmadılar. Selvy gözünü aynadan ayırmamıştı. Derin ve melankolik bir düşünceye dalmış gibi görünüyordu.

“Gün ağarıyor,” dedi Nadine.

Selvy dışarı çıktı, Nadine’in bulunduğu tarafa yürüdü, kapıya yaslanıp sigara içti.

“Giysilerimi almamız gerekiyor. Şunu hemen söyleyeyim, o otelden ayrıldığıma hiç üzülmem. Orası da lizol kokuyor. Gece bekçisi delinin teki. Asansörde güvercinler var. Orada bir hafta daha geçirirsem keçileri kaçıırım.”

Selvy adamların yanlarında hangi aletleri, cihazları taşıdıklarına yoğunlaşmıştı. Bunu bilse her şeyi yerli yerine koyacaktı. Temizleyicilerle ilişkilerini netleştirecekti.

“Glen, tek n ile,” dedi Nadine. “Madem birilerinden kaçyorsun, neden her an gaza basıp gideceğin arabanın dışında ortalık yerde duruyorsun?”

Selvy sanki transtan çıkıyormuş gibi bir hareket yaptı, çevresinden kopmuş gibiydi. Yine de yüz ifadesinde, tüm vücudunda belli bir uyanıklık içerisinde olduğunu gösterir bir şeyler vardı. Bu uyuşuk hali içerisinde başka bir zaman hiç ulaşamayacağı kadar net bir uyanıklık düzeyine ulaşmış gibiydi.

Selvy doğuya bakıyordu, binaların tepelerinin günün ilk ışıklarıyla renk değiştirmişini seyreliyordu.

1. Gaga burunlu bir bıçak.
2. Gül ağacı saplı bir fileto bıçağı.
3. Bufalo boynuzu saplı bir Arkansas bıçağı.
4. Metal kısmı yirmi beş santim, bir buçuk kilo ağırlığında, taraklı saplı, pirinç yakalıklı bir av bıçağı.
5. Sapsız bir atıcı bıçağı.
6. Kaktüs biçimli bir av bıçağı.
7. Küt burunlu, geyik boynuzu saplı bir av bıçağı.
8. Fildişi saplı bir çizme bıçağı.
9. Kısa, sivri bir kama.
10. Muştalı bir bıçak.
11. Geyik derisinden süslü bir kılıf içinde duran İngiliz tarzı bir av bıçağı.

12. İçinde kodein haplarıyla sudan korunması gereken tabletleri barındırabilen, içi boş çelik saplı bir komando bıçağı.
13. Maun saplı bir taaruz bıçağı.
14. Metal kısmı on üç santim olan, pirinç yakalıklı bir taaruz bıçağı.
15. Deri bir kılıf içinde duran ceviz saplı bir taaruz bıçağı.
16. İki tarafı keskin, metal kısmı on sekiz santim bir taaruz bıçağı.
17. İki tarafı keskin, metal kısmı yirmi santim bir taaruz bıçağı.

5

Sehpa yeniydi, pleksiglastan yapılma küçük bir sera vardı içinde. Grace Delaney telefonla konuşuyordu, konuşurken boşta kalan eliyle telefonun kordonunu bir kız çocuğu gibi kıvrıp duruyordu. Bir süre sonra, sandalyesiyle kendi etrafında dönme rutinine başladı ve sonunda cama bakarken buldu kendini. Elllerine henüz cilt kremi sürmemişti, bu yüzden Moll ofisten çıkmadı, bonsaieri inceledi, diğer kadının, içtenliği bu denli inandırıcı kahkahalar atma yeteneğine hayret etti.

Grace, Moll'a döndü, ahizeyi yerine koydu.

“Nerede kalmıştık?”

“Konunun sağlamlığını kavrayamıyorsun galiba.”

“Moll, adını vermediğin tek bir kaynaktan söz ediyorsun.”

“Bunu hep yaparız. Percival da zaten bu yüzden hikâyeyi bana anlattı. Bu konuda hiçbir sorumluluk yükleyemezler bize. Biz yayımlayınca başkalarının da ilgisini çekeceğini biliyordu.”

“Bunu yayımlamayacağız tatlım. Öz itibarıyla kör bir yazı yazmışsın. İnsanı çileden çıkaran müphem cümlelerle dolu.”

“İsim veriyorum,” dedi Moll. “Mudger’in ismini veriyorum, Radial Matrix’ten söz ediyorum.”

“Anlaşılması güç, karmaşık ve bu noktadan sonra kimse-
nin kurtaramayacağı bir yazı. On bin sözcüğün içi boş. Tın
tın. Teneke.”

“Nesini değiştirmemi istiyorsun?”

“Söyledim, kurtarılamaz. Bu ayrıntılı hayal ürünü yapıyı,
sana daha baştan her şeyi inkâr ettiğini söyleyen, adını açık-
lamayacağımız tek bir kişinin üzerine kuramayız. Senatör se-
ni koleksiyonundan uzak tutmaya kararlı. Bu hikâyenin tek
iler tutar tarafı buymuş gibi görünüyor.”

“Koleksiyonunu gördüğümü bilmiyor.”

“Mankafa, tabii ki biliyor.”

“Grace, Allahından bul, e mi?”

“Kahve ister misin?”

“İstemem.”

Delaney masanın çekmecelerinden birini açtı ve Moll’a
soru sorarcasına baktı.

“Tamam,” dedi Moll. “Nedir o?”

“Votka.”

“Olur.”

Moll gümüş cep şişesini aldı ve kafasına dikti.

“Biliyor Moll. Tabii ki biliyor. Kaynakları var. Her yerde
adamları var. Adam senatör, öyle değil mi?”

“Bu bitkileri sevmiyorum.”

“Saçmalama. Çok güzel onlar.”

“Çok fazla itinalı. Gerçek gibi görünmüyorlar.”

“Seks olayının peşine düş,” dedi Delaney. “İlk fikir buy-
du, değil mi?”

“Şu noktaya gelmemin sebebi tam olarak o fikirdi zaten.”

“Zamanını boşa harcıyorsun Moll.”

“Daha risklilerini basmışlığımız var.”

Delaney el losyonuna uzandı. O sırada sekreteri içeri girdi, adı Bess Harris’ti, orta yaşlı bir kadındı. Moll yanından geçerken ona elindeki içki şişesini verdi, sekreter şişeyi masanın üzerine koydu. Grace şişeyi aldı ve dikti.

“Teorimi dinlemek ister misin?” dedi Delaney. “Bu benim dünya görüşüm. Tüm bunlar ne için sonuçta? Lloyd Percival, Earl Mudger, sen, ben, Bess, hepimiz. Mesele budur.”

“Devam et,” dedi Moll.

“Bütün erkekler suçlu. Bütün kadınlar Mafya üyelerinin karıları.”

“Aptalca. Çok aptalca.”

“Aynı adamla on bir yıl evli kaldım. Onun komutlarını yerine getirdim. Farkında olmadan. Onun sessiz komutlarını. Bir şekilde, gizemli bir şekilde, konuşmadan. İkimizin arasında gidip geldi bu komutlar. Radyo dalgalarıyla galaksiden galaksiye taşındı.”

Bess Harris içkiden bir yudum aldı.

“Bir an bile,” dedi Moll, “tek kelimene inanmadım.”

“Ben bir Mafya karısıyım.”

“Grace, kapa çeneni.”

Delaney içki şişesini sekreterinin elinden aldı ve dikti.

“Erkeklerin nihai dehası. Nedir bilmek ister misin? Erkekler ister. Kadınlar sadece bir aksesuar. Kadınlar müthiş bir kariyer yapmak için basamakları hızla tırmandıklarını zannederler. Tak tak. Yok böyle bir şey. Asla da olmadı, sana söylüyorum. Erkekler ister. Bam, güm, şakur şukur. Darbe etkisi. O kadar çok isterler ki, bu bizi şapşallaştırır, başımızı döndürür. Bu büyük isteğin yanında biz neyiz, onların bu evrensel kan emiciliğinin yanında? Bess, siktir git dışarı. Ne arıyorsun burada?”

“Bana bir şey ifade etmiyor söylediklerin,” dedi Moll.

“Öyle boktan bir şekillerde köşeye sıkışmışım ki, artık otomatik hareket etmeye başlamışım, o derece yani. Çok yorul-
ruldum. Darbelere öyle açığım ki. Bam. Çok yaşlıyım. İnan-
mazsın.”

“Sözlerini anlamıyorum.”

“Hepsi deli. İkinci dehaları da bu. Tam anlamıyla deliler,
zırdeli. İncele. Düşün bunu. Erkekler delidir.”

“Kiminle konuşuyorsun sen?” dedi Moll.

“Bizse onların karılarıyızdır. Onlarla birlikte yaşarız.”

“Çünkü benimle konuşmuyorsun.”

“İncele. Kendi hayatını düşün. Derine in. Orada. Öyle ve-
ya böyle onların oyununu oynuyorsundur. Bilesin diye söy-
lüyorum. Başka türlüdür zannetme diye. Çünkü, artık unut
gitsin, babanın küçük kızı değilsin.”

“Biliyorum Grace. Radyo dalgaları. Galaksiler.”

“Düşün. Derine in.”

“Şişeyi versene Grace.”

“Çok yaşlı ve yorgunum.”

“Yazıyı basacak mısın, basmayacak mısın?” dedi Moll.
“Söyle de gideyim.”

“Percival’ın koleksiyonuyla ilgili fikrine sana söylediğim
nedenlerden dolayı karşıydım. Neyse artık onlar. Plandan, si-
yasi içerikten yoksundu. Bu farklı bir konu, kabul, bu yazıda-
kiler, çünkü bir planı var, siyasi içeriği var, bir ilişkiler ağı var.
Ama bunu basamam ve basmak istemiyorum.”

“Çünkü yaşlısın ve yorgunsun,” dedi Moll.

“Çünkü çok şüpheli. Çok şaibeli. Yeterli kanıt yok. Bunu
göremiyorum. Sağlam kanıtlara dayanıyormuş duygusu ver-
miyor bana.”

“Teşekkürler.”

“Hâlâ dost muyuz?” dedi Grace.

Moll bir taksiye binip kendine ait küçük bir odanın bulunduğu derginin Batı Yakası'ndaki ofisine gitti. Doğu Avrupa uzmanı bir profesörün yazdığı bir yazının düzeltisine başladı. Profesör yazısında, KGB'nin teşvikiyle Rus parapsikologlarının, telepati yoluyla suikasti mümkün kılan bir sistem geliştirmek üzere olduklarını, ancak bunun yarım kaldığını iddia ediyordu. Moll'a kalsa doğrudurdu. Telefon çaldığı sırada başlıklar üzerinde oynamalar yapıyordu.

“Eski limonata arkadaşın.”

“Kim?”

“Earl Mudger.”

“Ne istiyorsun?”

“Oraya geleceğim.”

“Sadece bana uğramak için mi?”

“Küçük bir işim var. Belki diyordum, bu arada bir araya gelip konuşmamızı bitiririz.”

“Bitirmemiş miydik zaten?”

“Daha doğru dürüst başlamamıştık bile.”

“Telefon et,” dedi Moll.

“Önümüzdeki salı günü orada olurum zannediyorum. Uygun mu?”

“Telefon et.”

Basılı sayfalarda, gazete kupürlerinde veya mahkeme dosyalarında algılayamayacağın bir şey varsa, o da birinin hemen yanı başındaki varlığıdır, görüntüsünün sahip olduğu etki, o kişinin sesi, tavırları, fiziksel unsuru, gözleri ve vücududur. Grace Delaney mesela. Gözleri, ses tonu, konuşurken koltuğunda sağa sola dönüşü. Bunlar Moll'a onun Radial Matrix'le ilgili yazıyı basmak istemeyişinin ardında gizli bir neden olduğunu söylüyordu. Baksırı içinde Glen Selvy, çarpık ağzı ve donuk çakır gözleri. Mudger'ın mavi gözleri. Earl Mudger'ın Lomax ve Senatör Percival'la ilgili konuşurkenki, Lo-

max'ın Senatör'ün bilgi kaynağı olduğunu söylerkenki ses tonu, nalbant önlüğü içinde, geniş omuzları, burun köprüsü üzerindeki derinin hafifçe kırışması. Vietnam'daki hayvanat bahçesinden bahsederken Mudger'in sesinin aldığı ton. Mudger'in masalarına, beyaz hasır masaya limonata koyan yaşlı kadına bakan gözleri, Shetland midillileri otlarken. Gözler, vücutlar, sesler. Kişisel güç. Ses tonu yalan söylemez. Söyleyen ses değildir. Kişiliğe dikkat et. Mizacı anlamaya çalış, dikkat et.

Tüm bunlar yazıya çekici bir başlık bulmaya uğraşırken Moll'un kafasına üşüşen düşüncelerdi. KGB ve ESP bağlantılı bir başlık harf yığınının başka bir şey değildi. Telepatik tetikçiler. Başlıkta bütün konuyu anlatmadan geniş bir çerçeve yaratmaktı asıl mesele. Yoksa başlıkta tüm konuyu anlatmak daha mı iyi olurdu?

Kısa bir anlığına Frankie'nin Tropik Barı'nın kapısında duran, kulaklıklılı ve renkli gözlüklü adam geldi gözlerinin önüne, ateş ederken elindeki silah zıplıyordu.

Selvy konsantrasyon güçlüğü çekiyordu. Beyninin çarkları yavaş dönüyordu, onu bir kesişme noktasına götürüyordu, derin bir uykuya. O müthiş dikkati sona ermişti. Küçük kulübenin penceresinin önünde duruyordu. Burasının adı Orman Moteli'ydi. Kız yataktaydı, uyuyordu. Onu aklından geçirirken ondan kız diye söz etmek hoşuna gidiyordu. Kız iyi bir yol arkadaşıydı. Kız işleri arap saçına çevirmiyordu.

Birkaç dakika sonra burada olacaklardı.

Bunu yeniden yapması ilginçti. Evli olmayan biriyle sevişmek. Ama o gece biraz çılgındı doğrusu. Yolun kenarına park etmiş bir arabanın ön koltuğunda evli olmayan bir kadınla sevişmişti, üstelik peşinde gayet kararlı bir çift savaş ga-

zisi varken. Yabancılar. Buraların seks âdetlerini umursamayan iki yabancı.

Bir bakıma gizli servisteki tüm hayatı kadınlardan kaçmasının bir hikâyesiydi. İlişkilerini evli kadınlarla sınırlaması ona manevra yapabilmek için için gerekli fırsatı sürekli tanıyordu. Bir ilişkinin tarzını, bu ilişkideki yerini net bir biçimde tanımlayabiliyordu. Bu, ona uygun bir şeydi. Yaşantısı yoğun aralıklara inene kadar daralmıştı. Kavuşmanın ve ayrılmanın eşit hazzı. Onlar da hiç kuşkusuz aynısını hissediyorlardı, söz konusu kadınlardan bazıları. Gelişleri gidişleri dış etmenler tarafından belirleniyordu. Bu etmenler sekse belli bir güç, derinlik ve değer katıyordu. Selvy bu dış baskılardan, rolünü belli tanımlanmış sınırlar içinde tutmak için yararlanıyordu.

Konsantre olmaya çalıştı.

Kız rutini çok da fazla tehlikeye sokmamıştı. Kız iyi bir yol arkadaşıydı. İşleri karıştıracak biri değildi. Sinirlerini ayağa kaldıracak biri değildi. Sakin sakin soluk alıp veriyordu şimdi, rüya görüyordur umarım, diye düşündü, kır manzaralı bir rüya.

Motelin engebeli yolunda minibüsün sesini duyunca sessizce kapıdan çıktı, karanlıkta ormana giden yoldaki son kulübeye doğru yürüdü. Bu kulübenin boş olduğunu biliyordu. Arabasını bu kulübenin önüne park etmişti.

Selvy ormanın kenarına oturdu, arabaya üç metre mesafede. VW minibüsün aynı şekilde boş olan yandaki kulübenin önüne park ettiğini gördü. Adamlar minibüsten indi, bitkin görünüyorlardı. Ön kapıları açık bıraktılar. İçlerinden biri Selvy'nin olduğu yöne geldi, arabasını kontrol etti, Selvy'nin arabasını. Diğer tekrar minibüse döndü, muhtemelen farları söndürmek için.

Selvy ormandan çıktı, 41'lik magnumunu gösterdi. İlk adam hareket yaptı, ama Selvy silahını suratına doğrultmuştu, hâlâ yürüyordu, ona doğru. Adam geri geri gitmeye baş-

ladı, elleri iki yanındaydı, korktuğu belliydi, direnmeyeceğini göstermek için ellerini yana açmıştı. Geri geri giderken arabaya çarpıp yere yuvarlandı, apar topar ayağa kalkmaya çalıştı. Selvy, bir gözü ikinci adamdayken, birinci adamın ağzına silahı dayadı, namluyu ağzına soktu, adamın dişleri takırdadı ve kıcı arabanın ön tekerine yapıştı.

Olduğu yerden kımıldamasın diye silahın kabzasını adamın sol elmacık kemiğine indirdi. Diğer adam minibüsün arka kapısından girmek üzereydi. Selvy arka cebinden eski bir kelepçe çıkardı, birinci adamı, tombulcaydı bu, yüzüstü yere yatırdı ve bir ayağını kaldırarak adamın ayak bileğiyle çaprazındaki kolunun bileğini kelepçeledi. İkinci adam minibüsün arka kapısını kapattı.

Selvy birinci adamın üzerini aradı, sadece sivri uçlu, ince metalli küçük bir bıçak çıktı üzerinden. Bıçağı arabasının penceresinden içeri attı. Sonra VW'nin yanına gitti, arka kapısını sadece bir parmak açtı, açık yerden magnumun namlusunu on santim kadar içeri soktu. Hiç tepki yok. Ses yok. Kapıyı biraz daha açtı.

Adam karanlıkta çömelmiş oturuyordu, sağ elinde bir bıçak vardı, yer seviyesinden iki-üç santim yukarıda. Hareketsizdi. Tahtadan oyulmuş bir heykel gibi kıpırtısızdı. Orada öylece duruyordu, yüzü dosdoğru Selvy'e bakıyordu.

Selvy başını salladı ve kapıyı kapattı. Boş kulübeye girdi ve pencerenin önünde bekledi. Adam minibüsten indi, arkadaşını sürükledi, kucaklayıp minibüsün ön koltuğuna yerleştirdi. Sonra yanındaki koltuğa oturdu, ağır ağır motel yolunda ilerledi ve otoyola çıkıp uzaklaştı.

Lomax bir köşe masasına oturmuş Earl Mudger'ın Arlington Bulvarı'nın oradaki Motor Inn'in yönetim binalarının yemek salonunu geçisini izledi.

“Sahadan gelecek haberin eli kulağındadır. Geç bile kaldı. Ne içiyorsun Earl?”

“Haber. Haber var.”

“Bunu hemen söylemeliyim. Bu bir hata. Selvy sağa sola bakınıyor olabilir. Ama Ludecke denen kadınla anlaştığını sanmam.”

“Selvy de kim?”

“Hedef,” dedi Lomax. “Bence bir şeylerin peşine düşmüş olabilir. Ama orada olduğunu sanmam. Robbins denen kadına Senatör’le ilgili bazı şeylerde yardım etmiş olabilir. Kişisel nedenlerle. O işten kurtulmak istiyordu.”

“Adam benim dinleme aygıtımı kırdı.”

“Nereden bilsin senin olduğunu Earl?”

“Bunu bilebilecek şekilde eğitildi. Biliyordu. Bal gibi biliyordu.”

Lomax parmak uçlarıyla favorilerini düzeltti. Garson içki ve menüyü getirdi. Anlamadıkları bir şey söyledi. Yan masadaki insanlar bara doğru bakıyorlardı. Mudger’la Lomax de o yöne baktılar. İki adamla bir şempanze bara oturmak üzereydiler. Çevrenin kendilerine gösterdiği ilgiye tepki verdiler, kısa bir süre sonra insanlar yemeklerle geri döndüler. Şempanzenin üzerinde yakası açık bir gömlek, ceket ve geniş paça bir pantolon vardı.

“TGO önemli,” dedi Mudger.

“Kadın hâlâ oynuyor. Oynamak zorunda. Maliye, Panterler’in kıyakçılığını yaptığı zamanlardan beri ensesinde soluyor. Dolandırıcılık araştırması yapıyorlar.”

“Ondan uzak durmalarını sağlayabilir miyiz, yapabilirsek ne zaman yapabiliriz?”

“Yapamayız,” dedi Lomax. “Dosyayla bandı almak bile bir meseleydi.”

“Yapamazsak bir şey olur mu peki?”

“Sanmıyorum. Orada etkimizin olduğuna inanmalı, aleyhine dava açmak istediklerinin farkında. Zaman kazanıyoruz, hepsi bu. Son günlerde çektiğimiz kaynak sıkıntısına bakılırsa, ancak bunu ümit edebiliriz.”

“Sormak istediğim bir şey var. Nasıl oluyor da şu Dorish Raporları’nı kullanıyorsun? Tamam, anonim şirketz. Ama kendi istihbaratımız yok mu? Yoksa, neden yok? General Motors’un veya Chase Manhattan’ın kullandığı araştırma servisini kullandığımızı düşünmek canımı sıkıyor.”

“Ne gariptir ki Selvy, TGO ile ilgili bir rapor hazırlamaktaydı. O işini bitirmeden biz bu ayar işine giriştik. Artık Selvy de olmadığına göre bu işi yapabilecek kimse kalmadı.”

“Kısaca anlatır mısın, bu nasıl oldu?”

“Şöyle oldu Earl, sen PDK/KTD’den ayrılınca eğitimli araştırmacı bulabileceğimiz bir yer kalmadı. Son günlerde araştırma alanında güçlü değiliz Earl. Paramiliter alanında güçlüyüz. Her durumda, her saatte işe koşabileceğimiz karşı teröristlerimiz var.”

“Karar verirken bunu göz önüne almadığımı düşünüyorsun.”

“TGO konusundaki gibi, yetenekli tek bir araştırmacı yeter de artar bile. Ama elimizde şimdi bir tane bile yok maalesef. Dorish Raporu bu yüzden gerekli. Maliyedeki eski arkadaşlardan yardım alabilmek için bu yüzden yerlere kadar kapıyoruz.”

“Ne yapalım biliyor musun?”

“Çenemi kapamamı istiyorsun,” dedi Lomax. “Nutuk attığımı zannediyorsun. Öyle olsun, buranın bifteği iyidir. Ismarlayalım.”

Lomax, Mudger’in gününde olmadığını geç anladığı için kendine kızdı. Hayal kırıklığı hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. TGO ile ilgili bilgi toplamak konusundaki becerik-

liliği için bir övgü sözü beklemişti. Şimdi konuyu tekrar açmak için doğru zamanı beklemesi veya bunu tamamen unutması gerekiyordu.

TGO, Grace Delaney için kullandıkları bir kısaltmaydı. Tahta Göğüslü Orosu anlamına geliyordu.

Mudger şempanzeye bakıyordu. Restoran müdürü hayvanı ortalarına almış olan iki adamla konuşuyordu. Aradaki mesafeye rağmen, uygunsuz bir şey yaşanmadığı takdirde müdür onların kalmalarından rahatsız olmayacakmış gibi geliyordu Lomax'e.

"Hamleler yapıyorum," dedi Mudger. "Ancak böyle ayakta kalabilirsin. Kendini sürekli yenileyerek. Sistem planlaması temelde önemli bir şeyden yoksun."

"Söylemiştin. İnsan faktöründen."

"İnsan faktörü, doğru."

"Earl, bu işin suyu çıktı."

"Uzun zamandan beri pornografiyle uğraşıyorum. Çok ilginç bir alan. Dinamikleri var. Psikoloji. İlginç bir unsur. Bir sürü tuhaf insan. Birlikler, ittifaklar ve uzlaşmalar. Bu beni cezbediyor. Sistem tümüyle birtakım reçetelerden oluşuyor. Özünde kısır olan kavramlardan. İnsan katkısı istiyorum. Savaşta insanların çok katkısı vardı."

"Bu işin suyu çıktı Earl."

"Milyonlar. Daha hafif versiyonlarını da katarsan milyara yakın."

"Benzersiz yöntemler geliştirerek başarılı oldun. Porno işine tam anlamıyla dalarsan bu yöntemlerin hiç de benzersiz olmadığını göreceksin."

"Riske atılarak buralara kadar gelmedim mi?"

Lomax eliyle saçının tepesini düzeltti.

"Hepsi iş değil mi? En nihayetinde? Hepsi birer vur kaç macerası değil mi? Arthur? Öyle değil mi?"

Lomax, Mudger'ın halini hiç beğenmemiştir.

“Harbici filmlerin getirisi muazzam. Açık seçik bir filmi el-
li bine çekiyorsun ve karşılığında milyonlar alıyorsun. Gerçek-
ten çekmen bile gerekmez. Bir sürü seçenek mevcut. Tanıdı-
ğım insanlar var. İşin içinde sayılırım. Tek ihtiyacım ürün.”

Mudger bir kez daha dönüp bara baktı.

“Şempanze primat ailesindedir,” dedi bir süre sonra.

“Bilmiyordum.”

“Biliyor muydun bunu?”

“Hayır,” dedi Lomax.

“Bazıları karşı çıksa da, maymunların en zekileri bunlar.”

“Ben köpekçiyim.”

“Bazıları gorillerin daha zeki olduğunu söyler.”

“Tatlı ister misin Earl?”

“Hiç hayvanları seyrettin mi? Uzun uzun baktın mı hiç?
Hayvanlardan öğreneceğin bir sürü şey bulacaksın.”

“Benim köpeklerim var. Ben köpekleri seyrederim.”

“Kurt deseydin, başkaydı.”

“Evcil hayvanlar. Ben onlardan anlarım.”

“Kurtlar. Hiç kurtları seyrettin mi? Ben Tha Binh'in dı-
şında bir yerde seyretmiştim.”

“Bak yılan başka. Yılanları seyrederim.”

“Yılan fena değil,” dedi Mudger. “Daha kötüsü de olabi-
lirdi.”

“Ama sadece hayvanat bahçesinde.”

Garson kahve getirdi.

“Hakikaten haber var,” dedi Mudger.

“Nereden?”

“Van hastanede. Dayak yemiştir. Elmacikkemiği çatlamıştır.
Dişleri kırılmış.”

“Van hangisiydi?”

“Kız kardeşiyle evli olduğum adam.”

“Üzüldüm,” dedi Lomax.

“İşe bak. Cao nerede olduklarını bile bilmiyor. Bana tek söyledikleri Mercy Hastanesi.”

“Hangi şehir olduğu belli değil mi?”

“Eyaleti bile belli değil,” dedi Mudger. “Hiç olmazsa birine hangi eyalette olduklarını sorsaydı bari. Dört-beş kelime İngilizce biliyor. Van o konuda daha iyi, ama onun da ağzında teller, küçük gümüş halkalar varmış.”

“Selvy konusunda seni uyarmıştım.”

“Oralarda bir yerdeler. Birinin suratı dağınık. Diğerinin tek yapabildiğiyse Tran Le’yi telefonla aramak. Numara yazmadığını bilmiyor sanki. Bana tek söyleyebildiği Mercy Hastanesi.”

“Sana söylemiştim. Bu işi Selvy yapmıştır. Onu hafife almışlar.”

“Her şeyin böyle kolay olacağını düşünürse hata eder. Onu hafife aldılar, tamam. Ama bu çocuklar öyle kolay pes etmezler. Onları gördüm. Senin bildiğin Güney Vietnamlı beceriksiz askerlerden değil onlar. Selvy’nin kışına kazık girdi. Hızla girmeye de devam ediyor.”

“Bence başa çıkabilir.”

“Başa çıkabilir diyorsun yani.”

“Şimdi Selvy şöyle. Selvy hepimizden daha ciddi. O inanıyor. Yaşadığı yeri bir görseydin. Daha önce nerede yaşadığını. Şehrin en boktan mahallesinde. Dışarıya kapalı bir yerde. Selvy’nin gözü hiçbir şeyi görmez. O orospu çocuğu inanıyor.”

“Neye inanıyor?”

“Hayata.”

“Hayata,” dedi Mudger.

“Madenler’de on bir ay geçirdiğini de aklıma gelmişken söyleyeyim.”

“Madenler’de bulundu mu?”

“Sana söylemiştim. Bugüne kadar çalıştıklarımın en iyisi.”
Lomax hesabı istedi.

“Onu nasıl bulacaklar şimdi?”

“Ne bileyim,” dedi Mudger.

“Apandisitini aldirmek için Mercy Hastanesi’ne yatmadığı sürece onu nasıl bulacaklar?”

Lomax hesabı ödedi ve erkekler tuvaletine gitti. Restorandan çıkarlarken Mudger barın yanında durdu. Şempanze bir plastik kâseden karışık meyve yiordu.

“Hayvan için ne kadar istersiniz?”

“O satılık değil,” dedi adamlardan biri.

“Fiyatını söyle, hadi.”

Adam oturduğu taburede yana doğru döndü.

“Satılık değil. Satmıyoruz.”

“Hayvana elbise giydirmemelisiniz. Elbise giymek hayvanı küçük düşürüyor.”

“Nesin sen?”

“Bir hayvanla bara gelmenin havalı bir şey olduğunu düşünüyorsun. Bir hayvanı giydirip bara gitmek aptallıktır.”

“Nesin sen, ‘Bilim Kilisesi’nden falan mısın?”

“Aptallık,” dedi Mudger.

“Yehova Şahidi misin? Onlar kan vermezler,”

Diğeri Mudger’a döndü.

“Sana bir şey soruyor. Nesin sen?”

“Söyle ona siktirip gitsin,” dedi Mudger.

“Sana efendi gibi soruyor.”

“Siktirip gitsin.”

Mudger ortaparmağıyla başparmağını kolundaki bir böceğe vuracakmış gibi birleştirdi. İkinci adamın kulağına hızla vurdu. Adam silahla vurulmuş gibi tepki verdi. Sonra bara döndü, sağ eli kulağında başını öne eğdi.

“Söyle ona siktirip gitsin,” dedi Mudger.

Lomax kenarda durmuş, olan biteni seyrediyordu. Adam arkadaşına döndü, şempanzenin başının üzerinden, “Siktir git Stanley,” dedi.

Lomax’ın kullandığı arabada ön koltukta oturan Mudger yan pencereden dışarı baktı. Üzerindeki sıkıntı hâlâ dağılmamıştı. Kendi hayvanlarını düşündü, Vietnam’dan kaçırmayı başardığı hayvanlarını. Zorunlu tecrit nedeniyle her birini Guam’da bırakmak zorundaydı. Pratik nedenlerden ve bitmek bilmeyen teknik ayrıntılardan dolayı hayvanları yerel yöneticilerin eline bırakmak zorunda kalmıştı. Ateş kesildikten sonra her aklına eseni yapamazdın.

İpek bluzlü ve pamuklu pantolon giymiş Saygonlu kadınları düşündü. Cibinlikli yataklar. İnsanın iliğini kemiğini kuran insafsız sıcaklar.

Tha Binh dışındaki önleri açık kulübelerin içinde hamaklarda yatan insanları düşündü. Vietkongların gece boyunca çalan gonglarını. C-47’lerden inen paraşütçülerin işaret fişeklerinin gökyüzünü parça parça aydınlatışını. Hemen yakınına inen Medivac helikopterlerinin pervane seslerini.

ABD askerlerinin orman yollarında ellerinde telsizlerle ilerleyişlerini, ormana çiklet kâğıtlarını atışlarını düşündü. Bir M-60 makinelisinin ara sıra duyulan takırtılarını. Kum torbalarıyla kaplı kontrol noktalarını. Sandıklardan çıkan yeni silahları. İnsan dışkısına bulanmış *punji* çubuklarını.*

* Punji çubukları ya da punji kazıkları: Vietnam Savaşı sırasında, her iki tarafça da tuzak kurmakta kullanılan, tahta veya bambudan yapılmış küçük kazıklar. Sivri tarafları yukarı gelecek şekilde yan yana toprağa saplanırlar ve çoğunlukla doğal bitki örtüsü altında kalarak görünmez olurlardı. Çukur tuzakların içini kaplamakta da kullanılırlardı. Verdikleri zararı artırmak için çoğu zaman insan dışkısına bulanırlardı. (ç.n.)

Richie Armbrister lazer kadranlı dijital kol saatine baktı. Asansör kapısı gürültüyle açıldı, Lightborne'un peşinden galeriye girdi. Doğruca Lightborne'un ev olarak kullandığı galerinin en arkasındaki bölüme gittiler. Lightborne çay suyu koydu.

"Evet, ikinci gecikme. Neler oluyor Lightborne? Sana para ödedim."

"Paran sağlam yerde. Kadın parayı film kutusunu teslim eder etmez alacak."

"İçinde de film olacak herhalde."

"Buna güvenim tam Richie."

"Bir sürü iş var. Beni bekleyen bir sürü proje."

"Anlıyorum," dedi Lightborne.

"Ne kadar zamandır uzaklardayım, biliyor musun?"

"Dallas'a geri dön Richie."

"Hiç bu kadar uzun süre dışarıda kalmamıştım."

"İşi buradan ben hallederim."

Kol saati (yoksa kronometre mi demeli?) Richie'nin zenginliğinin tek göstergesiydi, DC-9'u sayılmazsa tabii. Üzerinde kalın, haki bir pantolon, aşınmış deri bir ceket ve rengiği desenli boğazlı bir kazak vardı. Kazağın her iki kolu da söküktü.

Yirmi ikiden daha genç gösteriyordu, sinir hastalığından mustarip bir ergen gibiydi. Alnı geniş, elmacıkkemikleri çıkıktı. Kocaman dişleri vardı. Yoğun düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, bir şeylere kafayı feci takmış gibi. Feryat eder gibi sesi, uzun, kemikli yüzünden geliyordu. Lightborne ona her baktığında bir dahiyle mi yoksa geri zekâlinin biriyle mi konuştuğuna karar veremediği bir yüzdü bu.

Oysa Richie'nin başarılarını sorgulamak söz konusu bile olamazdı. Neredeyse tek başına koca bir imparatorluk kurmuştu. Pornonun teknolojisini mükemmelleştirmiş, dağıtım kanalları açmış, dâhiyane pazarlama planları geliştirmişti. Tüm bunları yaparken kendini yasal yaptırımlardan uzak tutmuş, kâğıt labirentlerinin arasına gizlenmişti.

“Odell’i burada bırakıyorum.”

“Kimi?” diye sordu Lightborne.

“Odell’i diyorum, burada bırakıyorum. Odell tüm film projelerimin teknik işleriyle uğraşan adamım. Odell’le sürekli temas halinde olursun Lightborne. Bu sayede olup bitenler hakkında sürekli bilgi sahibi olurum.”

“Olacak bu iş, biliyorum.”

“Odell kuzenim.”

“Anladım Richie.”

“Odell çevremdeki insanlar içinde hakkında bilgili diyebileceğim tek insan.”

“Q söze nasıl değer verdiğini bilirim.”

“Etrafımın kimlerle çevrili olduğuna bakarsan bir de.”

“Ayrıca akrabam.”

“Hepsi de embesil. Ağızlarından salyalar akıyor. Bir şeyi tekrar tekrar söylemen gerekiyor.”

“İnan Richie anlıyorum, seni çok iyi anlıyorum.”

Lightborne çay poşetlerinin üzerine sıcak su döktü. Richie malzemelerinin bulunduğu barikatlı depoda yaşamak istiyorsa, onun bu tercihinə saygı duyardı Lightborne. Richie’nin konumunda olsa o da Highland Park’ta sessiz bir sokakta yaşamayı tercih ederdi.

Richie eskiden beri tanıdığı insanlarla -korumalar, danışmanlar, aylıklar ve onların kocaları, karıları, kız arkadaşları, erkek arkadaşlarıyla- çevrili olmayı seçmişse, Lightborne onun bu tercihinə karşı çıkmazdı. Ama onun yerinde olsa yönetici-

lerden oluşan bir kurul kurardı, çeşitli sektörlerde uzmanlaşmış kadın ve erkek yöneticilerden. Belki de akademik kariyeri olan kişilerden.

“Kalabilir miyim bilmiyorum Lightborne. Bir fincan çaya zamanım var mı acaba?”

“Uçak senin Richie. Sen hazır olmadıkça uçak kalkmaz.”

“Ben hazırım. Kaçmak için sabırsızlanıyorum.”

“Çayını iç. Sana bir hediyem var.”

“Bu işin kötü bir yanı var,” dedi Richie. “Hep daha fazlasını istiyorlar. Çok açgözlüler. Ortalıkta bir şeyler dönüyor. Korumam üç gündür gittiğimiz her yerde aynı yüzü gördüğünü söylüyor. Koruma pazarı olsa, o pazarda diğerlerinin yanında iki dolar bile etmez belki, ama yine de eve gitsem iyi olacak. Nerede olduğumu bildiğim yere.”

“Odell’e hazır beklediğimi söylersin.”

“Senden haber bekliyorum. Beklentim var. Bugünün en büyük olayı bu. İlk gösterim filmleri. İnsanlar fantezilerinin çeşidini artırmak istiyorlar. Uzun metrajlı film doğru bir karar. Bekleyeceğim Lightborne. Dört gözle bekleyeceğim.”

“Çayını bitir Richie.”

O gün erken saatlerde, hırdavatçı dükkânlarını, kadın şapkaları satan dükkânları, On Dördüncü Sokakta’ki eskici tezgâhlarını araştırdıktan sonra Lightborne sonunda aradığını Thompson Sokağı’ndaki bir bakkal dükkânında bulmuştu. Şükran Günü yaklaştığı için dükkân hediyelik eşyalarla doluydu. Lightborne, tam da onun aradığı gibi yuvarlak metal kutulardaki Danimarka tereyağlı kurabiyeleri fark etmişti. Süper ekonomik boyuttaki kutuyu seçmişti.

“Yolculuğun için ufak bir şey aldım, dönüşte uçakta atıştırırsın.”

“Nedir bu, şeker mi?”

“Kurabiye,” dedi Lightborne.

Lightborne parlak kutuyu ona gösterdikten sonra kutuyu kahverengi ambalaj kâğıdına sıkı sıkı sardı, çok sıkı, öyle ki Richie'nin aceleyle binadan çıkmasını bekleyen birisi elindeki silindir kutuyu fark etmekte hiç zorlanmayacaktı. Ambalajı bozulmasın diye koli bandı, kâğıt bant, yapıştırıcı ve iplik kullanmıştı.

“Kurabiye. Eğlencelik kurabiyeler. Yolculukta sıkılmayasın diye.”

Richie gittikten yarım saat sonra gelen Bayan Robbins'le konuşmak ne kadar da hoş bir şeydi doğrusu. Richie'den hoşlanmadığı için değil. Richie'nin insani nitelikleri yok değildi. Lightborne'a dostluğunu sayısız kereler göstermişti. İp kravatlar. Üzerlerinde Alamo'nun resimleri olan bir dizi bardak altlığı. Lightborne'un onun cömertliğine karşılık vermek istemesi son derece normaldi.

Lightborne, Moll Robbins'e başka bir koltuğa oturmak isteyip istemediğini sordu. Moll yayları bozuk bir koltukta oturuyordu, iyice içine gömülmüştü çünkü. Moll eliyle istemediğini belirten bir hareket yaptı, Lightborne'un kendisini niye çağırdığını öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

“Bu işte hâlâ en şüpheli adam benim.”

“Bunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Glen Selvy'yi hatırlıyor musun? Hani Berlin filminden ilk söz ettiğim gece burada olan adam.”

“Evet.”

“Biri adına açıkartırmaya katılan kişi.”

“Hatırladım,” dedi Moll.

“O biri benimle doğrudan temasa geçti.”

“Lloyd Percival.”

Lightborne arkasına yaslandı, çenesini okşadı.

“Arada çalışmışsın.”

“Biraz biraz,” dedi Moll.

“Yazı dizisini bitirmediğini söylediğinde şaşırdım.”

“Araya başka şeyler girdi.”

“Ama tekrar başladın herhalde.”

“Öyle görünüyor.”

“O zaman iyi ki seni aramışım,” dedi Lightborne. “Bir gazeteci belli bir durumda neyin uygun neyin adil olduğunu düşünmeden haberin peşinden gider, diye düşünüyorum.”

“Doğru.”

“Tabii benim rolüm dikkatle ele alınmalı. Bu, erotik ıvır zıvırlar satan, dışa dönük, renkli bir Lightborne değil artık. Duruma yakın bir kaynak. Kendini çok iyi konumlandırırmış bir kaynak. Adım yayımlanmamalı.”

“Herkes verdiğimiz güvenceyi verebilirim.”

“Bu ham film çok iştah kabartmaya başladı. Bu neden böyle söyleyeyim, bu konuyu zihnimde iyice evirip çevirdim. İnsanı mecbur eden en büyük güç. Daha önce söylendiği gibi iktidarsız değildi, biliyor musun.”

“Hitler’i kastediyorsun herhalde.”

“Kadınlar üzerinde müthiş bir etkisi vardı. Ona aşk mektupları, seks şiirleri, iç çamaşırı yolluyorlarmış. Arabayla halkın arasından geçtiğinde kadınlar kendilerini arabasının önüne atıyorlarmış. Ünlü bir pop şarkıcısı gibi. Modern rockçılar gibi. Kadınlar arabasının tekerleklerinin altına atıyorlarmış kendilerini.”

“Göstermelik sevgi,” dedi Moll.

“Kızlar sürekli ona kızlıklarını sunuyorlarmış. Yaptığı konuşmaları izleyen kadınlar histeri krizine tutuluyorlarmış. Toplu çılgınlıklar yaşıyorlarmış. Kadınlar üzerinde hipnotize edici bir etkisi varmış. Sanırım bu açık.”

“Mesnet var diyorsunuz yani.”

“Söylentilerde bahsedilenin bizim adamımız olduğu kesin değil,” dedi Lightborne.

“Buradan bir yere gelmek istiyorsun galiba.”

“Böyle bir film ne kadar değerlidir, bir düşünsene. Bu konuyu daha önce tartıştığım adamın bana filmdeliklerin kimliklerinin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylediğini gayet iyi hatırlıyorum.”

“O sırada ölü olduğunu söylemişsiniz, yanlış hatırlamıyorsam.”

“Bu konu her türlü baskıyı içeriyor. Ben de belli güçleri harekete geçirdim. Ayrıca ilgiyi başka tarafa çekmek için de bir şeyler yaptım. İnsanlar ortalıkta bir gazetecinin dolaştığını bildiklerinden kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Nereden biliyorlar bunu?”

“Bildiklerini sanıyorum.”

“Bunu öğrenmelerini sağlayacak yöntemleri olduğunu hissediyorsunuz.”

“Biliyorlar. Bence biliyorlar.”

Lightborne odadaki yanan iki lambadan birini söndürdü. Moll oturduğu koltuğun gerçekten de rahatsız olduğuna karar verdi, ayağa kalktı, kitaplığın yanındaki açılır kapanır metal sandalyeye geçti.

“Gençliğinde Linz’deki sarışın bir kızla ilgili fantezileri varmış,” dedi Lightborne. “Daha sonra fantezilerinde değil, gerçek hayatında sarışınlar oldu. Sarışıklardan hoşlanıyormuş muhtemelen. Aktristlerden de. Yeğeninden de tabii. İnsanı yiyip bitiren türden bir şey. Bir adam yeğenine yan gözle bakarsa, bu o adamın için için yandığını gösterir.” Sessizlik. “Resim yapmış. Yeğenin cinsel organını çizmiş. Yakından.”

“Bu zevksiz olduğunu gösterir.”

Lightborne iki elini yana açtı.

“Popüler sanattan önce zevksizlik diye bir şey vardı. Artık kiç, adi, *camp* ve porno var.”

“Ama sonunda berbat bir duruma düşmemiş mi? Tümüy-le ilaçlara bağımlı hale gelmemiş mi?”

“Ben de tam onu söylüyorum,” dedi Lightborne. “Tam da onu söyledim. Onu güçten düşürdüler. Galiba sağ koluy-du, çok titriyormuş. Tansiyonunu düşürmek için sülük kulla-nıyorlarmış. Birdenbire yaşlanmış.”

“Bunun bir kanıt olduğuna karar verdiniz yani.”

“Hatta bu konuda ısrar ediyorum,” dedi Lightborne. “Çoğunlukla zevk için kendi kendime teoriler üretiyorum. Kabul. Gevezelik, başka bir şey değil bunlar.”

“Onu bir âşık olarak getiremiyorum gözümün önüne.”

“Tipin değil.”

“Sonra şu da var, komik görünümlü bir adamın ortalıkta çıplak dolaştığını gösteren gri renkli eski, titrek bir filmi sey-retmek için bir sürü insan neden para versin, bir türlü aklım almıyor, adam gerçekten o olsa bile.”

“Bunu söylemiştim oysa. Önemli bir soru. Kimin umurun-da? Yine de birçok kişi yoklama çekiyor. Parası ve gücü olan in-sanlar. Güç çevreleri bu şeyi koleksiyonlarına katmak istiyorlar, film titrek olsun olmasın. Sıkıldınız galiba Bayan Robbins.”

“Yo, sıkılmadım,” dedi Moll. “Bunun neresi çekici hâlâ anlayamadım da ondan. Bayağı zevksiz bir şey, gerçekten. Yukarıdan baktığımı sanma sakın. Ama gerçekten de tüm bunlar ne için?”

“Çünkü filmde o var. Hitler. İsim, yüz. Tüm çelişkileri-y-le ve tutarsızlıklarıyla. Bunları listeye dökmeye çalışsan bir sa-at sürer herhalde.”

“Bütün büyük adamlar. Büyük adamlar hakkında her şeyi biliyoruz, halkın karşısında ve özel hayatlarında ne yaptıkla-rını.”

“Yine de çok gizli kapaklılar. Bir sürü kapı kapalı. Alışıl-mamış cinsel ilişkiler konusunda çıkan söylentiler, kulaktan

kulağa fısıldananlar. Bugün bile çıt çıkmaz. Hitler’le ilişkisi olan kadınlar intihara meyilliymişler veya intihara kalkışmışlar. Ölümünden sonra Almanya’nın her yerinde bir sürü kadın kendini öldürmüş. İntiharların sayısı belli değil.”

“Beni bunaltmaya mı çalışıyorsun?”

“Sığınakta ilginç bir insan karışımı varmış. Sekreterler, emir erleri, SS muhafızları, mutfak çalışanları falan. SS’ler için ve onlar tarafından sokaktan toplanılıp getirilen kadınlar varmış. Askeri birlikler ziyarete gelirmiş. SS’lerin odalarında içki âlemleri, seks âlemleri yapılyormuş. Bu âlemlere kim bilir kimler katılıyordu.”

“Belki de hepsi budur. Yani filmin tamamı bundan ibarettir.”

“Önün öldüğünü zannetmişler. Ölümünü kutluyorlarmış. Ama o bunu o zaman yapmamış, daha sonra yapmış. Doğru, belki de film bundan ibarettir. Ama yine de umudum var.”

“Bizim adamın ta kendisi ha.”

“Tuhaf bir çağda yaşıyoruz,” dedi Lightborne tepkisel bir ifadeyle.

Moll’a geldiği için teşekkür etti ve onu sürekli bilgilendireceğine söz verdi. Karanlık galeride kapıya kadar yürüdüler. Moll bir masaya çarptı, Lightborne özür diledi, bir ışık yakana kadar orada beklemesini söyledi. Moll, Lightborne’un duvardaki düğmeye basmak yerine odanın diğer ucuna gidip muhtemelen yirmi beş mumluk küçük bir lambayı açtığını fark etti.

“Çok ışıklı odaları veya telefonda konuşmayı sevmemeye başladım. Eskiden şüpheli bir insan değildim. Yaşlılık işte. Çöküşün ilk belirtileri.”

“Bana sorarsanız daha önünüzde çok uzun zaman var Bay Lightborne.”

“İlk belirtiler bunlar.”

“Hepimiz birazcık tetikteyiz.”

Lightborne loş odada ayakta duruyordu, Moll'un sözlerini başıyla onayladı. Moll'un buraya ilk gelişini hatırladı, ışıkları her söndürüşünde oda bir parça daha kararırken ona o gece Selvy'nin hangi yöne gittiği konusunda ipucu vermişti.

"Bankaya gidiyorsun, filme alıyorlar," dedi Lightborne. "Alışveriş merkezine gidiyorsun, filme alıyorlar. Her geçen gün bunlara daha fazla şahit oluyoruz. Bir kabinde elbise deniyorsun, tek taraflı bir aynadan biri seni gözetliyor. Sadece müşterileri de değil, inan. Çalışanları da gözetliyorlar, gizli kameralarla. Arabanı nereye sürersen sür. Radarlarla, bilgisayarlı trafik tarayıcılarıyla karşılaşıyorsun. Rahmin içine bakıyorlar, fotoğraf çekiyorlar. Her yerdeler. Dünyanın etrafında sürekli dönen şey ne? Casus uyduları, meteoroloji balonları, U-2 uçakları. Bunlar ne yapıyor peki? Fotoğraf çekiyorlar. Bütün dünyayı filme alıyorlar."

"Her yerde kamera var."

"Doğru."

"Sığınakta bile," dedi Moll.

"Kesinlikle öyle."

"Herkes kamerada."

"Buna inanıyorum Bayan Robbins."

"1945 Nisanı'nda Reich Şansölyeliği'nin altındaki sığınakta bulunan insanlar bile."

"Özellikle de sığınaktaki insanlar."

"Buna inanıyorsunuz Bay Lightborne."

"Film bende," dedi Lightborne.

Lightborne yavaş yavaş odanın diğer ucuna varmıştı, ışık kaynağından altı metre kadar ileride, çıplak bir duvarın önünde durdu, arkasındaki duvara vuran gölgesinin de etkisiyle ansızın küçülürmüş gibiydi. Vücudu küçücük görünüyordu. Bir kafadan ibaretti.

"Filme baktın mı?"

Lightborne, Moll’a doğru bir-iki adım attı, fısıldayacakmış gibi bir hareket yaptı, ikisi arasındaki boşluk göz önünde bulundurulduğunda bu hareket çok tuhaf görünüyordu.

“Kutusunu bile açmadım.”

Lightborne güldü.

“Teknik yardım bekliyorum.”

Tekrar güldü.

“Kutuyu yanlış açarsam içindeki filmi mahvederim diye korkuyorum. Otuz yıldır bunun içinde. Bir film bunca zamandır kutunun içinde durduğuna göre açmanın belirli bir yöntemi vardır herhalde. Uygun nem oranına dikkat etmek gerekebilir. Belli önlemler almak gerekebilir. Önerilen bazı işlemler.”

“Teknik uzmanınız kim?”

“Odell Armbrister.”

Bu sefer gülen Moll oldu.

“Richie’nin kuzeni,” dedi Lightborne fısıltıyla.

“Richie de kim?”

“Richie Armbrister’in kuzeni. Richie, Dallaslı porno endüstrisi kralı. Dâhi çocuk. Bir depoda yaşıyor.”

“Çok etkileyici,” dedi Moll.

Lightborne bu sırları ortaya dökmenin yarattığı bitkinlikle bir koltuğa çöktü.

“Etkileyici,* evet. İlginç bir sözcük. İngilizcesi Latince’deki ‘*fascinus*’tan geliyor. Fallus biçimli bir muska. ‘Faşizm’ sözcüğüyle aynı kökene sahip olan bir sözcük.”

Lightborne yine fısıltıyla konuşuyordu.

U.S. 67 numaralı otoyolda Glen Selvy, iki eli direksiyonda, gözlerini kapatıp beşe kadar saymaya karar verdi. Sayar-

* *İng.* Fascinating. (ç.n.)

ken acele etmedi. Beşe geldiğinde gözlerini tekrar açmak için yarım saniye de bekledi üstelik.

130'la gidiyordu.

PDK/KTD eleman arandığını halka duyurmuştu. Yönetici, memur, personel müfettişi, meslek anketçisi, maliye müdürü alacaklardı. Selvy, çeşitli testlerden ve mülâkatlardan geçtikten sonra iş başvurusunda bulunanlar arasında gitgide daha da seçkin bir grubun içinde yer aldığını fark etmişti. Geri kalan herkes 103, 104 veya 105 numaralı odalara sevk ediliyordu. Selvy'nin de içinde bulunduğu grubu numarasız bir odaya almışlardı.

Ayıklama işlemleri haftalarca sürmüştü. Düzenli aralıklarla teknik mülâkatlar veya yalan makinesi testleri yapılmıştı. Gün geçtikçe durum daha da netleşiyordu. Adaylara belirli aralıklarla programı sürdürmek isteyip istemedikleri soruluyordu.

Selvy PDK/KTD'nin Çevreleme Hizmetleri, Rehberlik ve Destek adlı bir bölümünde maaşlı çalışmaya başlamıştı. Altı hafta boyunca personel dosyalarını kontrol etmiş, iş başvurusunda bulunanlar hakkında değerlendirmede bulunmuştu. Bu işleri fiziksel testler dahil bir dizi başka testler izlemişti. Ara sıra ona da programa devam etmek isteyip istemediği soruluyordu.

Onun el salladığını gördü: Nadine Rademacher.

Otoyol kavşağının yakınında bulunan, Howard Johnson's zincirine ait bir otelin önündeydi. Nadine gülümseyerek arabaya bindi ve Selvy gaza basıp yola çıkarken bavulunu arka koltuğa attı.

“Seni gördüğüme sevindim Joanie. Biraz ev yemeği yapmak için çağrılmaktan daha kötüsü de gelebilirdi başına. Şimdi nereye?”

“Şimdi nereye.”

“Rampalar, düzlükler. İyi bir tane seçtiğinden emin ol şimdi.”

“New York’tan beri yaptığımız gibi dümdüz gitmeyi sürdürürsek iyi olur bence.”

“Dümdüz mü gidiyorduk?”

“New York’tan beri.”

“Seni gördüğüme sevindim Slim. Senin gelmeyeceğini düşüneceğimden korktun mu?”

“Bu soru üzerinde bir ara ayrıntısıyla durmalıyız.”

“Çok alengirli bir soru bu.”

“Şimdi nereye?” dedi Selvy. “Torpidoyu aç.”

“Biraz yorgun ve keyifsiz görünüyorsun.”

“Orada bir harita olacak.”

“Sana neden hoşlanmadığımı söyleyeyim mi? Havadaki bu ısıricı soğuktan. Daha çok erken ve biz güneye doğru epeyce açıldık.”

Nadine torpido gözünden Selvy’nin yaklaşık bir buçuk gün önce Vietnamlı kovboydan aldığı küçük bıçağı çıkardı. Selvy’nin bıçağı fark etmesini bekledi.

“O da ne?” dedi Selvy.

“Bırak numarayı.”

“Tırnaklarım için kullanıyorum. Temizlik aleti.”

“O yüzden mi adına Arkansas kürdanı diyorlar?”

“Bu daha küçük.”

“Hani madem Arkansas’tayız.”

“Bir sorayım dedin.”

“Ne için bu?”

“Depresyona girince battaniyeleri delik deşik ederim.”

Onu Marathon Madenleri’ne yollamışlardı. Orada şifreleme ve elektronik izleme dersleri almıştı. Yoğun bir silah eğitimi verilmişti orada ona. Küçük çaplı askeri antrenmanlara katılmıştı. Döviz, uluslararası bankacılık işlemleri, ticaretin tē-

mel ilkeleri konusunda dersler almıştı. “Finansman mekanizması” lafını ilk orada duymuştu.

Amirleri ülkenin en seçkin istihbarat biriminde çalıştığı izlenimini vermişlerdi ona. Yönetimi kolay küçük bir birimdi; hiç kimse birimi bilmiyordu; birimde kaytarma, vakit harcaması, doğrudan sorumluluk alma diye bir şey yoktu. Orada bulunduğu sıralarda “Radial Matrix” adını duymuştu.

Dünyanın çeşitli yerlerindeki asi grupların paramiliter yapılarını incelemek ve onlarla ilgili tartışmalara katılmakla çok zaman geçirmişti.

Vietkong’un kullandığı düzeni incelemişlerdi. Yarım gün çalışan köy gerillalarını. Kendi kendinden sorumlu üç kişilik hücreleri. *Ve tieu to da cong*’u, Vietkong sistemindeki en tehlikeli unsur olarak kabul edilen özel görev birimini. İntihar müfrezelerini. Güney Vietnam Ordusu’nun kontrolü dahilindeki bölgelere yapılan özel harekâtları. Yüksek risk taşıyan el bombalı taaruzları. Suikast timlerini.

Cezayirli *müssebelinleri*, yani ölüm komandolarını, yerel ordu kontrolünden bağımsız son derece tehlikeli operasyonlar düzenleyen grupları incelemişlerdi. Sınırlı sayıda birime sahip olmasına rağmen Casbah dışında faaliyet gösteren ve bir yıl gibi bir süreyle terör estiren Ulusal Bağımsızlık Cephesi’nin bomba şebekesinin eylemlerini incelemişlerdi.

Selvy, dev bir endüstri gücünün istihbarat memurlarının, eylemleri doğrudan veya dolaylı olarak ABD’nin çıkarlarına ters düşen kötü donanımlı devrimcilerin, yani düşmanın tekniklerini benimsemeye hazır olduklarını öğrenince garipsemişti. Bu garip durum tartışılmıyor veya incelenmiyordu. Selvy “iç ilişkileri güçlendirme” lafını sık sık duyuyordu.

ABD’den olsun yabancı olsun, çeşitli kurumlardan gelen gruplar Madenler’de eğitiliyordu. Selvy bu gruplara mensup bazı kişilerden buranın yönetiminden sorumlu ilk eğitim su-

bayının -halihazırda kullanılan tekniklerle prosedürlerde her-
kesten çok emeği olan kişinin- maceralarını dinlemişti sık sık.
Earl Mudger'ın. Son zamanlarda Doğu'da bir yerlerde tica-
retle uğraştığı söyleniyordu.

“Çikolatalı sigaraları hatırlıyor musun?” dedi Nadine.

Selvy yolun kenarında bir restoran görene kadar iki şeritli
yolda devam etti. Restoran uzun bir salondan ibaretti, masa-
lardan birinde bir eyalet polisi, spor ayakkabılı bir garson ka-
dınla konuşuyordu.

“Işıkları özledin mi?” diye sordu Selvy.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Times Square.”

“Kol, bacak, kalça, göğüs.”

“Kadın güneş batmadan önce gelip siparişimizi alır mı
dersin?”

“Ziyaretçisi var Glen.”

“Herif ne yapıyor öyle?”

“Galiba yoklama çekiyor.”

“Bana da öyle geliyor.”

“Adam gidiyor galiba.”

“Kadını çağırırsana,” dedi Selvy.

“Acelen ne?”

“Dümdüz gideceğiz ya.”

Yemekleri gelince sessizce yediler. Selvy'nin tabağının or-
tasındaki marulun üzerinde beyaz, küçük bir kurt dolaşıyor-
du. Etrafındakileri yedi.

“Lahgtry'de Sample's Café'de çalıştım,” dedi Nadine.
“Düz yolumuzun kız kardeşimin, babamın oturduğu yerden
geçiyor olması ürkütücü.”

“Babanı görmek istiyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Nadine. “Çekilmez biriydi, hırtlıkta
sınır tanımazdı. Hayatı tahammül edilir kılan annemdi. An-

nem öldükten sonra Joanie batan gemiyi terk eden fareler gibi evi hemen terk etti. Ben biraz daha geç ayrıldım. Olan biteni ben hep daha geç anladım. Ama daha net görebiliyorum şimdi. Hiç de hoş bir adam değildi.”

“Yalnız mı yaşıyor?”

“Evinin görmelisin. Baraka gibi. Evdeki eşyaların yarısını annem eski yem çuvallarından yaptı. Mutfak havlularını, yüz havlularını, peçeteleri, hatta giysilerimizin çoğunu. Yastık kılıflarını. Yem çuvalından yastık kılıfları. Yem çuvalından elbiseler ve etekler.”

“Geri dönüşüm.”

“Fakirlik,” dedi Nadine.

Anayoldan sekiz yüz metre kadar sonra terk edilmiş bir çiftliğin önünden geçtiler. Selvy arabayı yabani otların bulunduğu bir alana park etti. Arka koltuktaki karton kutuya uzandı ve iki tabancasından küçük olanını, 38’liğini aldı. Çiftlik kapısından girdi, çiftliğin ana binasına pek de uzak olmayan derin bir su kuyusunun yanına gitti. Tabancayı avcunun içine aldı, sonra elli santim kadar havaya fırlatarak kuyunun içine düşüşünü seyretti. Kuyudan boğuk, kuru bir ses geldi kulaklarına.

Batmakta olan güneş gözünü kamaştırdığı için Nadine arabaya dönen Selvy’ye gözlerini kısarak baktı.

“Bu düz güzergâh meselesi nedir?” diye sordu.

Washington’a döndükten sonra bir şeylerin değiştiğini anlamıştı. Lomax adında biri kaldığı otele gelmişti. PDK/KTD’nin veya Çevreleme Servisi’nin adından bahsedilmez olmuştu. Birlikte çalıştığı insanlar telefonlarına cevap vermiyorlardı. Artık maaş almıyordu.

Lomax onu siyah bir limuzinle geziye çıkarmıştı. Arabada ona Radial Matrix’in hükümetin tüm resmi kurumlarıyla ilişkilerini kopardığını söylemişti. Sistem planlaması Fairfax’de-

ki yöneticilerin denetiminde yine devam edecekti. Bütün gizli işler bu operasyon ve bu operasyonun yan kolları dahilinde gerçekleştirilecekti. Yönetim merkezleri yoktu. Organizasyon şeması yoktu. Ne yapı vardı, ne de altyapı. Yalnızca son derece muğlak bir emir komuta zinciri kalmıştı.

Lomax, Selvy'nin Madenler'de öğrendiği şeyleri tekrar etmişti. Asi hareketler güçlerini siyasal ve askeri işlevlerinin bir olmasından alıyorlardı. Burada, demişti Lomax ona, ticari operasyonlarla gizli işler birbirine geçmiştir. Biri diğerini desteklemez. Biri diğeridir.

Selvy önce Kuzey Amerika'yı, sonra Avrupa'yı baştan başa dolaşmış, Asya'nın belli bölgelerinde bulunmuştu. Radial Matrix'in rakipleri hakkında bilgi toplamıştı. Radial Matrix'in potansiyel müşterilerinin temsilcilerine gizli ödemeler yapmıştı. Yabancı hükümetlerin ajanlarına gizli komisyonlar ödemişti. Bir ticaret komisyoncusunun tatilini geçirdiği Yunanistan'da ortadan yok olması olayını planlamıştı. Makine parçaları üreten bir fabrikaya düzenlenen bir terörist saldırısını finanse etmişti. Meşru ticari harcamalar.

Lomax onu tekrar Amerika'ya çağırılmıştı. Bir okuyucuya ihtiyaçları vardı. Geçici bir görev. Selvy'nin ismini bilgisayardan bulmuşlardı.

Selvy haftanın dört günü Alexandria'daki beyaz bir ahşap eve gitmişti. Bayan Steinmetz isminde bir kadın ona sanat tarihi konusunda dersler vermiş, dıalar göstermişti. Kadın, Ulusal Galerî ile Hirshborn ziyaretlerinde ona eşlik etmişti. Ona cinsellik unsurları taşıyan sanat eserlerinin reproduksiyonlarını göstermiş ve bu eserlerin estetik içeriklerinden söz etmişti.

Haftada iki gün Union İstasyonu yakınında yer alan bir ofis binasında bulunan bir suite gidiyordu. Burada Bay Dempster isimli biri ona temsilciler meclisi ve Senato protokolü ile prosedürlerini anlatmıştı. Sonunda bir özgeçmiş ha-

zırlamıştı: Geçmiş, eğitimi, çalıştığı yerler, vesaire. Hepsi de doğruluğu kanıtlanabilir bilgilerdi, ama hiçbirisi doğru değildi.

Percival'ın ekibinin başındaki kişi bu özgeçmişten etkilenmişti. Selvy'ye Senatör'le bir mülakat ayarlamıştı. Mülakatta Senatör dönüp dolaşıp konuyu Selvy'nin sanat geçmişine getirmişti. Senatör onu bir öğle yemeğine davet etmiş, yemekte Selvy işe alınmıştı.

Siyah limuzin tekrar ortaya çıkmıştı. Lomax, Selvy'ye bir sonraki talimata kadar maaşını kendisine gizlice ulaştıracaklarını söylemişti. Ona emekli aylığı bağlamayı da planlıyorlardı.

Selvy bir ay süresince Percival'ın ofisinde personel işlerine baktı. Senatör Georgetown'daki evinde küçük bir akşam yemeği daveti vermişti. Davetten sonra diğer misafirler gitmiş, Selvy kalmıştı. Biraz içki içmişlerdi. Sohbet etmişlerdi. Sonra bir kadeh daha bir şeyler içmişlerdi. Senatör onu eski bir çıkırık ve antika bir çalışma masasının bulunduğu bir odaya götürmüştü. Sonra onu şömineden içeri geçirerek, bitişikteki evin içine sokmuştu.

“İşte benim gerçek hayatım bu,” demişti ona. “Ben buyum işte.”

Tepeleri geçip çiftliklerle dolu kıra geldiler, ufuk dümdüzdü, önlerinde koskoca bir ova uzanıyordu. Yolda yavaş gittiler, yemek yemek ve dinlenmek için ara sıra anayolun kenarına park ettiler. Bazı günler sadece otuz kilometre yol aldılar. Selvy pek uyumadı. Geceler serindi.

Selvy kısa bir rampada, tepede yolun bir viraj yaptığını gördü. Gözlerini kapadı ve yediye kadar saydı, dörde geldiğinde arabanın viraja yaklaştığını tahmin ederek direksiyonu hafifçe sola kırdı.

Richie Armbrister saunada çıplak oturuyordu. Karşısındaki sırada oturan adam da çıplaktı. Richie yoğun buhar bulutu arasında belli etmeden adamın yüzüne bakmaya çalıştı.

Adam şişman biriydi. Kırklı yaşlarının başlarında, belki. Şakaklarında kırıklar vardı. Adam gayet rahat görünüyordu, ortamın yabancı olmadiğının işaretiydi bu ya da kendisini ortamın yabancı saymadığının.

Buhar bulutunun içinden birbirlerine hafifçe gülümsediler.

Richie ayağa kalktı ve başını kapıdan dışarı çıkardı. Yolcu kabininde parti devam ediyordu. İnsanların bir kısmı sahne- de dans ediyordu, bir kısmı da oturmuş bir şeyler atıştırıp bir şeyler içiyordu. Yardımcı pilot uçuş kabinine giden koridor- daki boncuklu perdeyi açıp içeri girdi ve Richie'nin koruma- sının kız arkadaşının uzattığı sandviçi aldı.

Richie'nin göz göze gelmeye çalıştığı koruma. Daryl Shimmer. Dans pistinde çalkalayıp kıvrıran ince, uzun zenci. Richie maiyetindekilerin hepsinin sahip oldukları bu tutku dolu kon- santrasyonu nasıl olup da daima Richie'nin ihtiyacı, Richie'nin huzuru hariç her şeye yöneltebildiklerini merak etti.

Daryl'in dikkatini çekmeyi başaramayınca kapıyı kapattı, bir maşrapa su aldı ve sıcak taşların üzerine döktü. Sonra ye- rine oturdu.

Adam sisin içinden ona doğru eğildi.

“Bir makara film hakkında konuşmak istiyoruz.”

“Siz’ kim?” diye sordu Richie.

“Seninle ben.”

“Hiçbir film hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Film bu uçakta. Galiba ikimiz adına da ben konuşuyorum.”

“Ne söyleyince ikimiz adına konuşmuş oluyorsun?”

“Uçakta olduğunu söylediğimde.”

“Söylediğin şey ne benim uçağımda ne de başka bir uçak- ta.”

“Richie, büyü artık.”

“Tanışıyor muyuz?”

“Adım Lomax.”

“Neden buradasın?”

“Aslında başka bir partide olmam gerektiğini söyleyebilirdim sana. Başka bir uçaktaki bir partide. Bir karışıklık oldu. Kendimi yanlış uçakta buldum. Bu versiyonlardan biri.”

“Hiç kimse kontrol etmedi mi? Bir şey sormadı mı?”

“Kimsenin fark etmediği o insanlardan biriyim besbelli. Fark edilmiyorum. Bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kaldım. İnsanların arasına kaynıyorum. Görülmüyorum.”

“Benim burada olduğumu biliyorlar. Daryl ve diğerleri. Merak etmişsindir diye söyledim.”

“Hikâyenin başka versiyonu daha var.”

“Dinlemek istemiyorum.”

“Artık büyüdün Richie. Bundan fazla büyüyemezsin. İki yetişkin insan gibi konuşsak daha iyi olur.”

“Tamam, ama şimdi hazırlanmam lazım, çünkü biraz sonra uçak inişe geçecek.”

“Tabii.”

“Üzerinde elbisen varken bile inişler kötü oluyor.”

“Anlıyorum,” dedi Lomax. “Daha sonra kaldığımız yerden devam ederiz.”

Richie giyindi ve yolcu bölümüne geçti. Pansy isimli genç bir kadın önünü kesti. Pansy, Daryl Shimmer’ın kız arkadaşydı ve Daryl’in doğum günü için Richie’ye egzozu krom alaşımlı bir çöl motoru aldırarak istiyor, nerede görse önünü kesiyordu. Richie hiç havasında değildi.

“Çevrene bir bak,” dedi Richie. “Bütün bu güneş gözlüklü Vic Tanny embesillerine, erkeklerin takılarına, yapılı saçlarına bak. Başlarında sanki miğfer var. Saçları deprem olsa bile kıpırdamaz. Gömlekleri sırlıklam, uzay çizmesi giymiş şu insanları defet buradan. Artık normal insanlar istiyorum çev-

remde. Alelade insanlar istiyorum. Gerçek saçları olan insanlar istiyorum. Çevremde daha az orgazm istiyorum. Buradaki herkes doruğa çıkmış gibi birtakım haller içinde. Depoya giriyorum, canlı orkestralar, insanlar tepiniyor. Uçağa biniyorum hâlâ kıvrıp duruyorlar, hiç durmuyorlar. Normal davranışların suyu mu çıktı? Ne oldu?”

On beş dakika sonra, uçak D-FW’ye yaklaşırken, Lomax döner bir koltukta, kemeri bağlı vaziyette oturuyor, kavrulmuş fındık yiyordu. İnsanlar hâlâ dans ediyordu. Lomax, Richie Armbrister’a baktı. Uçak alçalırken Richie iki büklüm olmuş, sert iniş pozisyonu almıştı. Ayakkabılarını çıkartmıştı. Emniyet kemeriyle karnı arasında bir yastık vardı. Bacaklarının üzerinde de bir yastık vardı. Vücudunun üst kısmını iyice öne eğmiş, başını ikinci bir yastığa dayamıştı. Kemikli elleri dizlerinin arkasında kenetlenmişti.

Nadine otel yatağının bir ucundan diğerine doğru süründü. Selvy’nin üzerinden uzanarak silindirik okuma lambasını tuttu ve onun yüzüne doğru çevirdi.

“Sen nesen?”

“Anlamadım,” dedi Selvy.

“Yüzünün hatlarını çözmeye çalışıyorum.”

“İrksal olarak demek istiyorsun. Hangi tiptenim, falan.”

“Nesen sen?”

“Kızılderiliyim.”

“Kızılderili gibi görünmüyorsun.”

“Kendimi farklı görünecek şekilde eğittim. Bunun için yapabileceğin birtakım egzersizler var. Kaslarını sıkıp gevşetiyorsun.”

“Bunlar Kızılderili özellikleri değil Glen. Sende Kızılderili kanı yok.”

“Gerekli alıştırımları yaparsan farklı görünebilirsin. İyi bir aynayla başlıyorsun işe. Her şeyde olduğu gibi. Kalite kendini belli eder. Kendine kaliteli bir ayna alırsın.”

“Madem Kızılderilisin, bu senin gerçek ismin değil o zaman, insanlara yıllarca kendini tanıttığın ismin gerçek ismin değil. Gerçek ismin ne, Kızılderili ismin?”

“Koşan Köpek,” dedi Selvy.

III MARATHON MADENLERİ

1

Van katı yiyeceklere henüz hazır değildi. Milkşeyk ve çor-
bayla yaşıyordu. Asla şikâyet etmiyordu, Cao bunun farkın-
daydı, ama normalde olduğundan çok daha gergindi de. Bu,
şikâyet etmesinden daha kötüydü.

Country müziği dinliyor, yola devam ediyorlardı. Lexing-
ton'dan, Bowling Green'den, Memphis'ten, Little Rock'tan,
Dallas'tan, San Angelo'dan geçmişler, şimdi de haritada bir
iğne başı gibi görünen Ozona'ya gidiyorlardı.

İşaret levhaları Cao'yu serseme çevirmişti. Arazi engebeli,
boş ve ıssız bir hal almaya başlamıştı. Geri dönmek istiyordu.
Yola devam etmelerini isteyen Van'dı. Yanağında kötü bir

morluk vardı hâlâ. Üstdudağı şiş ve mordu. Araba kullanmadığı zamanlar sürekli yol haritasına bakıyordu.

Büyük bir alana yayılmış bir taşra bölgesinde yalnız bir kasaba olan Ozona'da aradıklarına benzer bir Toyota gördüler. Araba bir benzin istasyonuna park etmişti, kenara, pompaların uzağına. Genç bir kadın arabanın çamurluğuna dayanmış kola içiyordu. Cao dürbünle arabanın plakasına baktı. Washington plakası. Numaralar tutuyordu.

Vietnamlılar kasaba meydanının kenarına park etmişlerdi. Van, yol arkadaşına haritayı gösterdi, yola çıktıkları New York'tan beri çizdiği ve pusuya düşürülüp aşağılandıkları Huntington yakınlarındaki Ohio Nehri'ni izleyen, dört eyaleti geçip Meksika'ya kadar uzanan güzergâha heyecanla işaret etti. Güzergâh düzdü ve Ozona'nın yakınından geçiyordu.

Van mutlu olduğu için Cao da mutlu oldu.

Van'ın Earl Mudger'a telefon etmesine karar verdiler. Van yerlerin isimlerini biliyordu ve onları daha iyi telaffuz edebiliyordu.

Moll damalı bir taksinin arka koltuğunda oturuyordu. Yılın en iyi zamanın tartışmasız bu olduğunu düşünüyordu: Sonbaharın soğuğu ve berraklığı. Şoför ışıkları görmeyip geçiyor, kendi kendine homurdanıyordu.

Trafik ışıklarından birinde sağda bir araba belirdi, gümüş rengi bir Chrysler. Moll gözücuyla arabanın şoför mahallinin penceresinin yavaş yavaş açıldığını gördü. İçine daldığı düşüncelerden birden sıyrıldı, camlardaki yansımalar azar azar yok oldu, yerlerini Earl Mudger'ın gülen suratı doldurdu.

“Aradım.”

“Bir kere.”

“Anladım,” dedi Mudger. “Puan sistemin var demek.”

“Numara bıraktın mı?”

“Puan sistemi söz konusu. Puan kaybettik.”

“Numara bıraktığını zannetmiyorum.”

“Sadece bir kere aradım ve numara bırakmadım. İşim bitti. Puanları harcadım, dibe vurdum.”

Işık yeşile döndü. Taksi şoförü gaza bastı. Mudger hızını arabasının ön kapısı taksinin arka kapısıyla aynı hizaya gelecek şekilde ayarladı.

“Benim arabam mı, seninki mi?” diye sordu Mudger.

“Böylesi daha iyi.”

“Bir şey söyleyeceğim.”

Arabalar korna çalıyordu. Taksi şoförü tekrar homurdanmaya başlamıştı. Neredeyse sürünme hızında Central Park Batı’ya çıktılar. Mudger ansızın gazı kökledi. Bir an patinaj yapan tekerlek sesleri duyuldu ve Chrysler ileri atıldı. Yarım blok ötede Mudger bir U dönüşü yaptı ve bir park yerine burundan girdi. Kapıyı açtı, sakın sakın dışarı çıktı, taksi yaklaşırken yolun orta çizgisinde yürümeye başladı. Taksi üzerine gelirken istifini bozmadı, taksi şoförü durmak zorunda kaldı. Sonra taksinin sağ tarafına geçti, arka kapısını açtı. Moll koltukta yana kaydı. Mudger taksiye bindi ve arkalarında korna sesleri iyice yoğunlaşırken kapıyı kapattı.

“Parka gitmek istiyoruz,” dedi Mudger şoföre. “İlk fırsatta bir R çiz ve parkta birkaç tur at.”

Moll’a baktı.

“Bu eski taksileri seviyorsun galiba.”

“Kişilikleri var.”

“Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Bunu biliyor muydun? Bu yüzden geldim buraya zaten. Seninle nasıl konuşacağımı öğrenmeye.”

“Sohbetimizin çok iyi geçtiğini düşünmüştüm.”

“Beni savunma konumuna getirmiştin,” dedi Mudger.

“Orası senin çöplüğündü.”

“Bana nasıl hitap edeceğini bilmiyorsun, değil mi? İsimlerle aramız pek iyi değil.”

“Orası senin çöplüğündü. Gelişimi gidişimi sen ayarlamıştın.”

“Aramızda hâlâ biraz gerginlik var.”

Central Park’taydılar, Seksen Altıncı Sokak viyadüğüne doğru gidiyorlardı.

“Buraya iş için geldiğini söylemiştin yanılmıyorsam.”

“Müşterileri ayarlıyordum.”

“Ne için?”

“Mudger ucu için.”

“Evet, buluşun. Hatırladım.”

“Çelik,” dedi Mudger.

Doğu yönünde ilerlerken Moll’un Selvy’yle tenis oynadığı voleybol kortlarının önünden geçtiler.

Bu Allahın belası orospu çocukları. Kimdiler, ne istiyorlardı?

“Burası senin çöplüğün,” dedi Mudger. “Yani hiç şansım yok.”

“Buluşmaları hâlâ sen ayarlıyorsun.”

“Sadece kendi buluşmalarımı.”

“Taksileri yönlendiriyorsun. Zavallı yaşlı şoför dehşete düştü.”

“Biraz dolaştıktan ve konuşmamızı bitirdikten sonra baş başa yemek yesek diyorum.”

“Ben o işleri bıraktım,” dedi Moll.

“Başka hangi işleri bıraktın?”

“Tahmin etmiş olmalısın.”

“Böyle bir şey yapmayı neden isteyesin ki?”

“Esprisi kalmadı. Aslında bu esprili bir eğlence, ama artık son zamanlarda pek güldürmüyor, güldürse bile çok seyrek.”

“Kadınlarla ilgili iki efsane: Kadınlar seksteki espriyi görüyorlar ve aynı şeyleri yapan erkekleri takdir ediyorlar. Faaliyetin kendisinden, alet edevattan -teknik, boyut vesairesinden- ziyade sevecenlikle ilgileniyorlar.”

“Seksten bahseden kim? Filmlerden bahsediyorum ben. Sinemaya gitmekten.”

“Söylemiştim, değil mi? Hiç şansım yok. Ağzım açık kalıyor.”

“Bu atışmalarımızın nesinden zevk alıyorsun?”

“O kadar belli oluyor mu?” dedi Mudger. “Belli ettiğimi bilmiyordum.”

“Pişmiş kelle gibi sırtmak buna deniyor herhalde.”

“Askeri gülüşüm bu benim. Bundan bir türlü kurtulamadım.”

“Siz savaş gazilerinin intibak edebilmek için çektiğiniz zorlukları hepimiz okuduk. Bir gün taşrada bir sorgulama merkezinde, bir çiftçinin sorgulanmasına refakat etmekte-sin.”

“Yavaş olsan iyi olur,” dedi Mudger.

“Başka bir gün bir bakarsın Amerika’ya gelmişsin, aval aval etrafa bakınmaktasın. Aynı sırtışı kullandığına şaşmamalı. Biliyorum, o çiftçi tehlikeliydi. Düşman her yerdeydi.”

“Haddini fazlasıyla aşıyorsun.”

“Doğru,” dedi Moll. “Savaşa katılmamış olanların, Orada Bulunmuş Olanlar’ı eleştirmeleri çok katı ve bilgiç bir tutum. Bu görüşü anlıyorum ve hakkını teslim ediyorum. Yine de en iyi görüşün nesnel görüş olduğunu düşünmüşümdür hep ve bazen uzaktan nesnel bakış daha da keskindir, daha net görmesini sağlar insanın. Binlerce kilometrelik uzaklık. İki tarafta da çektiğimiz acılar yalan gelmeye başlayabilir sonunda. Ama genelde sen haklısın. Şu saçma sapan adil olma dürtüm nedeniyle senin görüş açısından da bakabiliyorum. Ve sana hak

veriyorum. Ben haddimi aştım. Şimdi yurda dönelim. Benim duyduğum ve gördüğüm şeylere.”

Şoför parkın batı ucundan şehir merkezine yönelmişti.

“Senatör’le ikiniz aynı şeyin peşindesiniz. O şeyin ne olduğunu biliyorum, her ne kadar o şeyi niçin istediğinizi tam olarak anlayamasam da. Önemli değil. Önemli olan, o şey yüzünden bir adamın öldürülmüş olması.”

“Bunun önemli olduğunu düşünüyorsun.”

“Üzerinde düşünmeye değer.”

“Bence o kadar da önemli değil.”

Mudger, Moll’u yavaş yavaş sıkıştırmaya başlamıştı, sol kolunu koltuğun arkasından ona doğru uzatmıştı.

“Benimle nasıl konuşacağını öğreniyor musun?” dedi Moll.

“Ne?”

“Benimle nasıl konuşacağını bilmediğini söylemiştin. Bu yüzden buradayım demiştin.”

“Bir şeyler öğreniyorum. Öğrendiğim şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama. Bunun önemli olduğunu düşünüyorsun. Bir adam öldürülmüş. On yıl önce de böyle bir şey önemli miydi sence? Bomba uzmanıyla birlikte olduğun günlerde.”

“Onu tanıyorsun. Elbette.”

“Elbette tanıyorum. Merhum büyük Gary Penner. Sense apoletli kaban içinde çocuk denecek yaşta bir kız. İşini görürken Gary kaç kişiyi öbür tarafa yolladı? Senin bilmen gerekir. O adamla yaşadığına göre. Bir zamanlar o adamla yaşamış biri olarak. Birkaç gece bekçisi. Yoldan geçen birkaç kişi. Orada burada birkaç kol, birkaç bacak.”

Moll camdan dışarı baktı.

“Doğrudan katılmadın. Kenardan köşeden seyrederek yeterince zevk alıyordun. Ama artık olgunlaştın, değil mi? Terör artık eskisi gibi erotik bir meta değil. Bizler çok şey bili-

yoruz. Bizler çok şey gördük. Artık organik bahçecilikle ilgiliniyoruz.”

“Benim olgunlaştığımı düşünüyorsun, öyle mi?”

“Biraz,” dedi Mudger. “Bir yere kadar. Buraya kadar diyerek çizgiyi çekecek kadar.”

Gülümseme. Sağ tarafa yatırılan baş.

“Sana söylüyorum, olup bittiğini zannettiğin şeyler olmuyor. Bütün ittifaklar sana daha evvel anlattığım yere kadardı ve bu o gün bugündür değişmedi. Buyur işte. Beni yine savunma konumuna itiyorsun.”

“Yüz yüze olunca ikna edici tarafların var. Gördüğün gibi hiç değilse bunu kabul edebiliyorum.”

“Aramızda bir gerginlik var. Hava biraz elektrikli. Belki de bunun canımı sıkmasına izin vermemeliyim. Belki de böyle olması gerekiyor. Belki de bunları tümüyle yanlış yorumluyorum. Bazen gerginlik insanı şevklendirir. Bizim oralarda her şey o kadar düz, o kadar yumuşak ki, orada insan New York’ta duyduklarımıza benzer can sıkıcı sesler yüzünden bile çığrından çıkabilir. Olacak tabii o kadar, kırbaç şaklamaları, bu keskin kenarlar. Kişisel ilişkiler makine gibi çalışmaktadır. Hava gergindir. İnsanlar ne istediklerini bilirler. İnsanların lokantalarda, dükkânlarda yaptıkları konuşmalarda demirin demire sürtünmesini, bir makinenin uğultusunu duyar-sın. Kadınlar gözlerinde sayılarla dolaşırlar etrafta. O gözlerle ne gördüklerini merak ediyorum. New Yorklu kadınlar daima bir şeyleri ellerinin altında tuttukları, bir şeyleri kenara köşeye sakladıkları, fazladan küçük kazançları biriktirdikleri izlenimini veriyorlar bana. Ne için, ne için? Psikanalistleri için. Kel kafalı Yahudiler o yüzden bu kadar mutlu görünüyorlar. Kel kafalı bir Yahudi’den hiç kimse sır saklamaz. Artıkların tümü onlara kalır, en ilginç parçalar, en yağlı, en ıslak, en tatlı ve en iyi şeyler. Aramızdaki bu gerilimin nedeni-

ni çözmeye çalışmama izin ver. İnsanların etrafa saçıp durdukları bu rahatsız kodlardan ne zevk aldıklarını, tüm bu sinir gerginliğinin nedenini bulabilir miyim, diye merak ediyorum. Gerginlik bir tür zirve durumu olmalı, bir dürtükleyici, bir yükseltici. İyi bir şeylerin belirtisi. Belki de müthiş şeyler olduğunun ifadesi. Sen ne düşünüyorsun? Kim bilir? Belki de çok hızlı, sestten de üstün bir şeydir bu.”

Mudger, Moll’a iyice yanaşmaya başladı. Alacakaranlık. Taksi artık şehrin yukarılarına doğru yol almaktaydı. Beşinci Cadde’nin taş kaplama binaları. Mudger’in yüzü bir sörfçününkü gibi parlıyordu. Pırl pırl mavi gözleri yüzünün diğer hatlarından bağımsız olarak eklenmişlerdi sanki oldukları yere. Moll’un Mudger’a hiç yakıştıramadığı türden bir hassasiyetin ve seçkinliğin aygıtları gibiydiler, ama Moll yine de yanılıyor olabileceğini göz önünde bulundurmaya hazırdı. Bütün yapması gereken, Mudger’ın takside bulunduğu bu görece kısa süre içinde birbiri ardına oluşturup hemen sonra darmadağın ettiği ruh hallerini hatırlamaktı.

Şu an bir yargıya varmayı erteleyebilmek isterdi, olup bitenin gerçek manasını kavrama kapasitesini sabote edebilmek. Daha önce Virginia’da Mudger’la birlikte kızıl meşelerin altında oturup konuşurlarken, aralarında yarı saydam bir perde veya ince bir örtü varmış gibi hissetmişti. Bu, Moll’un zayıf taraflarından biriydi. Yabancı sulara açılmayı seviyordu. Selvy’yle bir süre yaşadığı şey de böyle bir şeydi. O öteki orospu çocuğuyla da. Tümüyle farklı açılardan orospu çocuğu olan o herifle.

Ama her şey daha netti şimdi. Artık bu adamın, şu adamın veya ötekinin saldırı aşamalarını neredeyse sonuna kadar takip edebiliyordu. Geriye tek bir retorik soru kalıyordu, etki yaratmak için bir yakarış gibi seslendirilen bir soru. Kim bu herifler ve ne istiyorlar?

Bir faytonun yanından geçtiler, içindeki dört turist soğuktan birbirlerine sokulmuştu. Birkaç çocuk birbirlerini kovalayarak karşıdan karşıya geçtiler ve şoförün homurdanmasına sebep oldular. Mudger başını arkaya yaslamıştı. Moll, Mudger'in parmaklarındaki kesik ve çentikleri, başparmaklarının tırnaklarına yakın bölgelerdeki aşınmış deriyi fark etti.

“Son zamanlarda kiminle yatıyorsun?” diye sordu Mudger.

“Babam da sorardı bunu.”

“Kıskanç biri miydi?”

“Görmüş geçirmiş biriydi, o kadar, bir de biraz aptaldı.”

“Percival’la yatmalıydın. İlginç insanlar tanır. Sinsi sinsi eğlenirdin biraz. Eğlencenin bini bir para. Bir kitap yazardın’sonra. Lloyd her yola gelir. Seni sağda solda göstermekten hoşlanırdı. Konuşuruz biz, Lloyd’la ben. Doğrudan değil ama. Bazı kanallar aracılığıyla. Temasta olmaktan zarar gelmez.”

Mudger engelleyici bir monoloğa daha girişmeye hazırlanıyordu. İlk görüşmeleri sırasında Moll, Mudger’in Moll’un sahip olduğunu düşündüğü inanç ve görüşler üzerinde daha önceden hakkı olduğunu tesis ederek konuşmaya başladığını fark etmişti. Eğlenceli bulduğu bir taktikti bu.

“İnsanlar muhafazakâr doğarlar. Liberallik, yaşarken öğrenilen bir şeydir. Temelde, özünde hepimiz muhafazakârdır. Dümeni tutan insanları kastediyorum. Lloyd bu örneklerden sadece biri. Yavaş yavaş ve kesin bir biçimde özüne dönmekte. İlerleme laflarıyla, yumuşak reformlarla Lloyd isim yaptı. Ama bunlar sağdan soldan toplanan şeyler, kazara olmuş şeyler, rasgele gelişmeler. Bunlar yavaş yavaş yok olur. Sonunda belli bir noktada iş safi biyolojiye dönüşür.” Burada, adeta kendisiyle alay eder gibi hafifçe gülümsedi. “Kökenlerine geri dönersin. Yaşlılık heyecanı yitip gitmiş bir

çocukluktan başka nedir ki? Fiziksel olarak küçülürsün. Saç-
ma sapan konuşmaya başlarsın. Cinselliğin nötrleşir.”

“Zavalı Lloyd Percival.”

“Bana gelirsek, o ciddi şeylerden herhangi biri başıma gel-
meden voltamı alıyorum.”

“Evet, söylemiştin.”

“Bu ülkede gizliliğin ve gücün doğal sonucu kendine acı-
maktır. Becerebilirsem, bundan uzak durmak istiyorum.”

Taksimetrede yirmi bir dolar yazıyordu.

“Hiçbir yere varamıyoruz Earl.”

“En azından bana isimle hitap ettin.”

“Bu aramızdaki gerilimin sona erdiğinin işareti, bana ha-
vada bulunduğunu söylediğin tüm o enerjilerin sona erdiği-
nin.”

“Ben sadece hissettiğimi söylüyorum.”

“Yolculuk sona erdi.”

“Yazık.”

“Senin uzman saçmalıkların benim hor görülen hassasiye-
time karşı.”

“Sonunda bana ısınmaya başladın.”

“Saçmalıktan müzik olsaydı, seninki nefesliler orkestrası
olurdu herhalde.”

“Daha durmayalım.”

“Bitti, gerçekten.”

“Başka neler var sende?”

“Hiçbir şey,” dedi Moll.

Mudger kurşun geçirmez bölmeye doğru eğildi.

“Bir L çiz,” dedi şoföre.

“Bir R çiz. Sonra da bir L.”

“İhtiyar benden hoşlanmıyor anlaşılan.”

“Müzelik olmuş artık,” dedi şoför direksiyona doğru ho-
murdanarak.

“Antika bir ihtiyar.”

“Sözlü tarih. Konuş, konuş. Ben sana bir müze bulurum.”

“Fayton sürücüsü olmalıymışsın sen. Böylesine renkli bir karakterle ancak fayton sürücüsü olunur.”

Mudger gülererek arkasına yaslandı. Münasebetsiz bir sondu. Karikatürler ve kötü şakalar. Moll duygularına haksızlık edildiğini hissetti, halbuki çok daha karmaşıktı duyguları.

Sağanak bir yağmur başladı. Taksi, Moll’un oturduğu binanın önünde durmuştu. Mudger karanlıkta oturuyor, ileriye doğru bakıyordu. Moll kapıya uzanana kadar hiç konuşmadı, sonra çok alçak bir sesle konuşmaya başladı. Taksinin tavanına ve ön kaportasına vuran yağmurun sesi yüzünden Moll söylediklerini anlamak için dikkat kesildi.

“Seni hareket halinde gördüm, sadece bir kere. O sırada evime doğru yürüyordun. Limuzinden inmiş eve doğru ağır ağır yürüyordun. Hâlâ aklımda. Beynime kazınmış durumda. Seninle ilgili hatırladığım en net görüntü bu. Hareket halindeyken. Uzun bacaklar. Uzun bacaklara hastayım. Uzun bacaklar için ölürüm. Seni yürürken gördüm. Tereddüt içindeydin, nerede olduğunu bilmiyordun. Harika, mükemmel bir vücut. Kabalığımı bağışla. Mükemmel bir vücut. Sonra hareketsiz, öylece durdun. Kapıda bana baktın. O vücuda ellerimle dokunmayı çok isterdim. Bu biraz fazla oldu. Kaba bir şey. Birazcık şiddet içeriyormuş gibi geliyor kulağa. Ama yapmak istediğim bu. Ellerim, o bacaklar. O uzun bacakların vücuduma sarıldığını hissetmek. Kapıdayken aklımdan bunlar geçti. Seni ilk gördüğüm zaman. O vücuda ellerimle dokunmak isterdim. Bu olmalı, diye düşündüm. Olmak zorunda. O orospuyu istiyorum. Sikişmekten başımız döner. Tam iki hafta boyunca sendeleyerek dolaşırız. Kaba olmamaya çalışıyorum. Buna aldırış etmeyeceğini bile bile. Böyle bir şeye

aldırış edecek biri değilsin. Senin gibi bir kadın. Senin gibi uzun bacaklı bir kadın. Kaba sözler, incelikten yoksun doku-
nuşlar rahatsız etmez seni. Seninki gibi bacaklarla, ben sade-
ce varsayımlarda bulunuyorum, samimiyetten çekinmezsin
sen, ara sıra söylenen kaba sözlerden. Bu ikinci. Seni ikinci
kez seyrediyorum. Yalnız bu sefer gidiyorsun. Kaltak. Öyle
değil misin? Bu sefer gidiyorsun, gelmiyorsun. Değil mi?
Kaltak. Orospu. Kaltak.”

Bunları alçak sesle söylemişti, neredeyse dalgınca, sonuna
kadar. Öyle ki, tuhaf bir melankoli vardı sözlerinde, tonu öz-
lem doluydu. Bu tuhaftı elbette, yani söyledikleri şeyler için
seçtiği ses tonu. Resmi bir konuşma gibiydi. Okulda ezber-
lenenler gibi. Evet, ezber parçalar gibi. Gerçeklere dayanan
ve oldukça güzel bir anlatı. Küçük hakikatlerin cesurca bira-
raya getirilen, özenle seçilen sözcüklerden oluşan, oldukça
dokunaklı bir dökümü.

Moll yağmurda sokak kapısına kadar yürüdü. Yukarıda,
daireesine girince ilk dikkatini çeken şey namlusundan duman
çıkan tabanca, Frankie’nin Tropik Barı’nda geçirdiği son ak-
şamın anısına satın aldığı neon heykel oldu. Öteki orospu ço-
cuğuyla geçirdiği akşamın anısına. Tümüyle farklı açılardan
orospu çocuğu olan o herifle. Her şey öylesine garipti ki!
Uzun bir süre bunalımdan çıkamadı.

Mudger’in arabasındaki telefon, ön koltuğun arkasındaki
bir panele yerleştirilmişti, yolcu tarafının arkasındaki. Telefon
çalınca Mudger sol ayağıyla gaz pedalına bastı, telefona uza-
nabilmek için sağ tarafına doğru olabildiğince eğilerek elini
koltuğun arkasına attı, gözlerini yoldan hiç ayırmadan.

Şoförü Arizona’daki Ulusal Park Servisi’nde bir işe gir-
mek için bir hafta önce ayrılmıştı. Doktor önerdi, demişti.

Kuru iklim. Mudger onun tekrar PDK/KTD'ye girdiğini biliyordu.

Arayan Lomax'tı, Dallas'tan arıyordu.

“Bazı gelişmeler var Earl.”

“Söyle.”

“Temasa geçtim. Hatta çocuğun uçağıyla geldim buraya. Uçakta karnaval ortamı dedikleri şey hüküm sürmekteydi.”

“Bunu nasıl başardın?”

“Kolay oldu,” dedi Lomax. “Ama malın yerini tespit edemedim. Bir sonraki adım depo. Richie sinirli biri, ama içeri girebiliriz sanıyorum.”

“İçinde timsahların cirit attığı kale hendeği var anlaşılan deponun dışında.”

“Köpekleri var. DC-9'dan daha güvenli bir yer.”

“Van'dan haber çıktı,” dedi Mudger.

“Neredeymiş?”

“Teksas'ın güneybatısında.”

“Suratı nasıl, hâlâ acı çekiyor mu?”

“Hedefi bulmuşlar.”

“Tanrım, bulmuşlar mı? Harika. Biliyorum, söylemiştin. İşi hallettiler. Beni utandırdılar, kabul ediyorum. Adamlarına laf etmeyeceğim artık.”

Mudger, Jersey kavşağında bir Mercedes'i solladı, yağmur tüm şiddetiyle devam ediyordu, başıyla omzu arasına sıkıştırdığı telefon cızırdadı.

“Bulunmak istiyor.”

Lomax bu sözleri kafasında değerlendirirken bir süre sessizlik oldu.

“Açıkla Earl.”

“Bulunmak istiyor. Açıklaması bu. Yoksa onu nasıl bulacaklardı?”

“Neden bulunmak istesin ki?”

“Bilmiyorum.”

“Sabitler mi, yoksa seyir halindeler mi?”

“Hâlâ seyir halindeler.”

“Nereye gidiyorlar sence?”

Sol tarafında Mercedes göründü. Mudger hızını arttırdı.

“Madenler’e gidiyor.”

“Bence de, onları bu kadar uzağa çektiğine göre, olabilir.”

“Kesin, Madenler’e gidiyor.”

“Van onun onları kendine çektiğini biliyor mu?”

“Sana doğrusunu söyleyeyim mi Arthur? O kadar mutluydu ki, ona söylemeye dilim varmadı.”

Cao elindeki takoyu yiye yiye yol kenarındaki büfeden ayrıldı. Minibüse bindi, Van hemen hareket etti, sabırsızdı belli ki. Kontrol panelinin üzerinde Cao’nun Ozona meydanındaki Davy Crockett heykelinin önünde poz vermiş olan arkadaşının polaroid fotoğrafı vardı.

2

Talerico oturma odasındaki büyük pencerenin önüne boylu boyunca yerleştirilmiş bitkileri inceliyordu. Bir polis arabası sokağa döndü ve yavaşça geçip gitti. Sarı polis arabaları. Birinci Dünya Savaşı’yla ilgili filmlerdeki subaylarınkini andıran küçük, ince bıyıklı polisler. Talerico polis arabasının bir köşeyi dönüp golf sahasına doğru yol alışını seyretti. Karısı İsveç sarmaşığını çok sulamıştı. Bu kadar sulamaması gerektiğini ona söylemeliydi.

Kızları ona sürekli Dağ Polisleri hakkında sorular soruyordu. Bir yerlerde fotoğraflarını görmüşlerdi. Parlak kırmızı ceketler ve geniş siperlikli şapkalar. Meşhur, Müzikli Eğitim

Gösterisi.* Talerico onları Dağ Polisi olarak düşünmüyordu. Onlar Kanada Kraliyet Atlı Polisleriydi ve her zaman o kırmızı ceketleriyle atlarının üzerinde hopleya hopleya etrafta dolaşan gibi görünüyorsa da aslında öyle değildi, çoğu zaman onları fark etmek güçtü. Taşra polisi konusunda da uyarılmıştı. Ekipmana ve filmlere el koymayı, kitap dükkânlarının, dikiz evlerinin ve benzeri diğer dükkânların kapısına kilit vurmaya kendilerine iş edinmiş Toronto ahlak şubesi ekiplerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Talerico, olur da bir gün yasallaşırsa bu işler, Toronto'yu sert porno dağıtımına hazırlamak için Buffalo kolundan gelmişti. Bu arada sağı solu yokluyor, dağıtımı yasal olan şeylerin sınırlarını araştırıyor, tezgâh altı ticareti konusunda bilgi topluyor ve ailenin bayilik vermeyi isteyebileceğini düşündüğü Torontolularla temas kuruyordu.

Çimenlikte küçük kızı gördü, arkadaşlarıyla oynuyordu. Milletin verandalarındaki koltukların tutuşturulması geleneğinin ve daha büyük yangınların şehri olan Buffalo gibi bir yerden sonra burası iyi gelmişti. Özellikle çocuklar burayı çok sevmişlerdi. Ondan sonra da karısı. O ise, yani Vincent, içten içe tanıdığı yüzlerin ve seslerin özlemini çekiyordu. Annesinin, kız kardeşinin, kuzenlerinin, amca ve dayılarının, yeğenlerinin.

Yine de Bufallo ve fazla çalışmaktan bitap düşmüş itfaiyecilerin sürekli su sıktıkları dumanı tüten viraneler buradan arabayla birkaç saatlik mesafedeydi. Tanıdık şeylere duyduğu

* Musical Ride: Kanada Kraliyet Atlı Polis Teşkilatı 1873 yılında kurulduğunda bütün üyelerinin ata binmeyi çok iyi bilmesi şart koşuluyordu. Bu yüzden üyeler boş vakitlerinin neredeyse tamamını at binme yeteneklerini geliştirmeye ayıyorlardı. Bugün artık böyle bir zorunluluk yoksa da, gelecek bazı üyelerce sürdürülmekte ve eğitimleri çeşitli marşlar eşliğinde yapılmaktadır. Ayrıca Kanada'da kamuya açık çeşitli gösteriler düzenlenmektedir. (ç.n.)

özlemi yatıştırmak için haftada bir kere King Caddesi'ndeki Pasquale Brothers'a gidiyor ve paketler dolusu peynir, erişte, sos, meze, ançuez ve zeytin alıyordu.

Saatine baktı. İki saatlik zaman farkı. Aramak için hâlâ çok erkendi.

Talerico yüz felci geçirmişti. Bir yıl kadar önce bir sabah yataktan kalkmış ve yüzünün sağ tarafının çarpılmış olduğunu görmüştü. Yüzünün sağ yarısı yumuşamış oyun hamuru gibi aşağı sarkmıştı. Ağzını tamamen kapatamıyordu; sağ köşesi aralık kalıyordu. Kalın bıyığının sağ tarafı iyice aşağıya bakıyordu ve sesi ara sıra boğuk çıkıyordu.

Bölünme çok belirgindi. Yüzünün sol tarafı normaldi. Sağ tarafı ise hissizdi ve sol tarafa göre daha aşağıdaydı. Sağ tarafı ifadesizdi de. Hapşırırken veya gözlerini kırparken sadece sol gözü kapanıyordu. Sağ gözü açık kalıyordu, donuk, boş boş bakıyordu. Diğer gözüyle bir açı oluşturacak şekilde aşağı sarkıyordu. İnsanlar hayvan gözüne benzediğini söylüyorlardı. Bir şahin, bir yılan, bir köpekbalığı gözü. Esrarengiz ve vahşiydi, yüzünün diğer yanında olup bitenlerden hiç etkilenmeden, kayıtsızca dışarıyı seyreliyordu.

Göz Vinny.

Aşağıya, küçük çalışma odasına indi. Oradaki telefon mavi kutu diye tabir edilen bir cihaza bağlıydı. Yaklaşık 10x15 cm. ebatlarındaydı, üzerinde dijital tuşlar vardı. Yakınlardaki servis dışı numaraları arayıp, sonra da mavi kutuyu devreye sokarak ABD ve Kanada'daki istediği her yerle şehiriçi tarife-den konuşabiliyordu. İnsana üstünlük sağlayan, böyle küçük şeylerdir işte.

Bu sefer uzak mesafeli konuşma hedefi Dallas'tı. Talerico'nun sadece Kidder ismiyle tanıdığı bir adam. Ona Kidder'in çoklu cevap sistemi olduğunu söylemişlerdi. Dokuzuncu veya onuncu çalıştan sonra telefonu bir adam açtı.

“B ve G Emlakçılık.”

“Kidder’la görüşmek istiyorum.”

“Biraz bekleyin, aktarıyorum.”

Yarım dakika kadar sonra telefona bir kadın çıktı.

“Sherman Kendall Yemekçilik.”

“Kidder.”

“Kim arıyor?”

“Vincent Talerico.”

Fısıltılar geldi kulağına. Beş saniye kadar nefes sesleri. Arka planda bir telefon çaldı ve kadın cevap verdi: “Tall Man Giyim.”

Talerico ilk konuştuğu adamın sesini duydu.

“Vinnny Tal.”

“Kidder’la mı görüşüyorum?”

“Benim.”

“Tanışıyor muyuz?”

“Beni Sherman Kantrowitz olarak tanıyorsun. Veya Sherman Kaye olarak.”

“Tamam,” dedi Talerico.

“Sen tek gözlü olan mısın? Yoksa o Paul mu?”

“Benim.”

“Seni tek gözlü olmadan önce tanıyordum. O sırada Bobby ve Monica’yla Lockport’taydın. Onu halletmişler galiba, öyle duydum.”

“Kazana atmışlar.”

“Nerede?”

“Önemi yok. Önemi var mı?”

“Hatırlamak istemiyorsun, anladım Tal. Uzak mesafeden konuşuyorsun herhalde.”

“Richie Armbrister isimli biri hakkında konuşmak için aradım. Sizin oradan bir dolu iş yürütüyor.”

“Preview Distributions. Ana şirketi bu. İki yüz kadar da paravanı var. Artı, sızıntıya dayanıklı bir muhasebe sistemi var.”

“Tamam bu o.”

“Neden, depoya mı girmek istiyorsun?”

“Şu anda çok özel bir parça mal üzerinde çalışıyorum. Çocuğa yararım olsun istiyorum. Ona farklı bir görüş açısı kazandırmak niyetindeyim.”

“Ne kadar özel bir görüşme bu?”

“Onu ziyaret etmem lazım,” dedi Talerico. “Yemekli bir görüşme olabilir.”

“Geleceğini buradañ kim biliyor?”

“Kimse bilmiyor.”

“Başka birilerine söylemek istemiyor musun?”

“Sen benim saha ajanımsın Kidder. Bu Richie veledine göz kulak ol. Bak bakalım kaleye girebilecek misin? Kısa bir süre sonra ben de gelirim. Beni biraz gezdirirsin.”

“Bir şey söylemen gerekmiyor mu? İşin raconu bu. Aşağıya indiğini birilerine söylersin.”

“Oyunu kuralına göre oynamamakla tanınırım ben,” dedi Talerico. “Beni efsane yapan da bu.”

Karısı Annette mutfakta 25. kanalda Richard Conte’un bir filmini Fransızca seyrediyordu. Richard Conte, Talerico’nun en sevdiği oyuncuydu. Richard Conte’un ilk halleri ama.

Annette’in kahvaltı tabaklarının üzerine eğilmiş, kendini kaptırmış filmi seyrettiğini, filmi anlamaya çalıştığını gördü. Hiç kimse kendini bir şeylere onun kadar kaptıramazdı. Bir şeylerin içine dalar, kaybolur giderdi. Ama ertesi gün ne seyrettiğini sorsan söyleyemezdi.

“Merhaba.”

“Beni korkuttun,” dedi Annette.

“İki dakika sonra Richart Conte vurulacak.”

“Orada olduğunu bilmiyordum.”

“Sokakta ölüyor.”

“Hayır ölmüyor.”

“İsveç sarmaşığına çok su vermişsin. Bir buçuk günlüğüne evden uzaklaşıyorum, sen panik içinde sulamaya başlıyorsun. Sana daha kaç kere söyleyeceğim? Ne yapayım? Yapacaklarının listesini mi hazırlayayım sana?”

“Bırak da filmi seyredeyim.”

“Vuruluyor. Sokakta ölüyor.”

“Sana gereğinden fazla iyi davranıyorum,” dedi Annette.

“Sen bana iyi davranmıyorsun. Ben sana iyi davranıyorum.”

“Ben daha iyi davranıyorum. Ne çektimse bu iyiliğimden çektiğim zaten.”

“Asıl ben sana iyi davranıyorum,” dedi Talerico. “Hem de nasıl.”

“Ralphie hep derdi zaten. ‘İnsanlara karşı çok iyisin. Bu kadar iyi olma,’ diye. Haklıydı, her zamanki gibi.”

Talerico yarım kalmış bir kızarmış ekmek diliminin üzerine reçel sürdü.

“Ralphie de kim?”

“Ağabeyim olur kendileri.”

“Üniversiteden atılan vardı hani. Ailesini utandıran. O ağabeyin mi?”

“Dolaşma ayak altında. Ayak altında dolaşmaktan hoşlanmıyorum. Çık dışarı. Git Kanadalılar gibi jogging yap.”

Talerico taşlaşmış ekmekten bir lokma ısırdı.

“Sarmaşığı sularken... Dinle Annette. Sarmaşığı sularken eğer çok su koyarsan veya sık sık sularsan yapraklarında küçük deliklerin oluşmasına neden olursun. Hangisinin İsveç sarmaşığı olduğunu biliyorsun. Hani sarkan bitki var ya. Oturma odasındaki tek sarkan bitki o. Şimdi yine gidiyorum, bunları sana dikkatli ol diye söylüyorum. Sakin ol. Maşrapa-

daki bütün suyu bitireceğim diye uğraşma. Çok fazla su hücreleri patlatır.”

“Beni yoruyorsun. Bu kadar yorulmamın nedeni sensin.”

“Sana çok iyi davranıyorum,” dedi Talerico. “Dışarıda neler oluyor bir bilsen.”

Selvy magnumu namlusundan tuttu. Hafifçe dizlerini kırıp kolunu yavaşça geriye attı, sonra hızla öne getirdi tekrar, Rio Grande’ye fırlattı, döndüre döndüre.

Toprak yoldan tekrar Sample’s Café’ye doğru yürüdü. Evin yanına park ettiği arabasının yanında bir pikap vardı. Nadine evin giriş merdiveninde oturuyordu, hafifçe parlıyor gibiydi.

“Sonunda üzerini değiştirdin demek,” dedi Selvy.

“Baştan aşağı kot içinde olmak istedim.”

“Artık evinde olduğuna göre.”

“Uyurken bile çıkartmayabilirim. Açıkça tehdit ediyorum seni. Babam burada.”

“Biliyorum.”

Evlerin bazıları terk edilmişti. Diğerleri perili ev gibiydi, belli ki içinde birileri oturuyordu hâlâ, ama kiminin pencere-leri tamamen örülmüştü, kiminde de cam yerine naylon vardı, yırtık pırtık naylonlar, rüzgârda dalgalanan naylonlar. Her yerde kum vardı, sert çamur üzerinde eski kabilelerin yaptığı ve yörenin iklimsel ve jeolojik durumunu belirten işaretlere benzeyen tekerlek izleri vardı, belirgin kabartmalar.

Nadine’in babası mutfak masasında oturuyordu, bir ayaklı bir floresan lambanın iç kısmındaki vidaları çakıyla kurcalamaktaydı. Selvy’nin tahmin ettiğinden daha yaşlıydı, asık suratlıydı, mahkeme duvarı gibiydi, boynunda batık desenli mavi bir fular vardı. İşlevsel, diye düşündü Selvy. Teri tutuyor.

“Babam Jack Rademacher. Glen Selvy, Glen tek n ile.”

Bir süre masanın etrafında oturup havadan sudan konuştular. Nadine yolun ilerisindeki alışveriş merkezlerinden birinden dondurma almak için dışarı çıktı. Sessizlik oldu. Nadine’nin babası lambayla uğraşıyordu.

“Nadine gelirken bira getirmişti galiba.”

“Teşekkür ederim, almayayım.”

“Ben de içmem.”

“Artık içkiden uzak duruyorum.”

“Hiç içmedim. Lüzum görmedim.”

“Ben içtim,” dedi Selvy. “Kısa bir süre önce uzak durmaya karar verdim. Bir-iki gün kadar kısa bir süre önce.”

“New York’ta ne yapıyordu?”

“Oyunculuk.”

Jack başını salladı, ama Selvy’nin söylediğine inanmadığı için değil. Bunu hiç tasvip etmediğini belirten bir hareketti bu. Lambanın dengesini sağlasın diye altına doldurulan küçük çakıllarla ilgili bir şeyler mırıldandı. Yeni çakıl almak lazımdı.

“Ablasıyla görüşmüş.”

“Little Rock’ta,” dedi Selvy.

“Delinin tekidir o. Onunla ilgili umudumuzu çok önce kaybettik. Orada ne yapıyormuş?”

“Nadine tek başına gitti.”

“Resim çerçevesi satıyordur,” dedi Jack.

Jack lambayla işini bitirdi ve yukarı çıktı. Selvy pencereden Nadine’in birkaç küçük kızla konuştuğunu gördü, kızlar üzerlerine küçük gelen giysiler giymişlerdi, kir pas içindeydiler. Jack tekrar aşağıya indi, elinde bir çift eski boks eldiveni vardı. Eldivenleri masanın üstüne, Selvy’nin önüne koydu. Eldivenler küçüktü ve renkleri atmıştı, dolguları incelmışti ve üzerlerindeki deri tabaka her yerinden soyulmuştu.

“Eskiden para karşılığı dövüştürdüm. Ablası doğmadan önce. Sınır kasabalarında. Anneleri boksı bırakmamı istedi. Yirmiden fazla maça çıktım.”

“O zamanlar bile yaşın geçmemiş miydi?”

“Gücüm yerindeydi,” dedi Jack. “Hiç antrenman yapmadım. Başkalarının yaptığı gibi koşmazdım. Lüzum görmedim. Ama annesi birinciye hamileydi. Biz de bıraktık işte.”

Eldivenleri tekrar yukarı taşıdı, bir dakika sonra geri döndü. Tekrar sessizlik oldu. Nadine bir şeyler söyledi, iki kız güldü. İşlerinden biri üç parmağı ağzında, gülerek birkaç kez zıpladı.

“Eğitim üssünü biliyor musun?” dedi Selvy. “Batıya, Marathon’a doğru gidiyorsun, güneydoğu yönünde kalıyor, eskiden gümüş madenlerinin bulunduğu yere yakın, bir toprak yolun kenarında.”

“Geyik, birkaç güvercin ve bıldırcın.”

“Hâlâ orada mı?”

“Temmuzda çekip gittiler.”

“Nereye?”

“Nereye gittiklerini söylemediler. Orta Amerika diyorum ben.”

“Her şeyi yanlarında mı götürdüler?”

“Birkaç baraka bıraktılar,” dedi Jack. “O uzun barakalardan on iki tane falan vardı. Şimdi iki tane kaldı. Belki de üç.”

“Buradan ayrılma ihtimalleri olduğunu duymuştum zaten.”

“Neden gittiklerini bilmiyorum. Ser verip sır vermezlerdi, öyle değil mi? Daima gizli bir yerdi orası. Bir bildikleri vardı herhalde.”

“Evet.”

“Bir bildikleri olmasaydı bu kuş uçmaz kervan geçmez yere yerleşmezlerdi herhalde.”

Selvy arabasını nehre yukarıdan bakan bir tepeye park etti. Sonra yürüyerek eve döndü.

O gece mutfağın yanındaki neredeyse bomboş bir odadaki karyolada oturuyordu. Hava gitgide soğuyordu. Yakındaki evlerin pencerelerindeki naylonların rüzgârda hışırdayışını duydu.

Kız içeri girdi.

“Planın ne?”

“Planım yok,” dedi Selvy.

“Yakında buradan ayrılacağız, değil mi?”

“Burada bir süre kalmak istersin, diye düşündüm. Baban seni tekrar gördüğüne sevinmiş gibi görünüyor. Sen de kalmak istiyorsun, değil mi?”

“Bu süveteri giyince memelerim inek memesi gibi mi görünüyor sence?”

“Bilmiyorum. Çıkar gitsin.”

“Tek başına gitmek istiyorsun, değil mi? Boş ver. Bunu söylemedim farz et.”

“Çıkar süveteri. O zaman sana bir fikir verebilirim.”

Nadine bir ayağını arkaya uzatıp kapıyı yavaşça itti. Süveterini çıkardı, ayakkabılarını, kot takımını, üzerinde sadece külodu kaldı. Külodunun lastiğinin hemen altına, *bu gece olmaz: başım ağrıyor*, yazısı işlenmişti. Selvy ayağını havaya kaldırıp yatağın üzerinde geriye doğru kaykıldı, ayakkabısının bağını çözmek için.

“Beni buraya özellikle getirdiğini düşünmeye başladım.”

“Ne için getireyim seni buraya?” dedi Selvy.

“Beni birinin yanına bırakmak için. Bu sayede bir sabah ben mışıl mışıl uyurken bir motel odasından sıvışmak zorunda kalmayacaksın. Beni onunla bırakmak istiyorsun.”

Selvy gömleğini çıkardı.

“Aklımda böyle bir şey olsaydı seni ablanda bırakırdım. Gelip seni ablanlardan aldım, almadım mı?”

“O başkaydı.”

“Nasıl başka?”

“Burası güzergâhın sonu,” dedi Nadine.

Selvy gülümsedi, pantolonunu çıkardı. Nadine de gülümsedi, yanına gidip koluna şakadan vurdu. Sessizce sevişmeye çalıştılar. Üzerine yattıkları karyola eskiydi, gıcırdıyordu ve Jack yakınlarda bir yerde dolanıyordu. Nadine gülümsemeye devam ediyordu, gözleri kapalıydı. Her yattıklarında Nadine’in her şeyi kiskanılası bir sıhhat hissi veriyordu. Bu Selvy’nin canını sıkıyordu. Nadine seksi faydalı ve tatlı bir şey olarak görüyor gibiydi.

Selvy onu asla anlayamayacaktı. Onu adıyla değil de kız olarak düşünmesinin nedeni bu olmalıydı. Ama Selvy başka bir şeyin daha farkına varmaya başlamıştı. Siyah limuzin. Bazı şeyler netleşmeye başlıyordu.

Nadine odasına gittikten sonra Jack’in aşağıya inip kapısını çaldığını duydu Selvy. Selvy’ye eskiden birlikte balığa gittiği üç adamla çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Bir pikabın önünde poz vermişlerdi, üzerlerinde avcı yelekleri ve balıkçı çizmeleri vardı.

“Bu Jack Brady. Adaşım. Jack. Bu Vernon Floyd. Bu da Buck Floyd.”

Selvy başını salladı.

“Şimdi bu pikap var ya... Koskoca bir çukur vardı, girmeyeyim diye direksiyonu kırdım, arka tekerlekler kayd. Ön arka hep birbirine karıştı. Bu var ya, Vernon. Bana bir sürü isim takardı. Kardeşi Buck da gülmekten konuşamazdı.”

Jack başını sallamakta olan Selvy’ye baktı. Sonra Jack fotoğrafı da alıp tekrar yukarı çıktı. Selvy rüzgârda hışırdayan naylonun sesini dinledi.

Her şey netleşiyordu. Tüm olan bitenin ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı. Kendisine uygulanan tüm o testle-

rin. Yalan makinelerine bağlanmaların. Sıkı fiziksel alıştırma-
ların. Yarı gizli işlerin. Madenler’de geçirdiği o haftaların.
Elektronik derslerinin. Şifre kırma derslerinin. Yabancı para-
ların. Silahların. Hayatta kalma eğitiminin.

Tüm o paramiliter çalışmaların. Hızlandırılmış jeopolitik
kurslarının. Terörizmin psikolojisinin. İsyan bastırma.

Tüm bunların ne anlama geldiğini. Tam gizliliğin. Oku-
manın. Rutinin. Çift hayatın. Özel disiplininin. Tabancaları-
nın. İhtiyatlı davranmaya verdiği önemi. Zihnin nasıl çalıştı-
ğını. Seçeneklerin azaltılmasını. Kim olduğunu. Hepsi apa-
çıktı, nihayet. Anafikir. Her şey.

Bu zamana kadar ölmeye hazırlanmıştı.

Nasıl ölünür kursuydu o. Nasıl hunharca ölünür. Kendi
tarafının adamlarınca, gizlice, acımasızca nasıl öldürüleceği-
nin. Onu hazırlamışlardı. Gelişebilirlik kapasitesini, yeteneği-
ni gözlem altında tutmuşlardı. Tüm bu süre boyunca. Bu tö-
rensel bir hazırlıktı.

Biz sana hunharca nasıl öleceğini öğretiyoruz. Tek ölüm
şekli buydu, çelik veya kurşun ya da tungsten alaşımıyla, sert
metalle, gizlice. Kursun başarısını garantilemek için seni biz
kendimiz öldüreceğiz.

Karanlıkta yatmış sigara içiyordu.

Tabii ya. Test ne kadar zor olursa seni ölüme hazırladık-
larına o kadar kesin gözüyle bakabilirdin. Fiziksel açıdan ve
diğer açılardan mükemmel bir örnek istiyorlardı. Defoluysan
seninle ilgilenmiyorlardı.

Evet. Artık uyuyabilirdi. İyi.

Tüm komplolar kişinin kendi kendine baskı uygulamasıy-
la başlıyordu. Ondaki potansiyeli görmüşlerdi. Özenle hazır-
lanmış profilinde gerekli bütün özelliklere sahip olduğu gö-
rülebiliyordu. Mülakatlarda onun tarzını beğenmişlerdi. Bil-
gisayarlar da bunu onaylamıştı.

Siyah limuzin.

Elbette. Taşlar yerine oturuyordu. Ucunda mezarlık olan bir yolda ilerletip durmuşlardı onu. Küçük sıçramalarla. Aşama aşama. Şimdi anlıyordu. Sonunda uyuyabilecekti. İyi.

Dinledi. Rüzgârın sesi ürkütücüydü, belli aralıklarla atılan bir dizi çığlık gibi, düz ve net. Rüzgârın yönü değişti ve hızı arttı. Sesi çok farklı bir hal aldı. Gıcırdayan engellerle karşılaştı, eski ahşap gemilere dönmüş evlerin içinde patladı, pencereleri göçmüş, kapıları yamulmuş, yerleri kaplayan ahşap döşemelerinin aralarında otlar biten evler.

Kız şafak vakti Selvy'nin yanına geldi, üzerinde ay ışığından çizgiler ve solgun, gözleri hülyalı kahverengi, odanın bir ucundan diğerine giderken bir sandalyeye çarptı. Hemen battaniyenin altına sokuldu. Dondurucu bir soğuk vardı ve karanlıkta birbirlerine sıkı sıkı sarılırlarken soğğun güldürdüğü dudaklarını gülmekten, vücutlarını titremekten alıkoymadılar.

Ertesi gün ısı yirmi dört derece oldu. Dolambaçlı toprak yoldan nehir kıyısındaki arabaya yürüdüler. Nadine çamurluğa yaslandı. Selvy tavana oturdu, ayaklarını ön kaportaya yerleştirdi. Gökyüzü cam gibiydi, masmavi, sadece daha önce geçmiş olan bir uçağın ardında bıraktığı duman izi vardı.

“Benim gibi uyuşuk musun?”

“Hayır,” dedi Selvy.

“Biyoritmimden dolayı böyle. Daha uyanamadım.”

“Neyse ki benimki ayarlanabilir cinsten.”

“Biyoritmik açıdan kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Senin yüzmeye ihtiyacın var,” dedi Selvy.

Su burada geniş değildi. Meksika tarafındaki kaya duvar, gölgelerden dolayı gri ve bakır tonlarındaydı. Burada, binalar ve insanlar görünmediği için her taraf kaya ve gökyüzünden ibaretti. Bir şahin elli metre boyunca dümdüz ilerleyen

sarp kayalığa paralel uçtu. Selvy, Nadine’in nehir kıyısına dikkatle inişini, son toprak düzeye geldiğinde ayaklarını fren gibi kullanarak aşağıya kaymasını seyretti.

Nadine’in sesi az, ama oldukça net geliyordu.

“Ağzıma bir çakıtaşı çarptı.”

Külotuna kadar soyundu ve suya ayaklarını soktu. Nehir burada dönüyordu. Selvy oturduğu yerden güneşin suya vurduğu yerde asılı kalmış maddeleri görebiliyordu. Mineral partiküller, kahverengimsi tortular. Nadine bütün vücuduyla suya girdi, küçük kulaçlar atarak köpekleme yüzmeye başladı.

“Çok soğuk değil. Daha soğuk olur diye düşünmüştüm. Bunı yapmayalı beş yıl oldu.”

Karşı kıyıya doğru yüzüp geri döndükçe sesi değişiyordu. Selvy bulunduğu kıyının yakınlarında Nadine’in ayaklarını dibe bastığını, sonra da ayağa kalkıp saçlarını düzelttiğini gördü. Nadine tekrar konuştuğunda sesinin tonu net çıktığı için Selvy onun yüzünü kendisine çevirmiş olduğunu anladı.

“Baksana çocuk, gel buraya da biraz ıslan.”

Selvy nehrin karşı kıyısına, kaya duvarının tepesine bakıyordu. Sarp kayalıkların üzerinde iki kişi belirmişti. Birinci, sonra ikinci Vietnamlı kovboy. Selvy tabancalarını düşünerek kısacık bir pişmanlık geçirdi. Suratını dağıttığı kişiyi hemen tanımıştı. Bıyık. Adam gözlerini Selvy’den ayırmıyordu. Diğeri ise, bıçakçı olanı, hareketsiz bir biçimde minibüste beklemiş olan yani, Nadine’e şöyle bir göz atmaktan geri kalmadı.

Nadine, Selvy’nin bakışını takip ederek o yöne baktı. Sonra tekrar arabanın yönüne döndü. Sesi çok kısıktı.

“Kim olduklarını biliyorsam maymun olayım.”

Selvy arabanın tavanında oturuyordu hâlâ, onlara bakıyordu.

“Buralı sayılmazlar pek,” dedi Selvy. “Şimdilik olduğun yerde kal. İstersen üzerine gömleğini giy.”

İki adam uzun bir süre kayalıkların tepesinde durdular. Başlarında geniş kenarlı şapka, gözlerinde güneş gözlükleri, üzerlerinde de dar kot pantolonlar vardı. Arkalarında açık gökyüzünden başka bir şey yoktu. Nihayet geriye çekildiler. Yüksekte oldukları için iki adımda kayboldular Selvy’nin görüş açısından.

Kız kot takımını giydi ve tepeye tırmandı.

“Bu iş kovboy filmine benzemeye başladı,” dedi.

“Daha önce neydi ki?”

“Daha önce neydi bilmiyorum. Ama şu anda kovboy filmini andırıyor.”

“Yüzmek gibisi yoktur,” dedi Selvy kıza. “Kendini daha iyi hissediyor olmalısın.”

Selvy arabaya bindi ve çalıştırdı. Nadine Meksika tarafına bakıyordu sürekli. Araba hareket etmeye başlayınca arkasından yürüdü, kapıyı açtı ve bindi. Selvy postaneye doğru yol almaya başladı. Yüz metre kadar ileride bir otobüsten turistler iniyordu.

Selvy arabadan indi ve otobüs şoförüyle konuşmaya gitti. Otobüsün eğri ön camının üzerinde, otobüsün gittiği yerlerin yazılı olduğu tabelada şöyle yazıyordu: VAHŞİ BATI VE MEKSİKA. Nadine kot pantolonunun üzerinde yavaş yavaş ıslak külotunun izinin çıktığını gördü.

Selvy arabanın yanına döndü ve Nadine’in oturduğu tarafın kapısına yaslandı. Birkaç turist onlardan tarafa geldi, alışveriş merkezine girdiler, birbirlerinin fotoğraflarını çektiler.

“Arabayı sana bırakıyorum.”

“Bana emanet ediyorsun yani.”

“Sana bırakıyorum.”

“Bırakıyorsun, nokta,” dedi Nadine.

“Evet.”

Turistler ağır ağır kasabaya yayılmaya başladılar, daha çok da yaşlılar ve sekiz veya dokuz Japon. Selvy eve doğru yürüdü. Nadine ön kapıdan onun babasıyla konuştuğunu gördü. Selvy elinde bir kutu bira ve bir kutu meşrubatla dışarı çıktı. Birayla meşrubatı tek eliyle, kalçasından destek alarak taşıyordu.

Nadine arabada kaldı, birasını yudumladı. Selvy arabanın kapısına yaslandı. Bir adam arabayı oradan çekip çekemeyeceğini sordu. Postanenin kapısının önünde karısının fotoğrafını çekmek istiyormuş. Araba önünü kapatıyormuş. Selvy, çekemem, dedi.

Çiftler ve küçük gruplar halinde gezen turistler nihayet otobüsün dışında toplandılar. Otobüs şoförü görüldü, ambalajından bir çiklet çıkarıyordu. O direksiyona geçmeden hiç kimse otobüse binmedi.

Selvy boş meşrubat kutusunu arka koltuğa attı. Kızın kotu ıslaktı, külotunun şekli çok belirgindi. Gömleğinin birkaç yeri ıslaktı. Kız torpido gözünden bir harita çıkardı, dikkatle açtı, panelle ön camı tamamen kaplayacak şekilde yaydı. Selvy otobüsün yanına gitti ve basamakları çıkarak bindi. Kapı arkasından sıkıştırılmış havanın sesiyle kapandı. Yerine oturmadan önce Selvy kısa bir anlığına insanlarla veya onların oturdukları yerlerle ya da başka bir şeyle ilgili bir acayiplik sezdi. Ne olduğunu tam olarak bilemedi.

U.S. 90 karayolunda batıya doğru epey yol aldıktan sonra arkasına dönüp otobüsün içindekileri daha uzun inceledi. Acayiplik Japonlardan kaynaklanıyordu. Otobüsün her yanına dağılmışlardı, tek tek veya çiftler çiftler, dokuzu birden. Hepsi de uyuyordu. Diğer turistler muhabbet ediyor, kartpostallarını karşılaştırıyor, pencereden dışarısını seyrediyor-

lardı. Bu halleriyle Japonlar, hep birlikte gizlice, doğuştan edindikleri birtakım yeteneklerle birbirlerine o yumuşacık buyruğa boyun eğmeyi söylemiş gibiydiler: *Uyuyun*.

Selvy önüne döndü. Birden uykuya dalmışlardı, seslere ve hareketliliğe rağmen uyumayı sürdürüyorlardı. Selvy, Asyalılardaki bu uzaklaşma yeteneğini daima ilginç bulmuştu. Bu sakinlik durumu bir tür meydan okuma gibi geliyordu ona. Artık, aynı anda uyanıp başlarını hep birlikte kaldırıp kaldırmayacaklarını fark etmek Selvy'ye kalmıştı.

3

Bütün pencereler kapalıydı. Perdeler çekilmişti. Lightborne galerinin kapısını iki kez üst üste kilitledi. Sonra Odell'e döndü, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını yana açtı: Elimizde ne var?

Odell gravürlerle dolu bir kitaptan başını kaldırdı. Yaşça Richie'den daha büyüktü, ama çok değil. Aynı fırlak dişlere sahip olsa da yüzü daha dolgundu. Kitabın adı *Uzaydan Seks Pozisyonları*'ydı.

On altı mm, dedi Odell. Bu film çekildiği sıralarda 16 mm kullanmak amatör işi kabul edilirdi. Ne standart ne de optik ses kaydı yoktu. Olmazsa manyetik ses eklenebilirdi. Bazı projektörlerde sorun yaşanabilirdi. On altı mm'lik bir filmi sinema salonlarında gösterilmeye uygun hale getirirken belli sorunlarla karşılaşılabilirdi. Okullarda ve kiliselerde, evet gösterilebilirdi. Televizyonda, evet televizyonda da olabilirdi.

“Harika,” dedi Lightborne. “Okullar ve kiliseler, harika.”

Lightborne'un Odell'in söylediklerini anlamak için özel bir gayret sarfetmesi gerekiyordu. Odell hızlı ve bazen anlaşılmaz bir biçimde konuşuyordu, kuzeninden daha aksanlı. Richie'nin genizden gelen ve kelimeleri yutarak, ama anlaşıl-

lir konuşmasına benzemiyordu konuşma tarzı, daha ziyade hızlı bir Georgia aksanıyla, dan dun konuşuyordu.

Lightborne, Odell'in beraberinde getirdiği projektörün üzerinde durduğu küçük masanın etrafını dolaştı. Filmi erte- si güne kadar izleyemeyeceklerdi. Odell projektörde hasarlı bir parça tespit etmişti ve saat akşam ondu. Parça bulmak için geç bir saatti.

İlginçtir, Lightborne hayal kırıklığına uğramamıştı. Filmi seyretmek için pek de acele etmediğini anlamıştı. Özünde bu onun için korkutucu bir deneyim olacaktı. Başından beri öyle olduğunu fark etti. Bu işe bulaştığından beri içi, ağzına kadar korkuyla doluydu.

Moll Robbins gösterimde hazır bulunacaktı. Lightborne olaya mesafeli birinin zekâsını istiyordu yanında. Ondan da fazlası. Yanında ona arkadaşlık edecek birisi olsun istiyordu. İnsan sıcaklığı. Korkusunun anlamını yorumlayacak biri.

Her şeyiyle çok gerçekti. Ağırılığı vardı. Nesneler olmaları gerektiği gibiydiler. Tarih doğruydu.

Odell, Richie'yle telefonda görüştüğünü söyledi. Richie depoda kendini güvenceye almıştı. Saldırganlaştırmak için köpekleri düzensiz bir biçimde besliyormuş. Odell onun aylardır bu duygu hali içinde olduğunu söyledi. Birileri onun peşindeymiş. Karanlık bir güç. Onu vurmak için doğru zamanı bekleyen bir keskin nişancı varmış. Pansiyonun birinde yatağın üzerine oturup tüfeğinin dürbününü temizliyormuş. Üzerinde Richie'nin isminin yazılı olduğu bir mermisi varmış. Dallas, demiş Richie. Dallas'ta ne işim var benim?

"Bütün konuşmaları John F. Kidney, Bobby Kidney, Martin Luther Kang, Jaws Wallas'la ilgili."

"Ne?" dedi Lightborne.

"Ona Rose Kidney'nin Tiddy Kidney'ye söylediği şeyleri söylüyorum."

Uzun bir sessizlik.

“Ne söylüyormuş?”

“Ama o Harry Truman’dı, sahi.”

“Sıcağa dayanamıyorsan,” dedi Lightborne.

“Harry S. Truman söylemişti bunu, öyle ya.”

Odell konuşmasını sürdürdü.

Richie sadece pek yakında gerçekleşmesi kaçınılmaz suikastine değil, sonrasında yayımlanacak çelişkili haberlere de takmıştı. Bir beyaz erkek tarafından vurulmuştu veya iki beyaz erkek ya da melez bir çocuğu olan beyaz bir erkek tarafından. Kullanılan tüfekte parmak izine rastlanmayacaktı, yok, birkaç değişik kişinin parmak izine rastlanacaktı, tekrar kontrol edildiğinde veya üzerinde birkaç değişik kişinin parmak izi olacak, ama bu izler yanlışlıkla polis tarafından silinmiş olacaktı.

Richie özellikle polis tarafından silinen parmak izlerine takılmıştı, Odell’e göre.

Lightborne paravanın arkasındaki oturma bölümüne geçti. Lavabonun iki musluğunu da açtı, Odell’e tıraş olduğu izlenimini verir umuduyla. Sonra karyolasının ucuna oturdu ve bir metre ötedeki siyah pencere perdesine boş boş bakmaya başladı.

Tarih doğrudur.

Selvy’yi Marathon’un güneyinde bir pikap yoldan aldı. Pikabın şoförü yetmiş beş yaşlarındaydı. Şoför kabinin arkasındaki rafta bir av tüfeği vardı. Havanın kararmasına dört saat vardı. Çöl.

Selvy bunları bir anısını hatırlamış gibi yaşıyordu. Yola dikey olarak açılmış derin su olukları. Ani sel baskını uyarılarında bulunan levhalar. Kumdan fıskıran yucca ve ocotillo filiz-

leri. Nesneler çoğnulukla varlıklarını insanın hatırladığı şekilde sürdürmezler. Bombeli tepeler, sivri tepeler; sağda solda, kimi kızıl, kimi bakır, kimi de kahverengi aşınmış toprak artıkları. İleride, uzaktaki Chisos Dağları'nın dalgalı biçimini, silik silüetini gördü, öyle solgun ve tek boyutluydu ki, düzleme öylesine yayılmıştı ki, olsa olsa bir ışık oyunu, bir ruh hali, bir uydurma olabilirdi.

Nihayet bir araba geldi ve yanlarından geçip gitti. Sonra yol tekrar ıssızlaştı. Bir çitin üzerine tünemiş paçalı bir şahin. Uzakta tek başına bir yel değirmeni. Burada her şey uzaktaydı. Uzaklık en bariz gerçeklikti burada. Bir şeye ulaştığında bile uzaklığın içine gömülüydün. Uzaklık dağlara kadar sürüyordu, ama Selvy o kadar uzağa gitmeyecekti.

Benzin almak için tek bir pompası olan ve önünde üzeri örtülü küçük bir karavanın kalıntıları bulunan eski bir benzinliğe girdiler. Selvy benzinlikteki dükkâna girdi. İçeride üzerinde satılık kayaların bulunduğu geniş bir tezgâh vardı. Bir duvar boyunca dükkân sahibinin dikenli tel koleksiyonu uzanıyordu. İçleri ıvır zıvırla dolu cam bölmeli tezgâhlar vardı. Selvy bunlardan birinin içinde, üzerinde Filipin Bolo gerilla hançeri yazan bir etiket olan bir nesne gördü.

Selvy'nin isteği üzerine dükkân sahibi hançeri çıkardı. Metal kısmı geniş, tek tarafı keskin, uzun, ağır bir bıçaktı. Küçük pas lekeleri vardı üzerinde. Keskin kenarında küçük çentikler. On beş dolar.

“Boloların kıvrık ağızlı olduğunu sanıyordum.”

“Bu pala ailesinden,” dedi dükkân sahibi. “Saz, şeker kamışı kesmek için.”

“Bolo vuruşundan geliyor herhalde, galiba anladım. Aparkat vuruşu yapar gibi, ama yarım daire çizerek kesiyorsun. Bileği yağın var mı?”

“Olacaktı.”

“Oradaki kayaların arasında dikdörtgen bir kaya var mıdır, bir santim kalınlığında falan?”

“Eğer bileğitaşı istiyorsan bende Washita var, tabii nerede olduğunu bulabilirsem.”

Selvy matara da aldı ve içine su doldurdu. Aldıklarının parasını ödeyip dışarı çıktı. Genç bir kız pikabın ön camını siliyordu. Kız işini bitirdikten sonra yola çıktılar.

“Karanlıktan önce oraya varmayı planlıyorum.”

“Zamanımız var,” dedi Selvy.

“Ben şüpheliyim.”

“Oraya varmak üzereyiz. Beş dakikadan kısa bir süre sonra oradayız.”

“Yürüyeceğin mesafeyi unutma.”

“Formumdayım,” dedi Selvy. “Yürüyüşü olmuş bil.”

Bir kırkurdu yoldan geçti ve su yolu boyunca uzanan çalılar arasında kayboldu.

“Elinde ne var öyle?”

“Bolo, Filipin gerilla hançeri.”

“Orman mı var ki burada?”

“İsmi hoşuma gitti, o yüzden aldım.”

“Karşına bir orman çıkmadığı sürece paranın karşılığını almış sayılmayacaksın.”

“İsmi hoşuma gitti,” dedi Selvy yaşlı adama. “Romantik bir isim.”

Selvy hafif bir yokuş boyunca ilerlerken Madenler’e giden eski yolu fark etti. Adam pikabı durdurdu, Selvy indi ve doğuya yürümeye başladı. Katılaşmış çamurdan bazı yerleri hariç patika tozluysa, Selvy patikanın o kısımlarında genellikle ağır taşıtların bıraktığı tekerlek izlerini gördü.

Matarayı kemerinin sol tarafına bağlamıştı. Bolo sağ taraftaydı, bacağına kırk beş derecelik açıyla duruyordu, keskin tarafı yukarı bakıyordu.

Koşmaya başladı. Matara kalçasına çarpıyordu. Yirmi dakika kadar koştu. Koşmak iyi gelmişti. Her geçen dakika kendini daha iyi hissediyordu. Frenkinciri ve meskit. Bir anı yavaş yavaş canlanıyordu. Bir saat kadar yürüdü, sonra on beş dakika kadar koştu. Sağ tarafından bir toz rüzgârı döne döne geçti. Aşağıda iklim değişiyordu, geçici toz bulutunun ötesinde. Dağlarda bir hareketlilik vardı.

Doksan dakika sonra barakaları gördü, ikisini de. Çevreleri ıvır zıvırla doluydu, mutfak ve su tesisatı alet edavatı, motoru sökülmüş bir cip, kullanılmayan bir yel değirmeni, çerçöp. Bu sıradan eşyaların böyle bir araya toplanmış olması Selvy'yi bir an için duygulandırdı. Yerleşmişlik ve terk edilmişlik işaretleri. Kasvetli bir ışık altında. Bir insan varlığı. Günbatımının gül rengi ve altın sarısı ışığının altında.

Odun ocağı hâlâ uzun barakaların içindeydi. Selvy bir dolabın içinde konserve yiyecek buldu. Daha küçük olan diğer binada bir duvarın dibine bir düzine yatak sıralanmıştı. Selvy yataklardan birini çeke çeke uzun barakaya götürdü ve ocağın yanına koydu.

Yemekten sonra battaniyeye sarınıp dışarı çıktı. Bu bölgede hava hâlâ açıktı, yıldızlar parlaktı. Sıcaklık bir dereceden fazla değildi ve soğumaya da devam ediyordu. Kuru soğuk. Bir katıksızlık hali. Kıvrandırıcı bir soğukluk hali. Soğuk havanın bir durumu değil. Hava durumundan ziyade bir anı. Varlık kategorilerinden biri.

Isı düşmeye devam ediyordu, ama bu bir değişim belirtisi değildi. Yoğunluğun belirtisiydi. Hatırlama yetisinin yoğunlaştığının belirtisiydi. Sabit bir görüntü. Başboş tek bir ışık taneceği bile yok.

Dağlara kar yağıyordu.

Her şey arkasında kalmıştı artık. Şehirler, binalar, insanlar, sistemler. Tüm o ilişkiler ve bağlantılar. Plan, infaz, devam.

Bunları artık unutabilirdi. Olayın bütün aşamalarını geçmişti. Bütün o düz, beyaz güzergâh boyunca seyahat etmişti.

Üzerindeki battaniyeye ihtiyacı olmadığını fark etti. Soğuk ona olması gerektiği gibi gelmiyordu. Yalıtım gerektiren bir şey gibi değildi. Kusursuz bir soğuktu. Olayların en mutlak halleriyle geliştiği ısı.

Bütün o manasızlık. Seçme, ayıklama, seçenek, alternatif. Hepsi geride kalmıştı. Şifreler ve formatlar. Eylem süreçleri. Değerler, taraf tutmalar, tercihler.

Seçim yapmak denen şey, çaktırmadan ilerleyen bir hastalık biçimiydi.

Uyandığında ortalık hâlâ karanlıktı. Ocakta gri küller. Pencereye yürüdü, çıplaktı. Doğuya, henüz aydınlanmamış gökyüzünün dev kemerine baktı. Pencerenin yanına çömeldi. Kollarını, bacaklarının üzerinde kavuşturdu, başını eğdi. Hareketsiz bir şekilde, kumun, kayaların ve ölü ağaçların üzerine güneş ışığının vurmasını bekledi.

4

Dallas'ın merkezindeki deponun önünden doğu-batı yönünde tren rayları uzanıyordu. Depo beş katlı bir binaydı, oluklu metalden kapıları vardı, üzerindeki boyalar dökülüyordu. Önünde bir yükleme platformu vardı. Küçük bir tabela: PREVIEW DAĞITIM. Tüm pencereleri tahtalarla örülmüştü.

İçeride Richie Armbrister uzun bir masanın başında oturmuş, küçük bir hesap makinesinin tuşlarına basıyordu. Dirseğinin ucunda bir masa lambası yanıyordu. Yanında, yerde üç köpek uyuyordu. Arkasındaki loş tarafta Richie'nin koruması Daryl Shimmer eski bir kanepeye boylu boyunca uzanmıştı. Kanepenin yanında iki köpek daha vardı, onlar da uyuyordu.

Kanepenin gerisinde, zifiri karanlıkta, forkliftler, paletli araçlar, silindir konteynırlar, muazzam büyüklükte ve yüzlerce.

Daryl gitgide daha somurtuk, daha mesafeli olmaya başlamıştı. Fiziksel mesafe. Richie onun kendisinden yavaş yavaş uzaklaştığını fark etmişti. Daryl'e göre kanepa yakınlaşma sayılırdı. Bütün akşamı karanlıkta otuz metre kadar ötedeki bir forklifte oturarak geçirmişti. Uyumak için kanepeye gelmek zorunda kalmıştı.

Diğer herkes gitmişti. Teker teker, çiftler çiftler, gruplar halinde, yirmi dört saat içinde sessiz ve sakin bir biçimde kuzey kapısından çıkmışlardı. Depo, Richie burayı satın aldığından beri ilk kez sessizdi.

Adının Sherman Kramer olduğunu söyleyen bir adam birkaç kez telefon etmişti. Daryl bu ismi tanımıştı. Kidder. Küçük işler yapardı. Ama bağlantıları vardı. Önemli bağlantılar.

Adamın teki sokağın karşısındaki otoparkta uzun zamandan beri oyalanıyordu. Richie, pencerelerden birini örtmek için çakılmış iki tahtanın arasındaki açıklıktan izlemişti onu. Adam özellikle otoparkın Ross Bulvarı yakınındaki köşesinde çok oyalanıyordu, depodan bakıldığında orası otoparkın en uzak noktasıydı. Bir arabaya yaslanıyordu. Veya bir ileri bir geri yürüyordu. Richie onun DC-9'un saunasında karşılaştığı adam olabileceğini düşündü. Bu uzaklıktan ve kirli camdan kestirmek güçtü.

Lightborne'un telefonu kesilmişti. Başka numarası yoktu. Richie, Odell'le konuşmak istemişti. Odell'e güvenirdi. Odell aileden biriydi. Ailenin gerçek bir üyesiydi. New York'ta Odell'i arayabileceği tek bir numara vardı, o da Lightborne'un numarasıydı. Ve kesikti.

Richie önündeki sayılara konsantre olmaya çalıştı. Ticaret yolları. Tek derdi buydu. Daha yüksek sayılar. Demografi. Dağıtım modelleri. Yasal manevralar ve teknik ayrıntılar.

Muhasebenin incelikleri. Lightborne’a filmin içinde ne olduğunu bile sormamıştı.

Soruşturmanın kötü yapılacağını düşünüyordu. Tüfeğin sahibini bulamayacaklardı. Otopsi raporunu kaybedeceklerdi. Şahitler eyaleti terk edecek, onlardan bir daha haber alınamayacaktı. Cenazesi. Cenazesinde tabutu kapalı olacaktı.

Telefon çaldı. Richie, Daryl’in ayağa kalktığını gördü. Telefon tekrar çaldı. Daryl, Richie’nin oturduğu masaya doğru yürüdü. Telefonu somurtkanlığından hiç ödün vermeden kaptı, yüzünde güceniklik ve itaatkârlık karışımı bir ifade vardı. Richie, havaalanından dönerlerken maaşını iki katına çıkarmış, doğum günü için ona egzozu krom alaşımlı bir çöl motoru alacağına söz vermişti. Tüm bunlar Daryl’in ne olursa olsun ona bağlı kalacağına dair ettiği yeminin karşılığıydı.

“Yine Kidder.”

“Ne istiyormuş?” dedi Richie. “Onunla konuşmak istemiyorum.”

“Aynı şey. Toplantı.”

“Bende içinde film olan herhangi bir kutu yok. Tek söyleyeceğim bu. Toplantıyı yapılmış saysın. Toplantı bitmiştir.”

“İçinde film olan kutudan haberi yokmuş,” dedi Daryl. “Sadece bir görüşme ayarlamak istiyor. Birisi geliyormuş.”

“Burada olmaz. Buraya gelemezler. Ona köpeklerden bahset.”

“Dışarıda da görüşsek olur diyor. Yanında birini getirecekmiş. Yarın, saat sekizden sonra. Dışarıda içeride fark etmez diyor.”

“Ne yapacağız?”

“Ona yanında kimi getireceğini soralım.”

“Sor,” dedi Richie.

“Henüz isim veremezmiş. Alanında saygın bir adammış.”

“Hangi alanda, sor.”

“Çok geç,” dedi Daryl. “Kapattı.”

Richie New York’tan getirdiği tereyağlı Hollanda kurabiyesinden bir ısırık aldı. Kutuyu Daryl’e uzattı. Daryl başını sallayarak istemediğini belirtti ve o ince uzun vücudu iki büklüm şekilde, ağır ağır kanepeye doğru yürüdü. Daryl kendini kanepeye attığı sırada köpeklerden biri hafifçe silkindi. Richie bunların iyi köpekler olduğuna inanıyordu. İzci köpekleri. Alman çoban köpekleri. Savaş simülasyonu ile eğitilmişler.

Köpekler içeri zorla girildiğinde yararlıydı. Yakın saldırılarda. Peki ya uzak mesafeli saldırılarda? Artık betonu delen mermiler vardı. Otoparkın öbür tarafında ve Ross Bulvarı’nın karşısında General Center Binası vardı. Bir keskin nişancı için mükemmel bir yer. Mükemmel. Çatıdan tetiğe basar ve kurşunu Richie’nin değil tahtalarla kapatılmış pencerelerinden, duvarlarından bile içeri yollayabilirdi. Sonra tüfeği çatıda bırakır, polisin parmak izlerini sileceğinden emin bir şekilde sır olur giderdi.

Çok çılğın bir partiydi. Gürültülü. Senatör, partilerinde gürültüyü severdi. Genellikle gençler vardı. Çevresinde gençlerin olmasından hoşlanırdı.

Kafasını sağa sola çevirerek oturma odasında yürüdü, gruptan gruba, gülümseyerek, yüksek sesle birilerini kutlayarak. Erkeklerin kollarını tutuyor, kadınların bellerine sarılıyordu. Kokteyl masasının etrafından dolandı, Paris’te özel bir koleksiyonda gördüğü Vestier’in bir nü resmindeki kadına benzettiği bir kadınla karşılaştı. Geniş kalçalı, kendini beğenmiş, statü delisi. Yönetici sekreter.

Kadının yanında ondan daha genç bir kadın vardı, daha ufak tefek biri. Başkalarını dirsekleyerek onların konuşmala-

rının arasına giren Percival kadının birden bildik bir şekilde hareketlenmesine -gözler, gülümseme, gergin, umut dolu ve ağırbaşlı bir memnuniyet ifadesi- şaşırmadı. Tanınmak, halkın hizmetinde olmanın manevi ödülllerinden biri olma özelliğini asla yitirmez.

“Sizin isminiz,” dedi Percival.

Kadının ağzı hareket etti.

“Müze. Harika bence.”

Gürültü, müzik, kahkaha.

Percival tanınmayı *bekliyordu* elbette. Orası onun eviydi, parti onun partisi. Yine de insanların bu ikinci benliklerini açığa çıkarışlarını seyretmek her zaman ilginç bir şeydi. Özellikle de kadınların. Yüksek enerji alıcıları olan parlak, küçük uzay kapsülleri haline geliyorlardı. Percival şöhretin dini mistisizmle ilişkili bir fenomen olduğuna inanıyordu. Şu Rozikrüsyenlerin* ilanında ne deniyordu: BU ADAMDA NASIL BİR GİZLİ GÜÇ VAR? Şöhret insanlardaki kozmik potansiyeli açığa çıkarır. Bu da olsa olsa iyi bir şeydir. Ne derler? Hayırlı bir şey. Bu olsa olsa hayırlı bir şeydir.

İki kadından daha yaşlı olanı, yani Vestier resmi gibi olanın bakışları altında, Percival bu olgunlaşmış çocuğu oturma odasının diğer ucundaki kısa merdivenlerin yanına götürdü. Orada, sondan bir önceki basamakta, ellerinde içkileri, samimi birer arkadaş gibi oturdular.

“Evet. Artık konuşabiliriz herhalde.”

“Burası gördüğüm en güzel ev, gerçekten.”

“Bir şey diyordun. Müze. Öyle bir şey söyledin.”

* Rosicrucians: Gülhaç Tarikatı. Evrenin esoterik sırlarının sıradan insanlardan gizlendiğine inanan mistiklerden oluşturduğu ve 1600’lerin başlarında Almanya’da kurulmuş gizli bir örgüt. Günümüz Amerika’sında da kendilerini Gülhaç Tarikatı’nın birer devamı olarak gören değişik gruplar vardır. (ç.n.)

“Müzede çalışıyorum.”

“Alakan var? Müzelerle. Ben delisiyim. Defneler, defineler.”

“Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü’nün Tıp Müzesi’ndeyim.”

“Aman Tanrım!”

“Kim dekore etti burayı?” diye sordu Vestier.

“Ben.”

“Çok severek yapılmış.”

Percival kadının biraz sarhoş olduğunu fark etti. Kendisi de öyle sayılırdı. Bir Pakistanlı destek almak için dördüncü basamağa eliyle dayandı, sonra el sıkışmak üzere çaprazdan Percival’a uzandı. Percival adamı Peter Sellers’a benzetti.

“Programlarınızı çok beğeniyorum,” dedi genç kadın.

“Çıkarmaya çalışıyorum. Bir Renoir mısın? Seni biraz daha ince buluyorum. Bir Tiziano Venüs’ü. Çok erimemiş.”

“Beni taltif ediyorsunuz.”

“Bir şey soracağım,” dedi Percival. “Önemli bir soru. Ama özel. Tümüyle özel. Söylediklerimi tekrarla. Bu soru...”

“Bu soru.”

“Şunun için.”

“Duvar kâğıtlarını kim yaptı?”

“Çarpık suratlı bir İrlandalı yaptı. Deseni ben seçtim.”

“Çok güzel. Sevgi ve ilgiyle yapıldığı belli oluyor.”

“Önemli, önemli bir soru. Bekle. Öncelikle kendimize gözlerden uzak bir yer seçmeliyiz. Çünkü bu öyle bir soru.”

“Vay vay.”

“Kesinlikle,” dedi Percival. “Şimdi beni takip et. İçki durumun nasıl?”

“İyyçki durumuuuum gaayet iyi senyor.”

Percival kadını yatak odasına götürdü. Kadın büyülenmişliğin işaretleri olarak düşüp bayılacakmış gibi bir hareket yap-

tı. Cibirlikli yatak, arma, minyatür şifonyer, damarlı ahşap bank, yonca yaprağı şeklinde lamba masası, muhteşem meşeden sallanan sandalye.

“Otur, otur, otur.”

Percival kendini Lightborne’u düşünürken buldu. Telefonu görünce aklına gelmiş olmalıydı. Kendisine filmi göstereceğine söz veren Lightborne’u telefonla aramıştı. Telefonda iki kez görüşmüşlerdi ve Percival her iki seferde de sesini değiştirmişti, her iki seferde de başka başka konuşmuştu. Bu gösterim işini nasıl halledeceğini çözmeye çalışıyordu. Lightborne ona bunun özel bir gösterim olacağına söz vermişti. Yine de bir makinist olması gerekiyordu ve Lightborne da orada hazır bulunmak isteyecekti. Film tanınmadan nasıl izleyebilirdi? Ama bütün bunlardan önce Lightborne’la temas kurma sorununu halletmesi gerekiyordu. Percival iki gündür onu arıyordu. Her seferinde numaranın artık kullanılmadığına dair o mesaj çıkıyordu. Başka da numara yoktu.

Percival yatağın ucuna oturdu, kadının sallanan sandalyede sallanışını izledi.

“Bir soru soracaktınız Senatör.”

“Bana Lloyd de.”

“Bu sandalye beni büyüledi.”

“Çok etkileyici bir ağzın var.”

“Biliyorum.”

“İngiliz dudakları.”

“Size bir şey sormak istiyorum, aramızda kalacak. Başkanlığı düşünüyor musunuz? Seçimlere katılmayı? Çünkü bu konuda bazı şeyler çalındı kulağıma. Gençler sizin programınızı çok beğeniyor.”

“Yo, yo, yo. Çıkmaz sokak o, başkanlık.”

“Gençlerden çok destek alırdınız diye düşünüyorum.”

Percival kadının içki içişini seyretti.

“Tiziano konsepti uymuyor,” dedi Percival. “Ağzın çok İngiliz. Sussex’i bilir misin?”

“Uzun boylu bir adam mı? Beyaz yakalı, çizgili gömlekler giyen biri?”

“Bana Lloyd de.”

Percival ayağa kalktı ve kapıyı kapattı. Kadının arkasına geçti, sallanan sandalyenin arkalığını tuttu ve kadını ileri geri sallamaya başladı.

“Yalnız Amerika’nın Güneşkuşağı sorun yaratabilir,” dedi kadın. “Oralarda yeterince güçlü olamayabilirsin.”

Telefon çaldı. Percival hemen yatağın yanı başına uzandı, arayanın Lightborne olamayacağını, bırak kendisine nasıl ulaşacağını, onun kim olduğunu bile bilmediğini hatırladı sonra. Arayan karısıydı, evden arıyordu. Percival’ın gözünde hemen bir görüntü canlandı. Karısı yatakta oturuyordu. Yüzü sürdüğü birtakım kremlerden parlıyordu. Odanın her tarafında Warren Raporu’nun ciltleri ve “birbirini destekleyen veriler”le dolu defterler vardı. Şişkin kapitone bir malzemeden yapılma, açık mavi bir lizöz vardı üzerinde.

“Ne istiyorsun?” dedi Percival.

“Nasıl olduğunu merak ettim.”

“Uzak dur benden. Tamam mı?”

“Uzaktayım zaten.”

“Gürültülü patırtılı bir parti veriyorum ve halimden çok memnunum.”

“Ben gürültü falan duymuyorum,” dedi karısı.

“Yatak odasındayım ve kapı kapalı.”

“Yanında kim var?”

“Oswald suikasti tek başına yaptı. O kalın kafana ne zaman sokacaksın bunu?”

“Yanında biri var ve bu hiç mi hiç umurumda değil, tamam mı?”

“Parlak saçlı bir kız var yanımda.”

“Başka? Tanrım, başka ne meziyetleri olabilir ki?”

“Telefonu ona veriyorum.”

Percival telefonu sallanan sandalyenin yanına götürdü ve kadından karısına nerede çalıştığını söylemesini istedi.

“Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü Tıp Müzesi.”

Percival telefonu kadından aldı ve odanın diğer ucuna gitti. Bu sefer fısıltıyla karısına öfke kusmaya başladı.

“Yaptığını beğendin mi?”

“Yaptığımı mı? Yaptığımı mı?”

“Böyle şeylere tahammülüm yok.”

“Söylediklerin çok anlamsız Lloyd.”

“İliğimi kemiğimi kuruttun benim.”

“Ne iliği, ne kemiği?”

“İliğim kurudu.”

Percival aşağı indi, kısa bir süre oyalandı ve iki kadeh içkiyle geri döndü. Sandalyede sallanan kadının arkasına geçti.

“Bir soru soracaktınız Senatör.”

“Her şey bir soruyla başladı.”

“Bekliyorum.”

“Evet, evet, evet, evet.”

Percival sandalyeyi şifonyerin üzerindeki aynaya doğru, kadın onu, o da kadını görebilecek şekilde sağa çevirdi. Tümünüyle ayık hissediyordu kendini. Zihni bayağı açıldı.

“Acaba sakallı nasıl olurdum?” dedi Percival.

Kadın aynayı boş verip başını çevirerek baktı Percival’a, bu soruya verilecek doğru cevabın sadece gerçeğinden, üç boyutlu Senatör Percival’dan gelebileceğini göstermek istermişçesine. Percival kadının soruya hak ettiği ilgiyi göstermesine memnun oldu.

“Beni sakallı görseydin, Lloyd Percival olduğumu anlar mıydın? Siyah gözlükler ve sakalla beni tanır mıydın? Beni

alakasız bir yerde görseydin. Yıkık dökük bir yerde mesela. Capitol Hill'in şaşaasından uzak bir yerde.”

Talerico uçaktan inip havaalanına giden koridorda yürümeye başladı. Yelekli bir süet takım vardı üzerinde, kolunda Burberry marka bir trençkot taşıyordu.

Kidder'ın bagaj bölgesinde beklediğini gördü. Kesinlikle o tiplerden biriydi. Bunların bir tipi olurdu, dokuz tane telefon numaraları bulunan, haftanın her günü başka bir isim kullanan bir adam tipi. Her an ya parası ya zamanı yokmuş gibi görünen bir adam. Üzerinde daima kalıcı bir yorgunlukla iş gören bir adam. Otuzdan fazla değildi yaşı muhtemelen. Yazık. Hayatı bitkinlikten ibaret hale gelmişti bile. Bitkinliği yaşatması gerekiyordu.

“Vinnny Tal, nasılsın?”

“Rüzgâr karşıdan geliyordu.”

“Uçak yirmi dakika gecikti. Ama sorun değil. Arabaya atlar gideriz. Richie'yle güzel güzel konuşursun.”

“Ayarladın herhalde.”

“Ayarlandı sayılır,” dedi Kidder.

Dışarı çıktılar ve Kidder'ın çarpık çurpuk Camarosu'na bindiler. Kidder arabayı çalıştırdı, farları yaktı, yola çıktılar.

“Vinnny bir şey soracağım, merakımı bağışla, ama yüzüne ne oldu? Ne oldu da bu hale geldi?”

“Bir yıl önce tanıştığım bir kadın yüzüme kezzap attı.”

“Korkunç bir şey bu. Korkunç.”

“Kezzap.”

“Neden? Niçin?”

“Çok yakışıklıydım ki çekemedi.”

Kidder sağ elinin ayasıyla direksiyona vurdu.

“Çok fena oldum şimdi.”

“Çıldırıyordu, bana bakmak bile çıldırmasına yetiyordu. Heyheyleri üstündeydi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Hayatını karartıyordu benim yakışıklı olduğum düşüncesi.”

“Çok üzüldüm Vin.”

“Etki tepki doğurur daima. Kezzap. İnsanlarda da bu aynen geçerli. Kezzap.”

Talerico’nun tarafındaki kapı gıcırdadı. Bagajda bir şeyler takırdayıp duruyordu. Kidder araba kiralamadığına pişman oldu. Kendisi bir Olds Cutglass Supreme kullanırdı. Belli bir konfora alıştı. Bu araba ise eski bir çaydanlıktan farksızdı.

“Bir şey soracağım Vin. Buralarda daha önce bulundun mu? Burada herkes iki isimlidir.”

“Televizyon seyredirim.”

“Neden iki isimliler biliyor musun? Birini unuturlarsa diye. Çoğu aptaldır buradakilerin.”

“Buraya ilk gelişim.”

“Ama ne yalan söyleyeyim, burayı severim. Çok insancıl bir yer. İnsanlar ortalıkta dolanır. Hayatlarını yaşarlar.”

“Geldik mi, nedir?”

“Hâlâ havaalanındayız,” dedi Kidder. “Burası havaalanı.”

Araba Talerico’ya gençliğini hatırlamıştı. Altı-yedi kafadar eski bir Chevrolet’ye doluşurlardı. Her biri birer çeyreklik atardı ortaya, benzin almak için. Bu Kidder denen herifin de etrafta aynı arabayla dolaştığını düşünmek can sıkıcıydı. Yanı başındaki Kidder’ın.

“Orada nasıl sıkboğaz ediyorlar insanları? Kanada’da da insanları sıkboğaz ediyorlar mı?”

“Sizde FBI var. Bizde de Atlı Polis.”

“Yani?”

“Yanisi, gece gündüz, istedikleri zaman kapımı tekmeleyerek evime dalabilirler.”

“Rusya gibi.”

“Rusya halt etmiş yanında. Celpname diye bir şey var. Celpname çıkarttırıp evine dalabiliyorlar. Belgenin üzerinde ismimin, adresimin veya aradıkları her neyse o şeyin yazılı olması gerekmiyor. Her şeye açık bir belge. Önce kapından ve pencereden içeri dalıyorlar. Sonra boşlukları dolduruyorlar.”

“Amerika’ya döndüğüne sevinmişsindir,” dedi Kidder.

“Çok heyecanlıyım.”

“Çıktık. Şimdi kesinlikle çıktık havaalanından.”

“Aferin bize.”

“Havaalanından çıkış kuyruğuydu o beklediğimiz. Şimdi kesinlikle çıktık.”

“Richie denen adamla konuştun mu?”

“Onun telefonlarına çıkan kılçıkla konuştum.”

“Başka bir deyişle depoya giremedin.”

“Tal, orası bir depo. Ne özelliği var ki? Bütün yapacağın çocuğu kıvama getirmek değil mi? Nerede buluşacağınız önemli mi? Konuşacaksın. Meseleyi anlatacaksın.”

“Kendi başıma sağda solda soruşturma yaparken ne öğrendim biliyor musun? Köpekleri havlamıyormuş. Sessiz olmayı öğretmişler onlara. Hiç uyarmadan saldırıyorlarmış.”

“Gördün mü bak?” dedi Kidder. “İyi ki içeri girmeye çalışmamışım. Bunu bana daha önce söylemeliydin. Ya içeri girmeye çalışsaydım?”

“Karanlığın içinden fırlıyorlarmış,” dedi Talerico. “İnsanın doğrudan boğazına atlayacak şekilde eğitilmişler. Ama ses çıkarmadan. Hırlamıyorlarmış bile.”

“Neyin peşindesin?”

“Porno film, ne olacaktı? Bu Richie’ye iki beden büyük gelir o iş. Aslına bakarsan çocuğa iyilik etmiş oluyorum.”

“Nereden duydun bunu?”

“New York’tan telefon geldi.”

“Akraba işte. Yine akrabalarından hayır var.”

“Pauline aradı beni. Ne zamandı? On gün önce.”

“Onunla hiç karşılaşmadım,” dedi Kidder. “Ama methini duydum.”

“Beni o aradı. Öyle öğrendim.”

“O nasıl öğrenmiş?”

“Ona da Lightborne adında biri söylemiş. Damdan düşer gibi. Açıkartırma düzenleyeceğini söylemiş. Paul’un açıkartırmayla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuş.”

“Açıkartırmayla ilgilenip ilgilenmeyeceğini,” dedi Kidder.

“Düşünebiliyor musun?”

“Açıkartırmayla ilgilenip ilgilenmeyeceğini.”

Kızları arabaya atmaya çalışırlardı. Arabada yedi sap, kızların çok fazla ilgisini çekmezdi. O kadar meraklı kız yoktu piyasada. Şoför koltuğunun altında küçük bir tabanca saklıyorlardı. Tabancasız hiçbir yere gitmiyorlardı. Yanı başındaki Kidder. Onun da düzeyi buydu aşağı yukarı. Onun da seks hayatı muhtemelen arabasının arka koltuğuyla sınırlıydı. Torpidoda bir işaret fişegi vardı.

“Sana ne diyeceğim bak,” dedi Talerico. “Canım Zookie çekiyor.”

“Zookie de ne?”

“Yahudi orospu.”

“Sormama şaşırmadın, değil mi?”

“Kime söylesem şaşıyor. Zookie. İnsanlar bu kelimenin sesinden hoşlanıyorlar.”

“Şu ışıkları görüyor musun?” dedi Kidder.

Yirmi dakika sonra araba deponun önündeki tren raylarının karşısına düşen otoparka girdi. Rayların üzerinde tek başına durmakta olan bir yük vagonu vardı. *Frisco’yla Taşı!* Kidder farları söndürdü, yüzleri depoya dönük oturdular. Hava soğuktu. Talerico trençkotunu giymek için arabadan

indi, sonra tekrar yerine oturdu. Onun aklındaki böyle bir şey değildi.

Yarım saat sonra yükleme aracının altından emekleyerek birinin çıktığını gördüler. İnce uzun bir genç. Zenci. Üzerinde kalın bir kazak vardı. Elinde de bir el feneri.

“Adı Daryl Shimmer. Çocuğa göz kulak oluyor.”

“Kim kime göz kulak oluyor?”

Daryl arabaya yaklaştı, yürürken birkaç adımda bir çevresine bakınıyordu. On adım kala elini kazağının altına soktu ve kemerinden küçük bir tabanca çıkardı. Şoför mahalline yöneldi.

“Siktir,” dedi Talerico bıkkın bir ifadeyle.

Daryl tabancayı Kidder’in suratına dayamıştı. 25 kalibrelik bir otomatik. Talerico, Daryl’in uzun, tozlu başparmağının biraz yukarısında bulunan namlunun üzerindeki *Hartford Ct. U.S.A.* yazısını okuyabiliyordu.

“Sizin bir sinema filminin peşinde olduğunuzu biliyorum. Biz filmin nerede olduğunu bilmiyoruz. Siz baskı yapmaya devam etseniz de Richie’nin size verecek bir şeyi yok. Biz geldiğiniz gibi gidin diyoruz. Filmin nerede olduğunu bilmiyoruz. Bilmek de istemiyoruz. Biz çekip gidiyoruz. Her şey bitti, diyoruz biz. Filmi siz bulun, sizin olsun. Bize bundan bahsetmeyin bile.”

“Dinle sik kafalı,” dedi Kidder.

Daryl altdudağını ısırdı.

“Şu şeyi suratımdan çek. Görgüsüzlük bu yaptığın. Çirkin bir şey.”

“Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?”

“Bok çuvalı.”

“Ateş edeceğim bak.”

“Bana doğrultulmuş her şeyden nefret ederim.”

Laf üstüne laf. Her seferinde ses biraz daha yükseliyor.

“Kemiklerinin üzerinde biraz et olsa iyi olurdu,” dedi Talerico sakın bir şekilde. “Çok zayıfsın. Üzülüyorum.”

“Kesin sesinizi.”

“Ruhu da besleyen şu yiyeceklerden daha fazla ye bence.”

“Sok o silahı yerine,” dedi Kidder. “Sokmayacaksan başka tarafa tut.”

“Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?”

“Bok herif. Sik kafalı.”

Daryl silahı Kidder’in yanağına dayamıştı, altdudağını tekrar ısırıldı. Kidder ona bağıırıyordu, Talerico’nun yıllardır duyamadığı küfürler etmekteydi.

“İnsanlarla daha fazla vakit geçirmelisin,” dedi Talerico yavaşça. “Uzun zamandır yalnızsın herhalde. Böyle bir şey görmeye gönlüm el vermez. Sağlıksız bir şey bu. Bak şu haline. İnsanların yanında nasıl davranman gerektiğini bilmiyorsun. Daha fazla insan içine çıkmalısın. Sonra daha fazla yemek yemelisin. O kemiklerinin üzerini biraz etle kaplamalısın.”

Başka biri daha ortaya çıktı. Bu seferki kişi yükleme arabasının yanında belirdi. Camaro’ya doğru yürüdü. Daryl silahı Kidder’in suratından çekmeden el fenerini arabanın içine yöneltti.

“Dinlemeye hazırlar Richie.”

“Bağırışmaları duydum. Burada böyle şeylere gerek yok. Bağırıp çağırmaya.”

“Bunun sorumlusu sizsiniz,” dedi Kidder. “Sizin yüzünüzden oldu.”

“Saklayacak bir şeyimiz olmadığını göstermek için dışarı çıktım. İyi niyetle dışarı çıktım. İstedığınız şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Baskı yapıyorsunuz. Bu sinir bozucu bir şey.”

“Baskı senin kafanda,” dedi Talerico.

“İyi niyetli olduğumu göstermek için köpekleri bile getir-medim. Gösteriş yapmak istemedim. Bunun gizemi azaltaca-ğını düşünmüştüm. Beni gördükten, ortada görülecek özel bir şey olmadığını, o şeyin bende olmadığını anladıktan son-ra içeri girmek istemezsiniz, diye düşünmüştüm.”

“Tavşan dişlerini kendisine yutturmamızı istiyor,” diye izahatta bulundu Talerico, Kidder’a.

Kidder ise, “Bu sizin suçunuz,” diye bağıırıyordu. “Bunun için sizi suçluyorum.”

Richie’nin üzerinde bol bir mont vardı. Ellerini derin cep-lerinin içine sokmuştu. Başıyla Talerico’nun bulunduğu tara-fı işaret etti. Daryl’a yönelik yapılmış bir hareket: Işığı diğ-e-rinin yüzüne tut.

Talerico ışığa yüzünün sağ tarafını döndürdü. Ölü tarafı-nı. Donuk etli tarafını. Korkunç gözü boş boş bakıyordu.

“Ben yokum artık,” diye bağıırıyordu Kidder. “Bitti bu iş.”

“Bu silahı yemek istiyor galiba,” dedi Daryl.

“Salak pezevenkler. Orospunun döllerı. Kiminle uğraştı-ğınızı bilmiyorsunuz.”

Talerico böyle çığrından çıkmış bağrış çağrıışlara daha ön-ce de şahit olmuştu. Bu ona kuzeni Paul’u hatırlatıyordu. Pa-ul belalı bir durumla karşılaştığında acımasızlaşır, kendini kaybederdi. Bazen mevcut durumla hiç alakası olmayan şey-ler söyler, haykırırdı. Talerico kuzeninin sırf mantıksızlığın sınırlarına dayanan öfkesini göstererek bile insanların -birkaç kez polisleri, silahlı adamların- ödünü koparttığına sık sık şa-hit olmuştu. İçine şeytan girmiş gibi oluyordu. Baş edileme-yecek kadar gerçek biri oluyordu. Senin ölmeyi umursamadı-ğın gördüklerinde ciddi bir belanın içine düşerler, bunu da bilirler.

Talerico, Kidder’ın bu yönünden bayağı etkilenmişti. Kidder sıkı biriydi. Korkusuz. Bağırılmış, hiç çekinmeden atıp

tutmuştu. Ölüme yaklaştıkça durumu daha çok kontrol altına alıyordu. Bu da karşı tarafın gözünü yıldıırıyordu.

Blöf değildi bu. Bu kesindi. Gerçek bir kızgınlık, amansızlık ve öfkeydi. Kidder onu etkilemişti, bu kesin. Bu kadar bitkin bir adamın böyle delirebileceğı aklının ucundan bile geçmezdi.

“Burada açıklama gibisinden bir şey yapmak isterim,” dedi Talerico.

“Bunu memnuniyetle karşılarız,” dedi Richie. “Konuşa konuşa anlaştık en iyisi.”

“Beş dakika önce öldün sen. Tamı tamına beş dakika önce öldün. Öyle ki leş kokun burnuma kadar geliyor. Al sana açıklama.”

“Kim olduğunu bilmek istemiyorum,” dedi Richie korumasına.

“Gözüme bak,” dedi Talerico.

“Kim olduğunu biliyorsan da bana söyleme,” dedi Richie.

Geriye döndü, depoya yöneldi, yükleme aracının yanından dolandı ve gözden kayboldu.

“Kuyruğunu sıkıştır kaç bakalım,” diye bağırdı Kidder.

“Siz gidiyordunuz, değil mi?” dedi Daryl.

“Onlara bakıyorum.”

“Gidiyorsunuz. Gitmek istiyorsunuz.”

“Laflarını bilmiyorlar. Bambaşka bir yerdeler.”

Daryl altdudağını ısırdı. Tetiğe bastı. Talerico kapıya çarp-tı, hızla geri çekildi, kapının kolunu buldu, kapıyı açtı. Hızlı hızlı yürüdü, başı öndeydi, kulaklarının içinde elektrikli ziller çalışıyordu. Deponun önünden geçti, sola döndü. Orada bankalar, dükkânlar, oteller vardı. Trafik çok azdı. Görünürlerde taksi yoktu. Taksi bulması gerekiyordu.

Sağa döndü ve Southland Oteli gördü. Saat gecenin onuydu. Burası, şehrin göbeğı olmasına rağmen çok ıssızdı. Onu

havaalanına götürecektir bir taksi bulması gerekiyordu. İlk uçağa atlayacaktı. New York, Chicago, Toronto, nereye olursa. Seyahat çantası Kidder'ın arabasının arka koltuğundaydı. Çantanın içindekileri aklından geçirdi. İzini bulmalarına yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu içinde. Adının baş harflerinin yazılı olduğu bir gömlek bile.

Talerico otele doğru yürürken, otelin önüne bir taksi park etti.

Bu gibi işlerde er ya da geç gergin bir durumla karşılaşılıyor, özellikle de işin gereği Amerika'nın, herkeste şu veya bu nedenle şu veya bu marka silah bulunan bir yerine gittiğinde.

Kovboyalar.

Earl Mudger, San Antonio'daki Riverwalk'un yukarısında bulunan bir Vietnam restoranı olan Lien'in önündeydi. Kelly'de bulunan Hava Kuvvetleri Güvenlik Servisi'nde çalışan eski silah arkadaşı George Barber'la yemek yemek için doğrudan Dallas'a uçmak yerine burada kalmıştı.

Mudger bunu akıl ettiği için mutluydu. Eskileri anarak çok iyi vakit geçirdiler. Muhabbet, duygusallık, belli belirsiz bir pişmanlık. Mudger, George'un yakınlardaki otoparktan arabasını almasını bekliyordu, onu Dallas'a yapacağı kısa uçuş yolculuğu için havaalanına götürecekti.

George, Mudger'a ordudaki son donanımlarla ilgili hava-disleri vermişti. Bu Mudger'da karmaşık duygular yarattı, tekrar o özel jargonu duymak. Tabii aradan geçen bunca yıl içinde yeni sözcükler katılmıştı bu jargona. Bu jargon Mudger'a Vietnam'ı hatırlattı tabii ki. Marka isimleri. Silah argosunun erkeklere verdiği rahatlık hissi.

Ayrıca buraya gelmeden önce Van'la yaptığı şehirlerarası sürreal konuşmayı da hatırlatmıştı bunlar ona. Paralel tele-

fondaki Tran Le'nin gerektiğinde araya girerek tercüme ettiği konuşmalarında Mudger, Van'ın hedefe havadan ulaşmak istediğini öğrenmişti. Hedefi, U.S. 385 karayoluyla Rio Grande'nin, Stillman'ın yukarısına doğru kavis yaptığı yer arasındaki eski bir kampa kadar takip etmişlerdi. Van helikopter istediğini söylemekle yetinmemişti. İsteddiği helikopterin tipini, boyutunu, markasını, model numarasını ve teknik özelliklerini de söylemeye çalışmıştı.

Tüm bu isimler ve numaralar yığını, ki İngilizce bile değildi, Van'ı yavaş yavaş bezdirdi, sonunda Mudger'in bulacağı her türlü helikoptere razı olduğunu söyledi. Büyük oranda George Barber'ın çabaları sonucu, Mudger iki kişilik bir devriye helikopteri buldu: Hughes 200. Sınır kaçakçılığını kontrol etmek amacıyla gümrük memurlarının kullandığı helikopterlerden. Sonradan Mudger'in aklına George'a bu tip helikopterlerin dışına sedye monte edilip edilemediğini sormak geldi. Edilebiliyormuş.

Tran Le, "hedef"in ne demek olduğunu sordu.

George arabayla yanına yanaştı, Mudger arabaya bindi. Vietnam birçok açıdan melez bir laf kalabalığından ibaret bir savaştı. Ama Mudger en temelde düzeyde, savaşan bir adamın durduğu yer olan iniltilerin düzeyinde bunun ne kadar önemli olabileceğini anlayabiliyordu. Orada tek kesinlik unsuru teknik deyimlerdi, belirsizliğin saflarına götürebilecek tek hakiki güzellik onlardı.

Kalibre çeşitleri, mermi barutunun miktarı, özel aksesuarların isimleri. Kâtipler raporlarını bu isimlerle doldururlardı. Bu isimleri anlatının yüzlerinden biri olarak kullanırlardı, şiddet eylemlerinin etkisini sıra sıra sayıları ve harfleri rapor ederek nakletmeye çalışırlardı. Mudger çok severdi bu hali, hem ironik olarak hem de olabilecek en sade şekilleriyle. Yüzü gözü kamuflaj yağı içinde terli bir adam tarafından

yüksek sesle söylendiğinde bu numara sözcükler ve uydu-
rulmuş isimler bir zikir ayininin el değmemiş zarafetine sa-
hip olurlardı.

Silahlara isim takılır, soyisim takılır, argo lakap takılır, vaf-
tiz edilir, unvan verilir, başka şeylerin isimleriyle anılırlar. Ko-
runma aygıtları. Mükemmel bir performansın gerekleri. Bun-
ların bir bir sayılıp dökülüşü askerlerin şiiriydi, ölüme karşı
kullandıkları bir jargondur.

“Gaza basmam lazım,” dedi George, “yoksa uçağını kaçı-
racaksın.”

Mudger’ın fazla umurunda değildi aslında. Bu operasyon-
da iş yoktu. Belki de insanlar kuşku duymakta haklıydılar. Ar-
kasında PDK/KTD olmadığına işler kötü gidiyordu. PDK/KTD’nin bu gerilemede rolü olduğuna şüphe yoktu. İşin şimdiye kadar halledilmesi gerekiyordu, işe kendisini bu-
laştırmaya gerek olmadan. Diğer olaysa, yani Van, Cao ve
ayarlamalar yapılması konusu daha da beter bir haldeydi, en
azından potansiyel olarak. Klasik epik yapıtta olduğu gibi,
mukadder yapısına bir helikopter sokularak modernize edil-
mişti. Ama işin bu raddeye gelmesine kendisi neden olmuş-
tu. Yaptığı şey aptalcaydı. O anda bodrum katındaki atölye-
sinde olmayı istedi, kızgın bir çelik parçasını iki taraflı bir çe-
kiçle dövmeyi.

Erken kalkan yol alır, tundradaki o adam gibi. Silahını öl-
dürmek için kullanmadan önce ona bir isim takmalısın.

Lomax kasiyer kulübesinde hareketsiz bekliyordu.

Yakın gelecekte burası gibi bölgelerin unutulmuş bir ya-
şam biçiminin değerli yadigârları haline geleceğini düşün-
dü. Ticaret ve takas. Şehrin eski hali. Pazar yeri. Şehir mer-
kezi.

Ormanlarımıza, göllerimize, açık alanlarımıza ne yapıyoruz? Böyle olacaktı işte. Depo bölgelerimize, yükleme sahalarımıza, otoparklarımıza ne yapıyoruz?

Yorulmuştu, acıkmıştı ve üşüyordu. Bilet satıp karşılığında para alan adam arkasında, içinde Ritz krakerleri bulunan bir kesekâğıdı bırakmıştı. Lomax kesekâğıdını dirseğiyle itti. Başka insanların yiyecekleri. Başka insanların buzdolapları. Başka insanların buzdolaplarında gördüğü şeyler onu için için iğrendirirdi.

Bir adamın bağırıldığını duydu. Sesinin tonu hakaretamizdi. Elli metre kadar ileride park etmiş bir arabanın üzerinden bir anlığına bir adamın başı göründü. Yine aynı ses hakaretler yağdırıyordu. Başka biri daha belirdi, arabaya doğru yürüdü.

Lomax nefesini tuttu ve otomatığını kemer kılıfından çıkardı. Sol elini kapı koluna koydu, gerektiğinde hemen itip açabilmek için. Çok uzakta olmayan bir sokak lambasının loş ışığı yüzünden silüetinin görülmesi ihtimali vardı. Birkaç dakika hareket etmedi. Etrafta başka kimsecikler yoktu. Eski şehir. Terk edilmiş şehir merkezi.

İkinci adam depoya doğru hareketlendi. Lomax kulübenin kapısını açtı. Bir el ateş edildi. Hızla en yakın arabanın yanına gitti, çömeldi. Yirmi metre kadar öteden bir adam geçti, hızla, başı öne eğikti, sert bir rüzgârda yürür gibi. Lomax arabanın bagaj kapağının üzerinden baktı. Bir başkası ters yönde yürüyordu, ağır ağır. O da erkekti. Yük vagonunun arkasında kayboldu.

Lomax olduğu yerde tam üç dakika oyalandı, etrafı dinledi. Sonra ateş edilen arabanın bulunduğu tarafa yöneldi. Tabancasını kalçasına bastırmıştı. O kolu hareketsizdi, diğer kolu gibi doğal bir biçimde ileri geri sallanmıyordu. Kendini bu sahneden ayrılırken gördü. Bir zaman sıçraması. Kendini

Washington’da, National Havaalanı’nda uçaktan inerken gördü. Körfez bölgesinde apartman kompleksleri satarken gördü kendini.

Arabanın iki kapısı da açıldı. Şoför mahalli tarafında, yerde bir adam vardı, derin derin soluyordu. Lomax onun bir buçuk metre ötesinde yere çömeldi, silahını adamın başına nişanlamıştı.

“Kimsin sen?”

Aynı endişeli nefes alış-verişler. Derin bir uykuya dalmış bir kişinin üzerine ölü toprağı serpilmiş nefesleri.

“Sen kimsin?” dedi Lomax.

“Siktir git başımdan. Vuruldum.”

“Vurulduğunu biliyorum.”

“Mermi boğazımda. Bir şeyler hissediyorum.”

Lomax daha iyi görmek için sağına eğildi. Adam yüzünün sol tarafından vurulmuştu, elmacikkemiğinin altından. Kapılar açık olduğu için arabanın iç ışığı yanıyordu, Lomax adamın yanağındaki deliğin etrafındaki barut izlerini görebiliyordu. Adamın ağzının çevresi kana bulanmıştı.

“Adın ne? Kimsin?”

“Sen kendi işine bak. Bırak da nefes alayım.”

“Sana bir ambulans çağırayım. İster misin?”

“Tıkanmaya başlarsam parmağınızı boğazıma bastır. Bunu yaparsan sana minnettar olurum. Tıkanma duygusundan nefret ederim. Boğulmaktan çok korkarım.”

“Söz veremem,” dedi Lomax, “ancak kim olduğunu söylersen o başka.”

“Adım Sherman Kantrowitz.”

“Kimsin sen Sherman? Diğerleri kim?”

“Sophie ile Nat’in oğluyum.”

“Onlar kimdi?”

Aynı düzensiz nefesler. Düzenli nefes alıp verme çabası.

“Kimin için çalışıyorsun Sherman?”

“Yutkunmak istiyorum, ama korkuyorum.”

Lomax kendini her gün golf oynarken gördü. Pırl pırl bir güneş. Körfez’den esen tatlı bir meltem.

Tran Le.

Çayırlar sararmış ve seyrekti. Dairenin dörtte üçü kadar, biraz daha fazla. Havada kış mevsiminin saf alkolü.

Tran Le pencerenin önünde, ayakta.

Gözleri iriydi, siyahtı ve içeriye doğru uzanan bir boyutları daha varmış gibi görünüyordu. Tövbekâr bir şey, hep cezalandırılmanın eşliğindeki bir çocuğunkiler gibi. Ona yumuşaklık veren bu derinlik olmasa yüzünün hatları çok sert görünebilirdi. Elmacıkkemikleriyle çenesinin hatları güçlü ve keskindi; dudakları dolgun, parlak pembe, şehvetli ve belli bir açıdan vuran ışık altında biraz haris, biraz kabaydı. Üzerine tekrar bir denge hali geldi. Bu, gözlerinin çocuksu ifadesini yok etti.

Şimdi pencereden pencereye gidiyordu. Verandadaki küçük lambalar sallanıyordu. Bir ağacın altında bambu bir sandalye duruyordu. Ahırın içindeki kırmızı bir kanonun ucu görünüyordu. Odanın diğer ucuna geçti. Küçük havuzun içindeki yapraklar ağır ağır dönüyordu. Küçük bir sundurmanın ucunda kızıl renkli bir palanga asılıydı. Ortalık sakindi, günbatımına dakikalar kalmıştı, çayırlarda renkli bir ışık vardı. Midillilerin otlayışını seyretti.

5

Taksi şoförünün fatura yazması altmış saniye kadar sürdü. Moll köpeklerini gezdirmekte olan iki kişinin kaldırımda durup köpeklerinin karşılıklı koklaşmasına izin vermelerini izle-

di. Pek şirin. Moll faturayı aldı ve kahverengi taşlı binanın ön kapısına çıkan merdivenleri tırmandı.

Antrede zili çaldı ve Grace Delaney'nin kendisini içeri almasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. Zili tekrar çaldı. Saat on biri geçiyordu, ama o gün pazartesiydi ve Grace pazartesiileri gece yarısına kadar, hatta daha geç saatlere kadar çalışırdı.

Moll'un elinde bir sürü anahtar vardı. Kapıyı açmadan önce cam panelden içeriye baktı, camın arka tarafındaki çapraz demir görüşünü engelledi.

Binaya girdi ve merdivenlerden üçüncü kata çıkmaya başladı. Sahanlığı ve merdivenin üst kıvrımını görebilmek için başını sola eğdi ve yukarı bakarak çıktı basamakları.

Üçüncü kattaki iki kapı da kilitliydi. Son kata çıktı. Dış ofisin kapısının iki kilidi vardı. İkinci denemesinde iki anahtarı da kendi deliklerine sokmayı başardı. Yalnızca biri kilitliydi.

Bütün ışıklar açıktı. Tereddütle, Grace'e seslenerek girdi içeri. Salondan Grace'in ofisine doğru yürüdü. Hep aynı dağınıklık. Üzerlerinde düzeltmeler yapılması gereken kâğıtlar, mektuplar, fotoğraflar. Sehpa da bir şişe el losyonu. Neredeyse ağzına kadar sebze çorbasıyla dolu bir kâğıt bardak.

Odanın ortasında durdu, içinde sönük bir önsezi vardı. Bir şeyler oldu olacaktı. Sanki birileri karşısına çıkacaktı. Telefonu aldı ve Grace'in ev numarasını çevirdi, belki sırf bu duygudan kurtulmak için. Telesekreterin sesi geldi kulağına, yüksek ve yoğun: *"Ben Grace Delaney. Şu anda burada değilim. Hiç kimse yok burada. Düdük sesinden sonra isminizi ve telefon numaranızı bırakın..."*

Elbette. Hiç kimse olması gereken yerde değildi. Moll terdirgin olmakla ne kadar hata ettiğini anladı. Hareket başka yerdeydi ve kendisi dışında herkes dahildi harekete. Earl Mudger'la cinsel ittifaka girmeyi reddetmekle kendini diğerlerinden uzaklaştırmıştı. Sonuç bu olmuştu işte, istese de is-

temese de. Burada tehlike yoktu. Artık hiç kimse kimseyi izlemiyor veya kimsenin evini dinlemiyordu. Güvenlik. Neden hayal kırıklığı hissediyordu?

Moll iki kapıyı da kilitledi, yavaşça merdivenlerden indi ve binadan çıktı.

Grace Delaney, Park Caddesi'nin oradaki Barclay'in lobi-sinde devasa bir Viktoryen kuş kafesinin yanında oturuyordu. Birkaç kez saatini kontrol etti ve sonunda telefon kulübe-le-rinden birine gitti. Telefonu bir adam açtı.

"Banyonun havalandırmasını kontrol ediyorum."

"Önce beni buraya çağırdın," dedi Grace. "Şimdi de bekletiyorsun."

"Havalandırmayla uğraşıyordum, işimi bitirmeme az kalmıştı."

"Yukarı geliyorum."

"Odanın leylak beyazı olmasını istiyoruz. İstemiyor muyuz?"

"Tabii ki istiyoruz."

"Pek tabii," dedi adam.

On beş dakika sonra Grace 12. katta asansörden indi. Oda ana koridordaydı. Lomax onu içeri aldı. Perdeler çekilmişti. Sadece tek bir lamba yanıyordu -küçük bir masa lambası- ve Lomax, belli ki aydınlatmanın mümkün olduğunca dolaylı olmasını sağlamak için onu yere koymuştu. Grace'in manto-sunu çıkarmasına yardım etti ve mantoyu dolaba astı.

"Elbisen harika."

"İkinci el," dedi Grace. "Bir kalıntı."

"Nasıl giyineceğini iyi biliyorsun. Giysiler üzerinde iyi duruyor senin. Neyin iyi neyin kötü göründüğünü iyi biliyorsun."

Lomax yatağın ucuna oturdu ve ayakkabılarını çıkardı.

“Sen bir New York kadınısın,” dedi Lomax. “Klasik bir tiptir o.”

“Kapar mısın şu çeneni artık Arthur!”

“Yo, gerçekten, iyi anlamda söylüyorum.”

Grace elbisesini çıkarıp bir sandalyenin üzerine koydu.

“Clark’s Wallabees marka ayakkabı giyen bir adamla yatağa gireceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Onları yatakta giymiyorum.”

“Neyse ki Hush Puppies değiller,” dedi Grace. “Aman Tanrım, bir de öyle olsaydı.”

Lomax pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktı.

“Clark’s Wallabees’in nesi varmış? Mis gibi ayakkabı.”

İki oda hizmetçisi kapının önünden gülüşüp konuşarak geçti.

“Oda servisini arayayım mı, ne dersin Gracie? Skoç, burbon? Skoç havası var. Tam mevsimi.”

“Cep şişem yanımda.”

Üzerinde sutyen, külot, çorap ve jartiyer bağları, aynanın karşısına geçti. Ağzında bir tel toka, saçlarını düzeltti. Lomax çınlıçplak ayaktaydı, kısa bir süreliğine; sonra örtülerin altına girdi ve onu seyretmeye başladı.

“Bir randevu falan iptal etmek zorunda kaldın mı?”

“Sadece Moll’la olanı,” dedi Grace.

“Benim programım acayip yoğun.”

“Yalnız randevuyu iptal etmedim, sıvıştım. Bir şey soracağım Arthur. Onun o arkadaşı kimdi? Sözüünü ettiği kişi kimdi?”

“Koleksiyonu kastediyorsun.”

“Hani sana onu Percival’ın koleksiyonuna sokabilecek birini tanıdığını söylemiştim, onu soruyorum.”

“Artık unuttuğumuz biri o.”

“Sevgili miydiler?”

“Evet, öyleydiler.”

“Nerede şimdi o adam?”

“Önemli değil,” dedi Lomax. “Uzaklarda.”

“Ama o zamanlar ilgini çekiyor gibiydi.”

“Bilgi toplamak için, hepsi bu.”

“Bilgi neydi peki?”

“Belki koleksiyona ulaşmasını sağlamıştır onun, belki de sağlamamıştır. Son zamanlarda aklıma bile gelmedi bu. Arkana bakmayacaksın, daima ileri gidecek, yukarı çıkacaksın.”

Grace, Lomax’ın yattığı tarafa doğru yürüdü. Lomax elini Grace’in göğsüne, sutyeninin üzerine koydu ve uzun bir süre öyle kaldı. Bu, değişmez bir programın bölümlerinden biri gibiydi. Sonra Grace banyoya girdi, kapıyı açık bıraktı.

“Dallas’ta neler oldu Arthur?”

Lomax cevap vermedi. Grace banyodan elinde el çantasıyla çıktı. Çantadan gümüş içki şişesini çıkardı ve yatağın diğer ucuna yürüdü. Yatağın üzerine oturdu, çoraplarını çıkarmaya başladı.

“Lambanın yerde işi ne?”

“Ambiyans olayı,” dedi Lomax.

“Dinleme cihazı yoktur umarım.”

“Bugüne kadar bir oda nasıl temizlenir öğrenmişsinizdir herhalde?”

“Pek alınganınız.”

“Piçler, onu da yaparlar bunlar.”

Grace, yüzü ona dönük, örtülerin üzerine uzanmıştı, içki şişesi aralarında idi.

“Hangi piçler?”

“PDK/KTD.”

“Onlar sonuçta senin piçlerin değil mi? Hâlâ bir bağlancın yok mu onlarla?”

“Bunu sana ben mi söyledim?”

“Vergi memuru olmadığı sürece,” dedi Grace. “Vergi memurlarını kapımdan uzak tuttuğun sürece.”

Lomax eğilip Grace’in göbeğini yaladı. Birileri tekerlekli servis masasını ittirerek koridorda yürüyordu.

“Hâlâ gündemde,” dedi Lomax. “Onları sürekli kovalamam gerekiyor. Vergi yolsuzluğu şakaya gelmez.”

“İbneler.”

“Bilinçli ihmal suçu.”

“Zaman aşımı falan olmuyor mu?”

“Yolsuzluk için yok,” dedi Lomax.

“Yıllar önce olmuş bir şey bu ama.”

“Siyasiydin. Siyasileri severler, büyük gangsterleri severler. Davaları da şubatta veya martta açmaya bayılırlar. Bu vergi mükellefleri arasında korku yaratır. En gözde gangsterin mahkeme merdivenlerinden inerkenki fotoğraflarını bu zamanlarda görürsün. Şubat sonlarında, mart başlarında.”

“Neden banka hesabıma, arabama veya başka bir şeye el koymak onlara yetmiyor?”

“Senin gibi davalarda kovuşturma açmayı tercih ederler. Tabii bu biraz da işin içinde ne kadar para olduğuna bakar. Çok radikal maceralar yaşadın sen Gracie. Büyük paralarla oynadın. Bilinçli ihmal. Çoklu defter tutma olayları. Çok yaramaz bir kızdın sen.”

“Hareket canlı bir şeydi,” dedi Grace kuru bir sesle.

“Ben sana canlı bir şey göstereyim.”

“Bir zamanlar sisteme zarar vermek insanın görevi kabul edilirdi.”

“Canlı bir şey görmek ister misin?”

“Ellerinde tam olarak ne var?”

“Kâğıtlarını gördüm. Kâğıtların ellerinde. Bir sürü dijital veri de var. Ama yine de senin kâğıtlarını tutuyorlar ellerin-

de. Yolsuzluk yaptığına dair açık belirtiler var. Söylediğim gibi, onları uzak tutmaya çalışıyorum. Şansına olayda karşılıklı çıkarlar söz konusu.”

Grace işaretparmağını Lomax’ın dudaklarında gezdirdi. Gümüş şişesinden bir yudum aldı ve Lomax’e uzattı. Sokak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. Lomax bir yudum aldı, suratında şaşkın bir ifade belirdi.

“Bu skoç değil.”

“Votka.”

“Bu skoç havası ama.”

“Vot-ka.”

“Oda servisini çağırırsam mı?” dedi Lomax kendi kendine. “Ama giyinmem gerekir o zaman da.”

“Bana Dallas’ı anlat Arthur.”

“Soğuk ve karanlıktı.”

“Arkanda ufak tefek ipuçları bırakıyorsun.”

“Bunu yapmama sen neden oluyorsun. İnanılacak şeyler değil bunlar, bana yaptırdıkların.”

“Birbirimize yaptırdıklarımız.”

“İnancımı kaybettim, o yüzden oluyor bunlar.”

“Hiçbir şey umurunda değildir senin. Anlıyorum hayatım.”

“Üstünü çıkarsana, neden çıkarmıyorsun?”

“Daha zaman var sevgilim.”

“İnanmıyorum. Eskiden inancım vardı, ama şimdi yok.”

“Anlıyorum kediciğim.”

Grace, Lomax’e döndü, ona daha da yaklaştı, şişe sol elinde, eli adamın göğsünde.

“Tam anlamıyla berbatı,” dedi Lomax.

“Çok güzel hikâyeler vardır sende.”

“Var tabii, ne sandın.”

“Şuraya kıvrılayım, sana iyice sokulayım, rahat rahat.”

“Olan şu, bir sürü insan pozisyon alabilmek için çeşitli manevralar yapar. Bu hep böyledir zaten. Ben kendimi plana göre hazırladım, Earl’ü bekledim. Bu, bütün zamanını alan bir iş de olabilir. Onunla böyle şeyler oluyor. Korkunç şevkler. Kilometrelerce yanmış toprak. Başka zamanlardaysa adamı kodunsa bul. Şöyle yapalım böyle yapalım, deyip duruyor, ama ona gelince bulunması gerektiğı yerde bulunmuyor. Bir bakıyorsun bir leasing anlaşması için Suudi Arabistan’a gitmiş. Bu arada ben kendimi, gırtlığında mermi olan bir herifin karşısında buluyorum. Çok karanlık. Neler oluyor? Onu biraz sorguya çektikten sonra onun dışarıdan Talerico için çalıştığını öğreniyorum, Vincent için, orta düzey bir gangster. Herkes aynı şeyin peşinde. Senatör’ün neyle ilgilendiğini biliyorduk. Richie’nin, çocuğun, Armbrister’in yani, neyle ilgilendiğini biliyorduk. Şimdi bütün ailelerin bütün şanlarıyla bu işin içinde olduğunu anlıyoruz. Sonra ne oluyor, bir araba köşeyi dönüyor, ben hemen sıvışıyorum. Bir pikabın altına gizleniyorum, dışarıyı kesiyorum, bunun orta yaş bunalımımı tetiklediğini düşünüyorum.”

“Ruhun karanlık gecesi,” dedi Grace.

“Ne için, kimin için?”

“Rahipler de inançlarını yitirirse biz ne yapalım?”

“Gelen tabii ki Mudger’dı. Alelade bir taksinin arka koltuğundaydı. Emekleyip pikabın altından çıktım ve yanına gittim. Ona bildiklerimi anlattım. Bana taksiye binmemi söyledi, dediğini yaptım, oradan çekip gittik.”

“Gırtlığında mermi olan adamı orada bırakarak.”

“Böyle şeyler hep oluyor Gracie.”

“Bana Gracie deme.”

“Sana Earl’ün taktığı isimle mi hitap edeyim istersin?”

“Neymiş o?”

“Boş ver,” dedi Lomax.

“Earl bana ne isim taktı?”

“Üstünü çıkar.”

“Yok ya!”

Grace şişeden bir yudum aldı ve yatağa iyice yerleşti.

“Devam edeyim mi?”

“Taksideydin,” dedi Grace.

“Neyse işte, Earl aklının başına geldiğini söyledi. Ortalık birbirine girmiş. Bırak aileler istiyorsa filmi alsın, artık filmi istemiyorum, dedi.”

“Ne istiyor peki?”

“Hayvanat bahçesi açmak. Bir yerlerden büyük bir arazi alıp safari ülkesi gibi bir şey yapmak istiyor. Hayvanlar etrafında serbest olacak, insanlar fotoğraf makineleriyle dolaşacak. Ne bileyim işte, onun gibi bir şey. Yarı hayvanat bahçesi, yarı doğal ortam. Detayları anlatmadı. Bu fikir ilk kez San Antonio’ndan bindiği uçakta gelmiş aklına. Bu, Earl’ün Vietnam nostaljisi aynı zamanda. Orada hayvanat bahçesi vardı adamın.”

“Ondan hoşlanır mıyım acaba?” dedi Grace. “Moll ondan hem hoşlanmış hem de hoşlanmamış.”

“Sen kimseden hoşlanmazsın. Kimden hoşlanırsın sen?”

“Moll ilginç bir yazı yazdı. Dengesiz ve acayip gevşek bir yazı. Ama en iyi çalışması gerçekten. Yayımlamadığım için çok üzüldüm.”

“Earl sana TGO diyor.”

“Ne anlama geliyor bu?”

“Uydurma bir isim. Bir anlamı yok. Earl buldu onu. Aslında birlikte bulduk.”

“Ondan hoşlanacağımı sanmıyorum.”

“Senatör’den de hoşlanmazsın. Sen kimseden hoşlanmazsın.”

“Ben yaşlı ve yorgunum,” dedi Grace.

“Senatör de yarıştan çekilmiş durumda. Başka bir şeylerin peşine düştü. Birazcık daha geleneksel bir şeylerin.”

“Kimin umurunda? Umursuyor gibi görünüyor muyum?”

“Sen hâlâ gençsin,” dedi Lomax. “Asıl yaşlı olan benim. Kendimi yaşlı hissediyorum.”

“Sen benden daha gençsin Arthur ve bu umurumda bile değil.”

“Ben kendimi yaşlı hissediyorum. Asıl yaşlı olan benim. Kronolojiyi bir tarafa bırak. Köpek olsaydım, kronolojik olarak altı yaşında olacaktım, ama kendimi mama fabrikasına gitmeye hazır hissediyorum.”

Grace sutyenini çıkardı ve sırtüstü yatarak tavana baktı. Lomax içki şişesini yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Radyo alıcısı ötmeye başladı. Bu son zamanlarda yanında taşımaya başladığı küçük bir cihazdı. Cihaz o anda dolaptaydı, ceket cebinde. Piyasadaki diğer alıcılardan farklı olarak bu alıcı, bin beş yüz kilometre çapındaki bir alanda etkiliydi. Komutları bilgisayardan verilen bu cihaz, Earl Mudger’ın bu alan dahilinde nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın Lomax’le temas kurmasını sağlıyordu. Ses sinyali ötmeye başlayınca Lomax’in belli bir numarayı araması ve o numaradan kendisi için hazırlanmış talimatları alması gerekiyordu.

Sinyal sesi on beş saniye sonra sustu. Grace, Lomax’e baktı, ondan bir tepki bekledi.

“Ama kimin hakkını vermek lazım, söyleyeyim,” dedi Lomax.

Ellerini başının arkasına koydu.

“Yaptıkları işe en çok kimler inanır? Sürekli kendine çeki düzen vermeyenler, sürekli oradan oraya savrulmayanlar. Baskı altında olmayanlar. Hayata karşı yeni bir duruş almaya sürekli zorlanmayanlar.”

“Aileler,” dedi Grace.

“Onlar ciddidir. Kendilerini yaptıkları işe tam anlamıyla adarlar. Bunlar. Net bir bakış açıları vardır, on ikiden vururlar, ileriye bakarlar. Neye ait olduklarını bilirler. Nedenini, niçinini sorgulamazlar.”

“İşin peşini bırakmadılar o halde?”

“Tabii ki bırakmadılar,” dedi Lomax. “İçlerinde tek o yaşlı herif farklı, galerici. Şimdi de Tanrı bilir film kutusunun üzerine oturmuş, bütün yapması gerekenin bir açıkartırma düzenlemek olduğunu düşünüyordur.”

“TGO ne anlama geliyor?”

Lomax ona baktı, yüzünde belli belirsiz acılaşmış, muzip bir ifade vardı.

“Öğrenmek istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Evet, söyle, merak ediyorum.”

Lomax sağ elini başının arkasından çekti ve ortaparmağıyla önce bir favorisini, sonra diğeri düzeltti.

“Tahta Göğüslü Orospu,” dedi.

Grace’in ağzı gerildi. Sırtüstü yatıyordu, sağ tarafa hızla döndü, sol kolunu sallayarak Lomax’ın sağ gözünün tam üstündeki bölgeye bir yumruk attı. Lomax, adeta kasığına tekme yemişçesine iki büküm oldu. İki eliyle de sağ gözünü kapatarak, Grace’in yanından uzaklaştı, yatağın ucuna yakın bir yere iki büküm yattı.

“Şakaydı,” dedi Lomax.

İkinci darbe, çekiç gibi bir sol yumruk, Lomax’ın kulak arkasına isabet etti. Radyo alıcısı tekrar ötmeye başladı.

“Bunun bir anlamı yok,” dedi Lomax. “Bizim konuşma tarzımız bu, kısaltmalarla konuşuruz, bazen de şifreli. Herkese çeşitli isimler takarız. Bazılarının lakabı seninkinden bile kötü.”

Grace sırtüstü yatağa uzandı, cihazın programlanmış seslerini dinledi. Ağzı hâlâ gergindi, ama artık normal nefes alıp

vermeye başlamıştı, bu şiddet atakları normal hayatında alışık olduğu şeylermiş gibi.

Moll küvetteydi, *Times*'ın erken baskısının sayfalarını fazla ıslatmamaya çalışarak açıyordu.

Arkalarda, ölüm ilanlarının oralarında, sayfanın kenarında ilginç bir haber.

Senatör Lloyd Percival'ın, geçen salı Bethesda, Maryland'de karısından boşandıktan birkaç saat sonra evlenmiş olduğu öğrenildi.

Gelinin adı Dayton (DeDe) Baker (20), Washington D.C. Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü Tıp Müzesi'nde stajyerlik yapıyor.

Komik, ama ilginç de.

Evlilik töreni Stone Hollow Country Club'daki meditasyon odasında yapılmış, nikâhı Hümanist Misyonu'nun kurucusu Peder Penny W. Parker kıymış.

Tanrım.

Yazım yanlışlarıyla dolu haberde, Senatör'ün (61) bugün kendini “yeniden doğmuş, yenilenmiş gibi, yeni atılımlar yapmaya hazır” hissettiği yazıyordu. Senatör ropörtajı, bilinmeyen bir yöne gitmek üzere havaalanından ayrılmadan önce karısıyla birlikte vermişti.

Ertesi gün ofiste, Moll, önceden planlamaksızın gece yayınlanan şehir baskısında hikâyeyi aradı. Eski versiyonda bir paragrafın çıkarılmış olduğunu fark etti. Baskının geri kalanını, koridorda bir aşağı bir yukarı yürürken kontrol etti.

Gelinin babası merhum Freeman Reed Baker'dı, İran sanatı ve kültürü konusunda tanınmış bir uzman. Baker aynı zamanda on beş yıl önce İsfahan'da efsane haline gelmiş özel

bir koleksiyondan nadide antik erotik eserlerin -halı, kumaş, metal eşya- çalınmasıyla patlak veren bir skandalda da başrol oynamıştı.

Anlamaya başladım.

Hırsızlık olayının gerçekleştiği sıralarda Dr. Baker, bu özel koleksiyonun Yasak Odalar adıyla bilinen bölümünün küratörlüğünü yapıyormuş.

Çok seksi eserler.

Dr. Baker üç yıl önce Türkiye'nin doğusunda bir yerlerde eceliyle ölmüş, öldüğünde hâlâ şüphe altındaymış. Eserler bir daha bulunamamış.

Odasına döndükten sonra Moll, Lightborne'un haberi okuyup okumadığını merak etti. Eğer okuduysa Lloyd Percival'dan ümidini sonsuza dek kesmiş olmalıydı. Senatör, açıkça, Berlin kalesini, harekete geçmiş Nazileri, yüzüstü bırakıp çölün iç rahatlatan durağanlığını tercih etmişti. Mistik ve göçebe insanların sanatını seçmişti. Eski moda bir huzura yönelmişti.

6

Selvy uzun barakalarda birinin ayakkabı dolabında bir manevra kemeri buldu. Kemer taktı. Tam olmasa bile üzerine oturdu. Omzundan aşağıya enlemesine uzanan askının verdiği histen hoşlandı. Kemer tek kollu bir İngiliz generalin, kılıcını taşımak için tasarladığını bildiğinden, hançeri üzerine iştirirmenin bir yolunu bulurum, diye düşündü.

Dışarı çıktı. Berrak bir gündü. Ara sıra küçük toz bulutları dolaşıyordu. Hafıza. Filmi geri sarma. Bir kuzgunun rüzgârın yardımıyla, dağlara doğru süzülüşünü izledi. Önce yavaş yavaş yükseldi, aralıksız ve tanıdık bir hareket, sonra küçük kasımlar gibi ileri hareketler, hızlı bir yükselişin tuhaf

aşamaları, hiç çaba harcamadan ve fiziksel dünyanın olanaklarının ötesindeymiş gibi. Bir aşamadan diğerine geçiş öylesine fark edilmezdir ki bunu izleyen zamandaki veya mekândaki eksik parçanın nereye gittiğini anlamaya çalışır durur.

Havada süzülen büyük kuşlar uzaklık duygusunun referansına ihtiyaç duymadan yaşayan yegâne yaratıklarıydı buranın. Ya da Selvy böyle olduğunu düşünüyordu. Bir seferinde, şimdi bulunduğu yerden belki otuz kilometre ötede, gerçek mermilerle yapılan bir tatbikat sırasında, terk edilmiş bir çiftlikteki bir ağaç kütüğünün ucuna tünemiş kızıl kanatlı bir şahinle kırk beş metre bir mesafede göz göze gelmişti. Yırtıcıların aşkın bir güzelliğe sahip oldukları konusundaki inancı böyle başlamıştı.

O gün de bugünkü gibiydi. Şaşırtıcı parlaklıkta bir sabah. Göz kamaştıran o parlaklıkla bozulmamış bir netlik. Gökyüzü ışığa boğulmuş. Her şey renklerden ibaret.

Barakaların yaklaşık yirmi metre uzağındaydı, ayaklarının etrafında iki kedi olduğunu fark etti. Durdu, arkasına döndü. Bulunduğu tarafa üç kedi daha geliyordu. Bunun anlamını biliyordu. Barakaların altından başka kediler de çıktı. Kediler onu takip ettiler, ayaklarına dolandılar, miyavladılar. Başka bir taraftan, yel değirmeninin bulunduğu taraftan da kediler geliyordu. Gözünün önünde bir imge gitgide netleşiyor. On adım attıktan sonra yere çöktü, kediler her tarafını sardılar. Onu tırmaladılar, miyavladılar, en az on beş yetişkin ve yavru kedi. Kimi Selvy'nin okşayıp sevmesine izin verdi, kimi güneşte boylu boyunca yere uzandı, mır mır sesler çıkardı, kimi de giysilerini kokladı, hepsi de sağlıklı ve besili görünüyordu.

Levi Blackwater buradaydı.

Eskiden, Madenler'de, Blackwater çoğu erkek toplulukları arasında istenmeyen bir kişiydi. Ohiolu sıradan biriydi, adı-

nı İncil'den almıştı. ABD'nin Vietnam'daki ilk dönemlerinde Güney Vietnam Ordusu'nda teknik danışmanlık yapmıştı. Bir keşif devriyesi sırasında Vietkong tarafından yakalanmış, işkence görmüş ve kendisini esir alanları zaman içinde sevmeye başlamıştı. Etrafı sık Mangrove ağaçlarıyla kaplı bir Vietkong kampında bulunan hapishane binasında sekiz ay geçirmişti. Balık kafası ve pirinç. Onu ayaklarından tavana asmışlardı. Kafasını suya sokmuşlardı. İki parmağını kesmişlerdi.

Ona işkence yaptıkça onları daha da sevmişti. Ona yardım ediyorlardı. O bunu kendisine yapılan bir yardım olarak algılıyordu.

Madenler'de aşçılık yapar, çamaşırhanede çalışır ve ayak işleri yapardı. Diğerleri onun geçmişini bilir, ondan uzak dururlardı. Selvy hariç. O Levi'den meditasyon dersleri alırdı.

Moll arayış denen şeyden şüphelenirdi. Ona göre, en uzun ve itinalı araştırmalarda bile, araştıran kişide bazı hayati eksiklikler, ruhsal bir zafiyet olurdu.

Karanlıkta oturuyor, Odell'in projektörü kurcalarken çıkardığı sesleri dinliyordu.

Bir araştırmamanın doğasından daha sinir bozucu bir şey varsa o da araştırmamanın olası sonucuydu. İnsanların araştırdığı şey her ne olursa olsun, bir nesne, iç durum, bir cevap veya varlık durumu, sonuç neredeyse hep hüsrandı. Sonunda insanlar kendi kendileriyle karşı karşıya geliyorlardı. Sadece kendileriyle. Asıl önemli olanın araştırma olduğunu düşünenler de vardı elbette. Araştırmamanın kendisinin ödül olduğunu.

Lightborne öyle düşünmüyordu. Lightborne satılabilirliği olan bir ürün istiyordu, Moll bundan emindi. Lightborne manevi tatmin peşinde değildi.

Odell bir lamba yaktı. Projektörün içinden akıp geçerken filmin perdeye paralel olmasını sağlamaya çalışıyordu. O bununla uğraşırken Moll, Lightborne’a bir göz attı.

“Sen gelirken nasıldı?” dedi Lightborne. “Yağmur mu yağıyordu, sulu kar mı? Yeni çizmelere ihtiyacım var. Bu yıl için astarlı bir çizme bakayım bari. Bu yılın kötü bir yıl olacağını söylüyorlar, uzun vadede baktıklarında.”

Moll kapıdan içeri girdiğinden beri Lightborne anlamsız gevezelikler yapıp duruyordu. Odell ikidir bir yerlerde bir son dakika düzeltmesi yapmak için ışığı yakmıştı. Her iki seferinde de Lightborne ışık yanar yanmaz konuşmaya başlamıştı. Karanlık olunca susuyordu. Karanlık olunca oturup yumruk yaptığı ellerini kemiriyordu.

Odell bir kez daha ışığı kapattı. Moll çocukluğundan beri hoşuna giden o özel, heyecanlı beklenti içine girdi: Ömür boyu hayatını sinemalarda geçirmek. Bu, benzeri olmayan bir hazzın beklentisiydi. En basit gizemler en derin olanlarıdır. Bu ne anlama geliyordu, bu tümüyle güvenli kaçış, yüreğinde hissettiği bu güven? Peki nasıl oluyordu da bu kadar kötü, berbat, berbatın berbatı filmler, perde aydınlanmadan saniyeler önce hissettiği sevinç ve güven duygusuna asla ihanet etmiyordu? Beklentinin, sonrasında gördükleriyle bir ilgisi yoktu. Beklenti sürekli yenilenebilen bir şeydi, filmin dışı, dünyanın tüm görev ve koşullarından uzaklaşma duygusuydu.

Bunu burada bile hissediyordu, bu eski püskü bir galeride, küçük bir perdenin önünde, sert, dik bir sandalyede otururken bile. Elde edilmesi için ne tür anlaşmalar yapıldığını, nelerden geçildiğini ve hangi tekniklerin kullanıldığını bildiği halde.

İki boyutlu bir şehir karanlığın içinden, çeşitli zamanlardan, gerçek olayların akıp gittiği sistemden tümüyle farklı bir

zamandan çıkıp gelecekti karşlarına. Bizden farklı bir zamana ait olsa da bu şehri hemen ve iyi tanınız. Şehrin tüm mekânsal ve geçici şifreleriyle hemen bağlantıya geçeriz, bunlar eskiden tanıdığımız bir yere ait özelliklermiş gibi.

“Telefonu kapattım,” dedi Lightborne. “Geçici bir önlem. Bazı sesleri bastırmak için.”

Bir şey daha söyleyecekti, ama ağzı açık kaldı, siyah projektörün nakil mekanizmasından geçen filmin çıkardığı ses-ten başka ses duyulmaz oldu.

Boş bir oda/siyah beyaz.

Duvardaki sıva bazı yerlerde çatlamış. Duvarın başka yerlerinde sıva tamamen dökülmüş. Odadaki ışıklar titriyor.

Üç çocuk beliriyor. Bir kız çocuğu, on bir yaşlarında belki, bir sandalye taşıyor. Ondan daha küçük iki çocuk, bir oğlan ve çok küçük bir kız çocuğu, birlikte başka bir sandalye taşıyorlar.

Çocuklar iki sandalyeyi yerleştiriyorlar ve kameranın görüş alanından çıkıyorlar.

Bir bozukluk oluyor. Görüntü, sanki kamera kısa bir süre şiddetle sarsılıyormuş gibi atlıyor.

Boş bir ara.

Tekrar aynı oda. Kameranın konumu aynı.

Dördüncü bir çocuk görünüyor, bir kız. Odanın ortasına doğru yürüyor, sandalyelerden birinin üzerine çıkıyor, derli toplu oturuyor, gülmemek için kendini zor tutuyor.

Oğlan çocuğuyla içlerinde yaşça en büyük olan kız çocuğu iki sandalye daha taşıyorlar. Bir kadın görünüyor, çok süzgün, sandalyede oturan çocuğun yanına gidiyor. Işıklar titriyor. Görüntüye başka bir kız çocuğu giriyor; kamerayı fark ediyor ve çabucak görüntü alanının dışına kaçıyor.

Oğlan çocuğuyla içlerinde yaşça en büyük olan kız çocuğu iki sandalye daha taşıyorlar.

Kamera hareketsiz. Seçici değil. Görüntü alanına insanlar giriyor ve çıkıyor.

Kadın küçük kızın yanında oturuyor, yaptığığın farkında değilmişçesine kızın elini okşuyor. Kadın sarışın ve çekici biri, kendini pek iyi hissetmediği belli. Zayıf görünüyor. İstirap çektiği bile söylenebilir. Yaşça en büyük olan kız, kadının yanında dikilip bir şeyler anlatıyor. Kadın yavaşça başını sallıyor.

Oğlan çocuğu bir sandalye daha taşıyor. Üç yetişkin daha geliyor, bir adam ve iki kadın. Ne yapacaklarını bilmeden ayakta duruyorlar, adam kimin nereye oturacağını çözmeye çalışıyor. Oğlan çocuğuyla en büyük kız iki sandalye daha getiriyorlar.

Boş oda şimdi sandalyelerle ve insanlarla dolu.

Tepelerinde ışıklar titreşiyor.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Lightborne.

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“O kadın kim olabilir, biliyor musun? Magda Göbbels.”

“Birinci kadın mı?” diye sordu Moll.

“Onlar çocukları olabilir. Ama ‘olabilir’ diyorum. Kimlikleri belirlemeye çalışıyorum. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum.”

“Burası sığınak mı sence?”

“Doktorun eski odası olabilir. Hitler’in şarlatan doktorunun oradan ayrılmasına izin verilmiş. Onun odasına Göbbels yerleşmiş.”

“Peki ya diğer üçü?” dedi Moll.

“Bilmiyorum. Sekreter olabilirler, kadınlar. Adam da her şey olabilir. Şoför, kâtip, uşak, koruma.”

“O kadın Magda Göbbels diyorsun.”

“Olabilir, diyorum. Beklediğim şey bu değildi. Bunu hiç beklemiyordum.”

Buraya kadar filmde bir şey olduğu yoktu ama Moll filmde, onu izlemeye mecbur eden bir şeyler seziyordu. Uzun metrajlı bir filme ya da dokümantere benzemiyordu; televizyonlardaki haber filmlerine benzemiyordu. İlkel ve kabaydı, ama hipotize ediciydi, gizem unsurundan yoksun değildi.

Yüzlerin ve giysilerin başka bir döneme ait oldukları hemen anlaşıyordu. Doğal ışıktaki çekilen filmin kalitesi de bu etkiyi perçinliyordu. Ağarmış gri bir renk; yer yer bulanık. Sessiz. Kameraya ışık sızıyor, perdede ışık patlamalarına neden oluyor. Filmin savaş zamanlarında çekildiği belli oluyordu: ciddi bakışlar, telaşlı ağızlar, kalın kumaşlı takım elbiseler, kumaşı kat kat kesilmiş elbiseler, hareketlerin anılığı ve resmiyeti.

Sandalyelerde oturan dört yetişkin ve beş çocuk çerçeveyi dolduruyor. Dosdoğru kameraya bakıyorlar.

Zaman geçiyor.

“Bu atlama neyin nesi?”

“Bombardımandan olabilir,” dedi Lightborne.

“Bu ikinci.”

“Ruslar beş yüz metre ötedeler. Taciz atışları. Gerçek bir bombardıman sırasında film çekemezlerdi. Orası sürekli sarılmakla kalmaz, duman ve tozdan da geçilmezdi.”

Sarışın kadın yavaşça ayağa kalkıyor ve görüntü dışına çıkıyor.

“Neler olduğunu biliyor.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Moll.

“Çocuklar.”

“Ne olmuş onlara?”

“Göbbels onları zehirletti.”

Başka bir oda.

Küçük, dar ve bitmemiş görüntüsüne rağmen odada bir yazı masası, kanepeler ve sandalyeler var. Duvarlar lambrili. Yazı masasının üzerinde yuvarlak çerçeve içinde bir resim var.

Sandalyelerden birinde bir kadın oturuyor, yüzü başka bir odaya açılan bir kapıya dönük. Kadın bir derginin sayfalarını karıştırıyor. Bunu yaparken biraz utanıp sıkılıyor gibi bir hali var. Sonunda doğrudan kameraya bakmaya karar veriyor, yüzünde memnun bir gülümsemeyle. Bu onu gevşetiyor.

Sonraki tepkisinden, yandaki odadan birilerinin ona bir şeyler söylediği anlaşılıyor.

Bacak bacak üstüne atıyor, derginin sayfalarını ilgisizce çevirmeye devam ediyor. Otuzlu yaşlarının başlarında, açık sarı saçlı bir kadın. Üzerinde koyu renk bir elbise, kolunda bir bilezik ve ayaklarında pahalı oldukları anlaşılan ayakkabılar var. Ağzı küçük ve endişeli (o neşeli haliyle bile), biçimsiz denebilecek bir burnu var. İki hafif gölge çizgisi yanaklarının şişkin görünmesine neden oluyor.

Eliyle açık kapıyı işaret eden bir hareket yapıyor.

“Neredeyiz?” diye sordu Moll.

“Hâlâ sığınaktayız. Önceki odayla bu oda birbirleriyle oldukça tutarlılar. Masanın arkasındaki resmi görüyor musun? Daha iyi bir açıdan görebilseydik keşke, yuvarlak çerçeve içinde olduğuna göre, bu resim onun yaptığı, Büyük Frederick’in portresi olabilir. Eğer öyleyse, bu oda onun oturma odası olabilir.”

“Kimin oturma odası?”

“Bir ihtimal. Olabilir. O açık kapıdan görünen oda da onun yatak odası. Film kim çekiyorsa bir odayı çekiyor, sonra kamerayı durduruyor ve diğer odaya geçiyor.”

“Kurguyu kamerada yapıyor,” dedi Moll.

“Her şeyi olduğu gibi görüyoruz. Ne dersin? Her sahnenin bir ve tek çekimini görüyoruz.”

“Çok amatörce olduğu kesin. Ama bunu dert ettiğimi söyleyemem.”

“O çocuklarla diğerleri birinci odada oturuyor, kameranın geri gelmesini bekliyorlar. Belki de bu yüzden film böylesine gerçek görünüyor. Doğru. Bunlar şu anda oluyor. Aradığım hiç böyle bir şey değildi.”

Odaya başka bir kadın giriyor. İlk sahnedeki sarışın kadın. Magda Göbbels. Lightborne’un tahmini doğrusu tabii.

Genç kadına bir çiçek uzatıyor. Çok sevindirici bir sürprizle karşılaştığını belirten bir ifade. Beyaz bir yaka çiçeği. Kadının çiçeği yandaki odaya götürüyor.

Görüntü parazitleniyor. Işık patlamaları.

“Seyrettiğimiz şey nedir?”

“Bilmiyorum,” dedi Lightborne.

“Orada ayakta duran kadın Frau Göbbels ise, demin giden kadın kim?”

“Bunun cevabı hiç de zor değil.”

“Yine de cevabı duymak istiyorum.”

“Sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Kim o kadın?”

“Film gerçek,” dedi Lightborne. “İnanıyorum. Bunlar *onlar*.”

Rutin devam ediyordu.

Sabahın geç saatlerindeki güneş ışıklarıyla Selvy bolo bıçağını eşya yığını içindeki bir bankın üzerine koydu. Ters çev-

rilmiş bir kasanın üzerine oturdu ve yağla bileğitaşında bıçağı bilemeye başladı. Beyaz bir erkek kedi yakındaki bir çamurun içinde yuvarlanıyordu. Önündeki dümdüz arazi, karşıdaki tepenin eteklerine yığılan kayaların bulunduğu yere kadar uzanıyordu.

Selvy bu tepeyi bir anı gibi algıladı, geriye sarılmış bir film gibi. Görünüşün sınırları. Görünüşteki mükemmel renk, arazinin yarattığı duyguyu ahlaki bir sisteme oturtuyordu. Manzara hakikattir.

On dakika bileme işiyle uğraştıktan sonra başını kaldırıp baktığında güneydoğu yönünden Levi Blackwater'ın geldiğini gördü. Bu o olmalıydı. Levi'nin fiziksel yapısında bir denge-sizlik vardı. Topallasaydı veya hantal adımlarla yürüyor olsaydı eğer, yürüyüşü bu kadar tuhaf olmazdı. Sağ omzu biraz düşüktü. Belki de buydu nedeni. Başı da yana eğikti. Sağ kolu hafifçe aşağıya sarkıyordu. Tüm bu özellikleri yaklaştıkça daha da netleşti.

Levi uzun boyluydu, saçlarının tepesi açılıyordu, başında yine o hava delikli, eski asker kepi vardı. Suratı her zamanki gibi uçuktu, kireç gibi bembeyaz. Yumuşacık bebek tenli. Vücudunun başka bir bölgesinden alınmışa benzer bir deri. Şimdi dikilmiş gülümsüyordu. O her şeyi bilen gülümseme. Elli-altmış metre ötede toz hortumları döne döne uzaklaşıyordu.

“Kedileri beslemek için geldim.”

Bu kadar uzak bir yerden söz ederken böyle “geldim” de-yivermek ancak Levi'ye mahsus bir durumdu.

“Nereden geldin peki?”

Levi gülümsemeyi sürdürdü, başını çölün en çıplak yönüne çevirip profilini göstererek. El sıkışmak için ileri atıldı. İki parmağı onu esir alanlar tarafından koparılmış olan eliy-

di bu. Selvy, Levi'nin insanlara nasıl dik dik baktığını unutmuştu.

“Gelse gelse Glen geri gelir, diyordum zaten.”

“Pek bir şey kalmamış buralarda, öyle değil mi?”

“İhtiyacın olan her şey var.”

“Burada kalıcı değilim Levi.”

İnsanlar isimleri bilgi olarak kullanırlar ve Selvy, Levi'nin Glen ismini kullanarak kendisini gördüğüne çok sevindiğini ve biraz daha ciddi olmaya çalıştığını anlamıştı. Eskiden Selvy'ye pek kullanılmayan ilk ismi olan Howard diye hitap ederdi. Samimiyet ifade eden bir şakaydı bu. Ona bu isimle hitap etmek Levi'ye eğlenceli gelirdi. Gözleriyle Selvy'nin yüzünü inceledi. Aynı zamanda hem meraklı hem de samimi olan bu sabit bakışlar Selvy'ye sinir bozucu gelirdi, Howard ismini duymaktan bile daha çok hem de. Ama Selvy aralarını açar korkusuyla bundan hiç şikâyet etmemişti.

Levi işkence görmüş, neredeyse dolap büyüklüğünde bir odada uzun bir süre karanlıkta kalmış, bunun sonuncunda anlatacak şeyler edinmişti, paylaşılması gereken bilgiler, hem pratik hem de başka türden bilgiler. Sonra, dayanmanın sonu-
çu-
ta kendi sesinden başka bir şey olmayan o şeyle baş etme-
nin yollarını bulmuştu. Daha güçlü yapmıştı onu ya da o öyle olduğuna inanıyordu, acı içinde hapsedilerek yaşamış olmak, öz denen o makine.

“Burada mola verdin o zaman? Uzun bir yolculuk mu?”

“Öyle de denebilir.”

“Yol üzerindeki duraklardan biri,” dedi Levi.

Bu cümle hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Berrak gözlerle kepinin siperliğinin yaptığı gölgeden dışarı bakıyordu. Üzerinde kirli, orası burası yırtılmış bir parka vardı.

“Yanında metal de getirmişsin.”

“Bir antika,” dedi Selvy.

“Sen ayrıldığında biz daha yeni başlamıştık.”

“Biliyorum.”

“Sonuçlarını görmeye başlamıştık, bana sorarsan. Bir süreliğine de olsa döndüğüne sevindim. Memnun oldum. İyi görünüyorsun Glen.”

“Bir süredir içkiden uzağım.”

“Burda kalsana. Burada öğrenebileceğin şeyler var.”

“Haklısın. Doğrudur.”

“Ortada ne kadar az şey varsa Glen, var olanları bulmak için o kadar çok sınımadan geçersin. Kendi içindekileri ve dışındakileri. Bu hep işe yarar. Kendini olabilecek en dar konuyla sınırlarsan, muazzam bir konsantrasyon kapasitesine ulaşabilir ve ondan çok şey öğrenebilirsin. Bu konuda zaten epey şey *biliyorsun*. Sandığından da çok fazla şey *bildiğini* göreceksin.”

“Doğrudur.”

“Sınır olmadan ileri-geri dolanır durursun. Daha baştan yenik sayılırsın.”

“O yüzden buradasın zaten Levi.”

“O yüzden buradayız.”

“Sınırlarını daralttıkça daraltacaksın.”

“Öğrenmek için. Ne bildiğimizi öğrenmek için. Sen gittiğin sıralarda daha yeni başlamıştık. Biraz daha kalmaman yazık oldu. Çok şey öğrendim. Her konuda çok şey öğrendim.”

Levi, üzerinde bıçağın ve Selvy’nin bileği yağını emdirmek için bulabildiği tek şey olan gazete kâğıtlarının durduğu bankın karşı tarafında yere çömelmişti. Eline bir avuç kum aldı ve yavaş yavaş toprağa akıttı. Gökyüzü çok farklı bir hal almaya başlamıştı. Rüzgâr havaya toz kaldırıyordu. Arazinin güneybatısı kararmaya başlamıştı.

“Her seferinde yeniden doğuyorum,” dedi Levi. “Başka hayatları hatırlıyorum.”

Bakışlar.

“Buraların yarattığı.”

Gülümseme.

“Mistik gringo.”

Rüzgâr havaya fısıldayan dev kütleler halinde toz savurdu. Meksika tarafındaki dağlar, saniyesinde görünmez oldu. Yakın sayılabilecek uzaklıktaki tepe, hafif renk çizgileri halinde görülen eteklerindeki çalılar ve yuvarlanmış kaya parçalarının madeni parlıltıları sayesinde belli belirsiz de olsa hâlâ görülebiliyordu.

“Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Ben burada büyüdüm. Çok şey biliyorum. Bildiklerimi paylaşmaya hazırım Glen.”

“Ben artık farklı bir yoldayım.”

“Çok büyük bir ilerleme kaydediyorsun.”

“Kendimi çok iyi hissediyorum Levi.”

“Evet, bunu görebiliyorum.”

“Kendimi ayarladım, hazırım.”

“Bunu kabul etmiyorum.”

“Nasıl biteceğini biliyorsun.”

“Anlamıyorum.”

“Ne yapılması gerektiğini biliyorsun Levi.”

“Böyle bir şeyden daha önce bahsetmiş miydik?”

Rüzgâr eşya yığınının bulunduğu tarafa kum yağdırdı. Kum üstlerine ve çevrelerine yığılmaya başladı. Rüzgârın şiddeti arttı, kum çitirtilerinin eşlik ettiği ıslığa benzeyen bir ses duyuldu. Levi kepini çıkarıp cebine soktu. Parkasının, başına tam oturmasını sağlayan, bir ip ve ağzının üzerine denk gelen fermuarlı parçası bulunan bir başlığı vardı. Levi bu parçayı çenesine kadar çekti.

Selvy rüzgârın dışında başka bir ses duydu. Ayağa kalktı ve manevra kemerini çıkardı. Kemerini çamura fırlattı. Aptalca bir fikir. Karşısındaki adamın gözlerindeki şaşkınlığın kendisini belli belirsiz memnun ettiğini itiraf etti için için.

“Çıkış yok Glen. Bu istikamette senin için ışık yok. Yaşadıklarından kendini bu kadar kolay sıyıramazsın.”

“Doğu’da ölmek bir sanattır.”

“Evet, yiğitliktir, manevi bir zaferdir.”

“Bana bunu sen öğrettin Levi.”

“Tibet. Doğu mudur? Doğu’nun ötesindedir, değil mi?”

“İnsan kendine bir yer seçmeli.”

“Ama bu uzun, çok uzun bir sürecin yalnızca bir parçası. Daha yeni yeni anlamaya başlamıştık. Daha öğrenilecek çok şey var. Sen nihai bir hakikate ulaşmak üzere olduğunu düşünüyorsun. Hakikat hüsrandır. Seni sadece hüsrana uğratar.”

Selvy uzun barakalara gitti ve bir yatak çarşafını yırtmaya başladı. Bir maske yapmayı tasarlıyordu, insanın yüzünü döven rüzgâra karşı en temel korunma aracı.

Levi da peşinden gitti. Selvy onun başlığı parkasından çıkardığını gördü. Levi, Selvy’nin yanına gitti ve başlığı onun başına geçirdi, iplerini yavaş yavaş gerdi. Her zaman hafif bir anlayışın hâkim olduğu gözleri derin, kederli ve karmaşık bir bilgiyle dolmaya başlamıştı. Başlığın alt kısmındaki fermuarı kaldırdı. Bu halde kendini aptal gibi hisseden Selvy kapıya yöneldi.

Dışarıda bankın yanına gitti ve bolo bıçağını aldı. O sesi yine duydu. İşte oradaydı, *renk*, siyah ve parlak kırmızı, küçük bir helikopter, bu tarafa geliyordu, rüzgârı önüne katmışçasına.

Bu küçük orospu çocuklarının niyetleri bayağı ciddi olmalıydı, bu havada bile yola çıktıklarına göre.

Selvy kampın yüz metre kadar gerisine yürüdü. Kum, gözlerine batıyordu. Motorun sesini duyuyordu, ama helikopterin görüntüsünü ikide bir kaybediyordu. Derken helikopteri yeniden gördü, sol tarafta, ileride, sesin ancak bağırlarak ulaştırılabileceği mesafede, bir çukurun yakınına indi. Puslu rüzgârın içinde biçimliydı, canlıydı, spiral pervaneleri ağır ağır durdu.

Projektörün içinde film gürültüyle akıyordu.

İlk oda.

Şimdi altı çocuk ve beş yetişkin var, hepsi de yüzleri kameranaya dönük, oturuyorlar. Yetişkinlerin arasında mobilyalı odadaki çiçek sahnesinde yer alan iki kadın da var.

Küçük çocuklar huzursuzlanıyor. Yetişkinlerin çoğunun yüzünde katı bir gülümseme var; çok uzun süren bir resmiyetin kurbanları gibi görünüyorlar. İki çocuk yer değiştiriyor. Bir kadın yana dönüp onlara bir şeyler fısıldıyor.

Kamera ilk kez hareketli.

Uzun, ağır bir pan hareketiyle kapı girişinin ardındaki birine odaklanıyor. Kostümlü bir adam. Görüntü çarpılıyor kısas bir süreliğine, sonra kamera adamın ayaklarından başlayarak ağır ağır vücudunun üst kısımlarına çıkıyor.

Aşırı büyük ayakkabılar, uçları hafifçe yukarı kıvrılmış.

Sarkık bir pantolon.

Yelek ve dar bir frak.

Koyu renk ince bir kravat.

Takalık, yana kaymış.

Eski bir melon şapka.

Frakın klapasında beyaz bir çiçek.

Sapından bileğine asılı bir baston.

Bu filmde, zamanı enine bölen bir olayın gizemli bir atmosferi var. Bunun nedeni, kapı girişinin ardında duran kişinin odadaki yetişkin ve çocuklardan oluşan seyirci topluluğu tarafından henüz görülememiş olması. 1970'lerde New York'ta karanlık bir odada seyreden diğer seyirci topluluğuysa bunun farkında ve gelecek programı seyrederek gibi tuhaf bir duygu içindeler. Adamı "önce" onlar görüyorlar.

"O mu?" dedi Moll.

"Olabilir."

"Tanrım, neredeyse hoş bir şey bu."

"Ama bunu istiyor muyum acaba?"

"Çok yaşlı görünüyor."

"Buna ihtiyacım var mı?" dedi Lightborne.

Kamera adamın yüzüne odaklanıyor. Sonra yeniden hareket ediyor, hafifçe yaklaşıyor.

Gözler ifadesiz.

Kulaklarının hizasında çok az saç var.

Yüzü solgun ve çizgilerle dolu.

Gevşek bir ağız.

Hafif yuvarlak bir çene.

O ünlü bıyık.

Başı oynuyor, kameraya selam veriyor. Kamera geriliyor. Adam ilerliyor, mekanik bir biçimde, sarsak sarsak yürüyor. Bu sırada kamera pan yaparak seyircilere geçiyor. Adam odaya girerken yetişkinler aşırı bir sevinç gösterisinde bulunuyorlar. Belli ki çocukları, Charlie Chaplin'i tanıyan veya tanımayan çocukları harekete geçirmeye çalışıyorlar.

Tekrar oyuncuya dönen kamera odanın bir köşesine gerilerek yan taraftan bir görüntü sunuyor.

Adam ufak tefek biri, dar omuzlu ve geniş kalçalı. İstem-siz hareketler -kolunun titremesi, başının sallanması, yürüyüşünde aksama- bu Chaplinvari pandomimi daha da abartılı kılıyor.

“Bunun ne olduğunu söylememi ister misin?”

“Hiç de kötü değil, biliyor musunuz?” dedi Moll. “Yalpalamasına falan rağmen. Çok iyi bir iş çıkıyor.”

“Bu onun çektiği aile filmlerinden biri.”

“Kimin?”

“Onu daha önce de gördük.”

“Eva Braun’u kastediyorsunuz.”

“Bu onun fikri. Aile filmleri hastasıydı. Onu yüzerken, ormanda dolaşırken, *onunla* birlikte gösteren, kendi çektiği filmler vardı. O da bunların bazılarında görünüyordu.”

“Bunda da görünüyor.”

“Ama Chaplin’i sevmezdi, yanlış hatırlamıyorsam. Chaplin’i sevmemesiyle tanınırdı, diye biliyorum.”

“Bu duygu karşılıklıydı sanırım.”

“Ama yetenekli bir pandomimciydi. Taklitler yapardı.”

“Kim taklitler yapardı? Söyleyin.”

“Fiziksel benzerliklerinin dışında da ortak yönleri vardı. Onun ve Charlie’nin.”

Adam kameraya doğru yürüyor, bastonunu sallaya sallaya. Arkasında, perdenin bir köşesinde, küçük kızlardan biri ciddi bir ifadeyle olup biteni seyreliyor.

Kısa bir süre adam ışığa boğuluyor, aşırı pozlamadan dolayı ağarmış ve renksiz bir görüntü. Kamera ona yeniden yaklaşıyor, bu sefer daha yakın, en küçük ayrıntılarla ve kontrastlarla birlikte daha net bir görüntü; cansız gözlerine fer geliyor, belli belirsiz bir parıltı. Profesyonel bir etki. Göz-

lerindeki bu parıltı sanki yakındaki bir ışıktan kaynaklanıyor gibi.

Bir ifade veriyor suratına, sonunda. Tatlı, cinsiyetsiz, suçlu, hafif bir gülümseme. Charlie'nin gülümsemesi. Tam bir benzeri.

“Aynı yılın aynı ayının aynı haftasında doğmuşlar.”

“Bu önemli mi?”

“Birkaç günlük arayla.”

“Ama bu önemli mi?”

“Bir gerçek. Bir hakikat. Bu tarih.”

“Çok gerildiniz Bay Lightborne.”

“O olduğuna ikna olduğum için değil. Bu o değil. Serse-ri karakterini hiç benimsememişti. Bunu neden yapıyor?”

“Çocuklar için muhtemelen.”

“Bunu kime satacağım?”

Dörtte üçlük bir görüntü. Önce çocukların en küçüğüyle, üç yaşlarında bir kız çocuğuyla konuşuyor gibi görünüyor. Sonra sadece dudaklarını oynattığı anlaşılıyor. Sessiz filmlere özgü bir dokundurma. Kadınlardan birinin gülümsediği görülüyor.

“İnsancıl yönleriyle Hitler.”

“İğrenç bir şey bu,” dedi Lightborne. “Böyle bir şey ne işime yarar? Kim ister bunu?”

“Ben bayağı değerli olduğumu düşünmüştüm.”

“Tarihsel. Tarihsel değeri var.”

“Neredeyse dokunaklı.”

“Aile filmlerinden biri olmalı. O orospunun. Ne yaptığını sanıyor salak? Yukarıdan bombalar yağıyor, o ise film çekiyor. Bunların hepsi sinema hastasıydı.”

“Çocuklarla ilgili o şey konusunda emin misin?”

“Siyanür.”

“Bu kadarmış yani.”

“Daha sıkı şeyler beklerdim. Karanlık ve hareketli şeyler. Sonunda bir çılgınlık olmasını. Sapıklık, seks. Şuna bak, bas-tonu çeviriyor. Felaket.”

Boş kareler.

“Bir sürü insanı harekete geçirmiştım.”

Yeni kamera düzeneği.

Bu, filmdeki tek “sanatsallık” girişimi. Kamera, seyircileri önden çekiyor. Seyirciler Chaplin figürü kameranın arka kısmına denk gelen bir noktada hâlâ bir şeyler yapıyormuş gibi davranmaya çalışıyorlar.

Seyircilerin arasında iki yetişkin kalmış, bir erkekle bir kadın. İkisi de görev icabı kameranın arka kısmına bakıyorlar, zorla gülümsüyorlar. Altı çocuktan sadece üçü bu illüzyonla ilgileniyormuş gibi görünüyor. Diğer üçünden biri sandalye üzerinde diz çöküyor, “hareket”e arkası dönük. Biri doğrudan kameraya bakıyor. En küçükleri sandalyeden iniyor.

Herkesin gözler sürekli bir hareket halinde. Seyircilerin kameranın arkasındaki bir kişi tarafından yönlendirildiği belli.

“Güçlü çevreleri işin içine soktum.”

Seyirciler bu maskaralığı sessizce alkışlıyorlar.

Kayak parkalarının başlıkları, başlarından sıyrılıp duruyordu. Selvy, parlak turuncu rengi astarlarını gördü.

Dostça seslendi. *Merhaba*. Daha yüksek. Bir kez daha. Soldaki kovboyun uzanıp diğèrinin koluna dokunduğunu gördü. İkisi de onu görmüşlerdi artık. Selvy'nin arkasından esen rüzgâra döndüler yüzlerini.

Selvy'ye doğru yürüdüler, kır kayakçıları gibi, tutumlu ve usulüne uygun hareket ederek, fırtınaya karşı başlarını eğip yürüdüler, törensel hareketlerle, bin bir güçlölkle dairesel adımlar atarak.

Selvy başlığının boyun kısmını burnuna kadar çekti, sadece gözleri görünüyordu. Açık renkli naylon astarı ara sıra görüş açısına giriyordu. Dengesini sağlamak için ayaklarını toprağa sağlam basmıştı. Bir kum bulutunun içinden çıktılar, tek bir adımda yine gözden kayboldular.

Selvy uzun bıçağı karnının üzerinde tutuyordu. Sapı sağ elindeydi. Sırtı hafifçe sol eline değiyordu. Rüzgârdan sallanıyordu. Rüzgârın sesi yoğunlaştı.

Rüzgârla mücadele etmiyormuş gibi yavaşça hareket ederek tekrar ortaya çıktılar, elleri hâlâ boştu, Selvy fark etmişti. İçlerinden biri parkasının önünü açıyordu, yok oldu, diğèri de yok oldu. Birincisi değışmiş bir görüntüyle tekrar ortaya çıktı, elindeki açık renkli naylon parka balon gibi şişmişti; ikincisi de ortaya çıktı, parkasını çıkardı, onun da içi rüzgârla doldu. Daha hızlı yürümeye başladılar, yürüyüş yapar gibi attıkları adımlarından kurtuldular, portakal renkli astar rüzgârda dalgalanıyordu, kemerlerinde metal vardı. Beklenmedik renk cümbüşü. Yırtıcı kuşların güzelliğı.

İşin içinde bir oyun döndüğüne ilişkin güçlü bir duygu. Anı, bir film. Gençliğinde gördüğü gündüz düşlerinin hızla gözlerinin önünden geçiş. Bunları zihninde yüzlerce kez canlandırmıştı, ama hiçbir zaman sonuna kadar görmemişti.

Adamlar sivri uçlu av bıçaklarını göstere göstere öne çıktılar. İçlerinden biri kenara çekildi. Yeterince yavaş hareket

ederse Selvy'ye kendini unutturabileceğini düşünüyör gibiydi. Diğer, net görüleni, aklına son anda bir şey gelmiş gibi durdu ve parkasını çıkardı. Selvy'nin içinden ona ne akla hizmet bunu yaptığını sormak geldi.

Üstüne geldiklerinde Selvy bıçağı dışarı doğru savurdu. Sadece hareket. Tepki almak için. Alternatif saldırı planlarını bir kenara bırakıp tam gaz üzerine gelen adamı karşılamaya hazırlandı. Bir dizinin üzerinde yere çökerek adamı duraklattı. Vietnamlının yüzünde hata yaptığını anlamış olduğunu gösteren bir ifade vardı. Selvy boştaki elini ayağa fırlarken yerden destek almak için kullandı, daha ileriye sıçrayabilecekti. Tutulan nefes. Gövdenin tam ortasını buldu, çok fazla kuvvet verdiğini fark etti.

Selvy bıçağı sapladığı adama yapışıp kaldı bu yüzden. Sol koluyla adamın göğsüne bastırıp kuvvet alarak bıçağı çıkarmaya çalıştı. Adam çuval gibi yere yığıldı, Selvy de onunla birlikte yere doğru biraz kaydı. Elinde bıçakla dönerek ayağa kalkarken çok geç kalmıştı, diğer Vietnamlı üzerine abanmıştı bile. Gözlerini koskocaman açmış, her darbede sarsılıyordu.

Selvy adamın kirpiklerindeki kum tanelerini gördü. Kısa bir süre birbirlerine tutundular. Selvy'nin yüzündeki gergin ifade yerini derin bir yoğunlaşmaya bıraktı.

Şu anda tek ihtiyacı bir içkiydi.

Van onu yavaş yavaş bıraktı, cesedinin yere yığılmasına izin verdi. Sonra ağzı ardına kadar açık olan Cao'nun yanına gitti. Yerde kumlar büyük kütleler halinde oradan oraya savruluyordu.

Uçuşan kumlar, her şeyin bir parçası, olayların ayrılmaz bir parçası olan kumlar şimdi uzaklardaydı, manzaranın bir parçası, hava, Van'ın yüzüyle ellerine çarpan küçük katı parçacıklar. Parkasına uzandı ve tekrar üzerine geçirdi.

Av bıçağını tekrar kılıfına soktu. Kot pantolonunun paçalarını sıvadı ve çizmesinin dış tarafına tutturulmuş daha küçük başka bir bıçak çıkardı. Bu bıçakla Selvy'nin başlığındaki ipi kesti. Sonra fermuar boyunca başlığı kesti. Bıçağı kenara koydu. İki eliyle başlığı fermuarlı kısmından ayırdı ve Selvy'nin başından çıkardı.

Orada dizüstü bekledi, hâlâ hızlı hızlı soluyordu. Rüzgârın şiddeti azalmıştı. Dosdoğru helikoptere baktığını fark etti; helikopterin gövdesi belli belirsiz seçilebiliyordu. Emekleyerek gerilla bolo bıçağını aradı. Beş adım kadar ötedeydi, neredeyse kumların içine gömülmüş vaziyette. Bıçağı kumun içinden çıkardı ve onunla hedefin kafasını kesti.

Daha önce de yaptığı, başkalarını yaparken gördüğü bir şeydi bu. Tam öğle vakti çamurlu pirinç tarlalarında sırkılar üzerinde kelleler. Belli başlı bazı düşmanların moralini bozmak için ayarlanmış bir sahne.

Cao'nun cesedini helikoptere sürüdü. Hava durulmaya devam ediyordu, yere inmeden önce çarpma tehlikesi geçirdiği tepeyi gördü. Adamın kafasını almak için tekrar geri döndü, ama ondan önce kafayı taşımak için spor çantasını boşalttı.

Earl'ün kafayı isteyeceğini düşünmüştü. Ayarlamının yapıldığının kanıtı olarak.

“Başka bir makara daha var,” dedi Odell. “Herkes nereye gidiyor böyle?”

Moll kapıya yönelmişti. Lightborne dolaşarak ışıkları yakıyordu. Bir metre uzunluğunda, tahta ve at kılından yapılmış bir bereket tanrısının yanında kısa bir süre oyalandı.

“Bundan hayırlı bir şey çıkmayacağını biliyordum. El kol hareketleriyle dolu bir belge. En çok ben şüphe ettim. Her-

kese söyledim. Beni dinlediler mi? Durmadan aramaya devam ettiler. Şehirlerarası, şehiriçi, uçaklarda arayıp durdular. Ben ıvır zıvır satan bir adamım. Bazı şeyleri duymamak için telefonumu kapatmak zorunda kalmamalıyım.”

Duvardaki ışık anahtarlarından birine yöneldi, eliyle sarımtırak bir saç demetini sağ kulağının üzerinden geçirdi. Işığı yaktıktan sonra paravanın arkasındaki oturma bölümüne geçti. Burada birkaç ışık daha yaktı. Sonra karyolasının üzerine oturdu ve penceredeki siyah perdeye bakmaya başladı.

Odell, Moll Robbins’e kilitli olan kapıyı açmak için projektörün yanındaki yerinden kalktı. Elinde beyaz pamuk eldivenler vardı, ham filmle uğraşırken bu tür eldivenler takmak önemliydi. Moll dışarı çıkarken Odell perdeyi işaret ederek, “Kim bu insanlar?” dedi.

Lightborne, Odell’in galeri kapısını kapatıp projektöre doğru yürüdüğünü duydu. Belli ki ikinci makarayı takmaya hazırlanıyordu. Birkaç dakika sonra galerideki bütün ışıklar söndü, teker teker. Lightborne karyolasındaydı. Dışarıda bir gürültü vardı, sesler bir-iki metre öteden geliyor gibiydi. Perdeyi kaldırdı. Saat öğlen bir buçuktu ve hafif renkli camlı gözlükleri olan bir adam yangın merdiveninde oturmaktaydı.

Bu kişi Fare Augie’ydi. Yüzü pencereye dönüktü, sırtını dikey demirlere dayamıştı. Dizleri karnına çekikti, elleri hamıların cübbelerindekine benzer büyük düğmeleri olan uzun, tuhaf görünümlü siyah kabanının ceplerindeydi. Yüzü küçük ve uzundu. Saçları koyu ve karışıktı. Sürekli burnunu çekiyordu. Burnunu her çekişinde başını burnunu kabanının aşınmış klapalarına silecekmiş gibi sola eğiyordu; ama burnunu o kadar aşağıya indiremiyordu ve burnu yerine çenesini sürüyordu. Farkında olmadığı bir ayrıntıydı bu.

“Ne istiyorsun?”

Augie başını kaldırdı. Pencere kapalıydı, kendisine ne söylendiğini duyamamıştı. Lightborne bir ara koşarak odadan çıkmayı düşündü. Odell’e seslenmeyi. Ama adam orada öylece oturuyordu. Adamın sakin hali Lightborne’a pencereyi açma cesareti verdi.

“Ne istiyorsun?”

“Seni hâlâ duyamıyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Hayal görüyorsun. Kimse yok burada.”

“Güpegündüz,” dedi Lightborne, bununla ne demek istediğini kendisi de anlamamıştı.

Augie bu lafı bir iltifat olarak algıladı.

“Oradaki pencerelerden bizi görebilirler.”

“Seni görürler. Ben burada değilim. Dudaklarını kıpırdatan yaşlı birini görürler.”

“Serserilerin yeni mekânları mı bu? Sokaklar yetmiyor galiba artık. Bu sonucu mu çıkartmalıyım bundan?”

“Gözlüklerimi görüyor musun?”

“Hemen yandaki odada bulunan meslektaşımı çağırabilirim.”

“Bunlara atıcı gözlüğü diyorlar,” dedi Augie.

Houston Sokağı’nda Moll arka sokaklardan birindeki iki katlı bir binanın tepesinden uçan bir güvercin sürüsü gördü. Saniyeler sonra Lightborne aynı güvercinlerin kavis çizip yakınlardaki bir binanın çatısına uçtuklarını gördü.

“Sana verebileceğim bir şey mi var?”

“Duymaya başladım sonunda,” dedi Augie.

“Seni buraya benden bir şey alman için biri mi gönderdi? Konu bu mu? Bir eşya?”

“Belirliyorum yavaş yavaş.”

“Bu şey yuvarlak bir kutu gibi bir şey olabilir mi?”

“Artık beni görebiliyor olman lazım,” dedi Augie. “Kır-daki evimden yeni geldim buraya.”

Lightborne arkasında bir ses duydu. Gelen Odell’di, oturma bölümüne geçmişti. Augie, Lightborne’un yanında başka birini daha görmüş olmaktan rahatsız olmuşa benzemi-yordu. Burnunu çeke çeke oturmaya devam etti, elleri hâlâ ceplerindeydi.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Lightborne. “Emniyet için ben burada beklerken meslektaşına gidip o şeyi getirmesini mi söyleyeyim? Nasıl taşınacağını biliyor. Öyle mi yapalım?”

“Hayır.”

“Ne yapalım peki?”

“Beni içeri al.”

“Olur, bunu yapabiliriz,” dedi Lightborne. “Bu işi içeri-de yapalım. Tamam, olur. Ama bir şartla olur, seni buraya ki-min yolladığını söylersen.”

“Ben seyirci değilim.”

“O şeyin elimden çıkması pek umurumda değil. Ama onu kimin aldığını bilmek isterim.”

Augie başını yana yatırdı, aynı anda gözlerini kapadı. Der-dini anlatamamanın verdiği hüsrân. Buraya basit bir işi hal-letmek için geldim, siktir boktan laflarla bana zorluk çıkarı-yorlar, diye düşünüyormuş gibiydi. Gözlerini açtıktan sonra başını düzeltene kadar uzun bir süre bekledi.

“Belki ellerimin bu ceplerin içine ne kadar derin gömül-düğünü fark etmişsindir. Neredeyse kolumun yarısı içinde. Bu ceplerin astarı sökükle olduğu için böyle. Ellerimin nasıl bir şeyi tuttuğunu merak ediyorsan, sana hemen bir fikir ver-sin diye, bunun ancak iki elle zaptedilebilir bir şey oldu-ğunu söyleyeyim, ve bu şey malafat değil. Malafat nedir bilir misin?”

“Bilirim,” dedi Lightborne iç geçirerek.

“Ellerimdeki şey malafat değil.”

Lightborne, Augie’yi içeri aldı. Şaşırtıcı bir şekilde Odell durumu kavramış gibi görünüyordu, bir şey söylemedi. Üçü birden galeriye girdiler. İkinci makara oynuyordu. Önceki makaradaki kadınlardan biri (kim olduğu belli olmayan bir kadın) yaşça en büyük kızlardan birine vals yapmayı öğretiyordu, kazık bedenleriyle odanın içinde dönüp duruyorlardı. Kameranın önünden koşarak geçen iki küçük kız çocuğunun anlık görüntüsü.

Lightborne en yakındaki iki lambayı yaktı ve Odell’dan filmi durdurup her şeyi tekrar paketlemesini rica etti. Fare Augie galeriyi dolaştı, etrafı inceledi, elleri hâlâ ceplerindeydi, kesik namluluyu ya da her neyi tutuyorsa artık, onu tutmaya devam ediyordu.

Lightborne filmin içeriği yüzünden kendisini suçlarlar mı acaba, diye düşündü. Yapabileceği tek şey muhtemel çözümler önermek olabilirdi ancak. Filmı özel haber kanallarından birine satabilirlerdi. Whitney Müzesi’ne veya Kanada Film Kurulu’na satabilirlerdi. Bir öneri listesi hazırlayabilirdi. Başka ne yapabilir ki? Onlara insanlar kılık değiştirmeyi sever mi deseydi yani? Tarih doğru mu deseydi?

Moll’un canı yürümek istedi. Erken saatlerde yağan yağmurdan sonra hava ısınmış ve açılmıştı. Öğleden sonra sinemaya gitmek. Sinemadan çıktıktan sonra güneş ışığıyla karşılaşmanın kaba sürprizi. Bu yer de neyin nesi? İnsanlar neden böyle kısa ve çirkin? Yüzeyler ne kadar da sert, her şey nasıl da kaba saba.

Onuncu Sokak’a ulaştığında Beşinci Cadde’den ona doğru gelen ve kaldırıma yönelen bir limuzin gördü. Buna tepki gösterdiğini hissetti.

Birkaç gün sonra, oturduğu apartmanın önünde taksi beklerken başka bir siyah, uzun arabanın, bulunduğu yöne doğ-

ru geldiğini gördü. Bu seferkinin duracağından emindi. Arabanın arka kapısının yavaş yavaş açılmasını bekledi. Yağmur çiseliyordu ve silecekler ön cama iki kavisli şekil yapmıştı.

Ama araba yoluna devam etti, yağmur damlaları kaportası üzerine ıslı ıslı vururken. Moll arabanın Central Park'ın batı tarafının karşısındaki viyadüğe doğru gittiğini gördü, araba orada ağaçların arasında kayboldu.

Levi Blackwater yaklaşık altmış metre ötedeki bir tepeden kalıntıları inceledi. Hareketsizdi, yere çömelmişti, ayak parmaklarının uçlarında hafifçe öne eğilmişti. Konsantrasyon alanından bağımsız hareket ediyormuş gibi görünen sol eliyle yerden kuru toprak aldı.

Toprağın yüzeyi tarama resim gibiydi. Fırtınaların cilalama ve yenileme gücü, diye düşündü Levi, daha önce hiç kendini bu kadar belli etmemişti. Gökyüzü kusursuzdu. Şeyler *vardı*. Gün, varlık ve duyunun saf tonlarına oranlanmıştı.

Rüzgârın son esintileri, cesedin kısmen örtülmesine neden olmuştu. Üzerindeki pantolonun renginden ve hâlâ seçilebilen kızıl kahve çizmelerden cesedin kime ait olduğunu biliyordu. Cesede ne yapması gerektiğini de biliyordu. Hatırlamıştı.

Ölüme berrak bir zihinle yaklaşmalısın. Doğru yeri seçmelisin. Bunu defalarca konuşmuşlardı. Glen saf araziden söz ederdi hep. Çölü severdi. Yeryüzü düzlüğünden ayrılmanın doğru bir yeri ve doğru bir yolu vardı.

Levi, Glen'le ilgili bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Çocukluğunu, ordu üslerinde geçen gençliğini. Babasının rütbelerinin sürekli arttığı günleri: daha güzel evler, daha büyük bahçeler. Annesinin üzücü bir biçimde dermansızlığın

pençesine düşüşü, unutkanlığı, sessizlik. Glen bu şeyleri kendinden ayrı şeylermiş gibi anlatmıştı, o sıralarda kendini ayırma derslerini öğrenmeye başlamıştı bile. Kamp yapmışlardı, ikisi, çölde, yıldızlı gün doğumuna kadar sohbet etmişlerdi.

Glen cenazesinin oturur konumda olmasını istiyordu. “Açık hava mezarı” olarak bilinen şeyi istiyordu. Cenazesi bir tabutun içine konmayacaktı. Gömülmeyecekti. Levi’nin tasarlayacağı tahta bir çerçeve veya basit bir platform üzerine oturtulacaktı. Açık havaya terk edilecekti, havada süzülerek uçan büyük kuşlara. Bunu sık sık konuşurlardı.

Glen ne zaman bundan söz etse Levi’nin içinden kıkır kıkır gülmek gelirdi. Her şeyi aşırı basitleştirmek gibi gelirdi bu ona. O kadar çok şeyi dışlıyordu ki!

Yine de arkadaşının isteğini yerine getirecekti. Glen inançlıydı, biraz aşırı bile olsa. Glen bir şeye hemen inanırdı ve inançta ayırım gözetmezdi, her şeye hemen ve büyük bir şevkle sarılırdı. Bu, Levi’nin kendisine fırsat tanırsa biraz olsun gemleyebileceğini umduğu bir eğilimiydi Selvy’nin.

Toprak Levi’nin avuçlarından yere döküldü. Ayağa kalktı, kepini gözlerine doğru indirmişti; cesedin bulunduğu yere doğru kendine özgü yampiri hareketlerle yürüdü, ağır ağır. Glen açık hava mezarına kavuşacaktı, evet. Ama Levi önce oturup dua edecekti, kaçıyı yönlendirecekti, ölünün bedenini terk edişini, tıpkı karlı dağlarda yaşayan ustaların ona öğrettikleri gibi.

Bu ancak bir *lama*’nın yapabileceği bir şeydi, yani Levi açısından bu haddini aşmak olacaktı, ama en azından duayı biliyordu ve yüreğinde dünya sevgisi vardı.

Işığın her tarafa hâkim olduğu bir gündü, renklerin mükemmel bir biçimde düzenlendiği bir gün. Hiçbir söz bunu tam olarak ifade edemezdi. Bir kuzgun rüzgârda salındı.

Duanın ardından ruhun gerçekten ayrılıp ayrılmadığına karar vermeye çalışacaktı. Levi bunun nasıl yapılacağını bildiğinden emin değildi. Ama bir şeyler *hissedeceğine* inanıyordu; bir şeyler ona doğru yolda olup olmadığını söyleyecekti. Kesin olarak bildiği nasıl başlayacağıydı. Ölünün başının tepesinden birkaç saç teli kopartarak başlayacaktı.